

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 353 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ

ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ

Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας

Οργάνωση - Αγώνας για την επιβίωση των ανέργων

Εκπαίδευση
«Νέο Λύκειο»-
Συγχωνεύσεις
σχολείων

σελ. 6

Wind
Κινητοποιήσεις
διαρκείας ενάντια
στις απολύσεις

σελ. 11

Επιτροπή
Λογιστικού Ελέγχου
Ένα ρεφορμιστικό
σχέδιο διαχείρισης
της κρίσης

σελ. 7

Ιδεολογία
Η κρίση της Ε.Ε.
και ο ελληνικός
καπιταλισμός

σελ. 14

Στις 15/4 έληξε η πολυήμερη κατάληψη του δημαρχείου Αθήνας, από τις 21/3. Η απόφαση δεν πάρθηκε από τους εργαζόμενους και μάλλον δεν αντανάκλωσε τις διαθέσεις τουλάχιστον της πλειοψηφίας. Στη λήξη της κατάληψης πρωτοστάτησαν συνδικαλιστές του Σύλλογου Εργαζομένων Δήμου Αθήνας, με επικεφαλής τον πρόεδρο Β. Πολυμερόπουλο (ΔΑΚΕ). Παρουσίασαν την απόφαση του Αρείου Πάγου στις 14/4 (η οποία δικαίωνε τις συμβασιούχους καθαρίστριες στον ΟΠΑΠ την περίοδο 1991-1994) σαν νίκη για όλους τους συμβασιούχους και έκλεισαν την κατάληψη χωρίς καν γενική συνέλευση. Κάλεσαν τον κόσμο να βγει έξω, για να γίνει υποτίθεται ενημέρωση από τους δικηγόρους για τη δικαστική απόφαση και εκεί ανακοίνωσαν ότι η κατάληψη λήγει. Η απόφαση του Αρείου Πάγου ωστόσο δεν αφορά τη συντριπτική πλειοψηφία των συμβασιούχων, αλλά μόνο αυτούς πριν από τη συνταγματική αναθεώρηση του 2001 (το σχετικό άρθρο αναφέρει ότι οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου **δεν μπορούν να μετατραπούν σε αορίστου, ακόμα κι όταν καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες**) υπό την προϋπόθεση ότι: (α) Έχουν προσφύγει στη Δικαιοσύνη άμεσα

ή τουλάχιστον μέχρι τρεις μήνες μετά τη λήξη της σύμβασής τους. (β) Καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, ώστε η σύμβαση να υποκρύπτει εξαρτημένη εργασία. (γ) Έχουν σύμβαση σε ισχύ. Από τους συμβασιούχους του δήμου Αθήνας, ελάχιστοι πληρούν αυτές τις προϋποθέσεις. Αλλά και όλους τους συμβασιούχους να κάλυπτε η απόφαση, δύσκολα θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για πραγματική νίκη. Τουλάχιστον όχι με τον τρόπο που βολεύεται να παρουσιάζει τα πράγματα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία στους ΟΤΑ. Δηλαδή ότι τα δικαστήρια είναι αυτά που μπορούν να βάλουν φρένο στις απολύσεις συμβασιούχων και ότι αυτοί μπορούν να μονιμοποιηθούν αν «αποδείξουν» ότι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Ότι δεν φταίει η οικονομική κρίση και η πολιτική των απανωτών «μνημονίων», αλλά απλά η «αναληγσία» της κυβέρνησης που αν «πιστεί» μπορεί να υποχωρήσει... Πρόκειται για αυταπάτες που καλλιεργεί η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Πόσο μάλλον που με τον Καλλικράτη -και ακόμα περισσότερο με τα νέα «μνημόνια» που ετοιμάζονται- η δραματική συρρίκνωση των δαπανών για τη λειτουργία του δημοσίου δεν μπορεί παρά να σημαίνει νέες

απολύσεις πολλών χιλιάδων συμβασιούχων! Άλλωστε, λόγω της κρίσης και με τα απανωτά πακέτα μέτρων, η σταθερή και πλήρης απασχόληση περιορίζεται διαρκώς, ενώ κάθε μορφής ελαστική και επισφαλής εργασία γίνεται ο κανόνας. **Μόνη εγγύηση είναι η συνέχιση του αγώνα, η οργάνωσή του «απ' τα κάτω», από τους ίδιους τους συμβασιούχους, μέσα από γενικές συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα, με ξεκάθαρη γραμμή ότι απαιτούνται δυναμικοί, ανυποχώρητοι αγώνες. Και ακόμα η ενότητα και ο συντονισμός με όλα τα κομμάτια των εργαζομένων, που χτυπιούνται από τις απολύσεις και τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων.** Ο αγώνας των συμβασιούχων ήταν δυναμικός, μαζικός και είχε πολλά ριζοσπαστικά στοιχεία (κατάληψη του δημαρχείου, συχνές διαδηλώσεις, σύγκρουση με την αστυνομία στη διαδήλωση στο υπουργείο Εσωτερικών, όπου υπήρξε αρκετή καταστολή). Είχε αρκετές προϋποθέσεις για να προχωρήσει παρακάτω. Δεν μπόρεσε να υπερβεί κάποια συγκεκριμένα πολιτικά όρια και κυρίως να ξεπεράσει τον βραχνά της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Δίνει όμως αρκετές ελπίδες και αποτελεί μια παρακαταθήκη για τη συνέχεια.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδόκτων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/ συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

2 Εργατική Πάλη

Μάιος 2011

9ο ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ: 23-31 Ιουλίου

Για μια ακόμα χρονιά, παρά τις δυσκολίες λόγω της κρίσης, θα πραγματοποιηθεί το 9ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ, που διοργανώνουν η Ο.Κ.Δ.Ε. και οι παρατάξεις της «Αντεπίθεση των Εργαζομένων» και «Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη», από το Σάββατο 23 έως την Κυριακή 31 Ιούλη.

Κεντρικές Συζητήσεις

> Η Αραβική επανάσταση του 2011

> Οι απαντήσεις στην κρίση και η δική μας πολιτική, Μορφές αυτοοργάνωσης – κέντρα αγώνα

> Ναρκωτικά

Θα γίνουν επίσης εργαστήρια για την πυρηνική ενέργεια, ενώ οι παρατάξεις θα συζητήσουν για τον απολογισμό και σχεδιασμό της παρέμβασής τους.

Η λειτουργία του

Το κάμπινγκ λειτουργεί βασισμένο στις αρχές της αυτοοργάνωσης, με μια καθημερινή Γενική Συνέλευση υπό την εποπτεία της Οργανωτικής Επιτροπής και με την προσπάθεια όλων να βοηθήσουν συλλογικά και ατομικά με βάρδιες σε διάφορα πόστα κτλ.

Στο χώρο του κάμπινγκ θα έχουμε δικό μας μπαρ και μπάρμπεκιου, ενώ θα παρέχεται εκπαιδευτικό κουπόνι φαγητού για την ταβέρνα του κάμπινγκ. Επίσης, θα διοργανωθούν

παιχνίδια, αθλητικές δραστηριότητες, πάρτυ, μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών για μικρούς και μεγάλους, ενώ παράλληλα θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πολιτικό και λογοτεχνικό βιβλίο, καθώς και έκθεση φωτογραφίας. Τέλος, στον χώρο θα λειτουργεί και παιδότοπος για τους μικρούς συμμετέχοντες.

Διασκεδάζουμε και συζητάμε για να αλλάξουμε τον κόσμο

Η περίοδος που διανύουμε σημαδεύεται από την κρίση του καπιταλισμού και τις καταστροφικές επιπτώσεις της στους εργαζόμενους και τη νεολαία, την πολιτική κρίση, τη διαφθορά, τα σκάνδαλα, την επίθεση ΔΝΤ-ΕΕ-κυβέρνησης στα στοιχειώδη δικαιώματά μας, την καταστροφή του περιβάλλοντος με το δυστύχημα στην Ιαπωνία. Χαρακτηρίζεται όμως και από ιδιαίτερα σημαντικούς αγώνες (Banquet, Wind, Vodafone, μετανάστες, ωρομίσθιοι, Κερατέα κ.α.). Θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε αυτά τα γεγονότα και να εξάγουμε τα αναγκαία συμπεράσματα ώστε να τα χρησιμοποιήσουμε αποτελεσματικά στις παρεμβάσεις μας.

Στο φετινό κάμπινγκ θα δοθεί βάρος στο πολιτιστικό μέρος, όχι σε βάρος των συζητήσεων, αλλά με ελάφρυνση του προγράμματος και περισσότερο χρόνο για δημιουργικότητα.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καίνα Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η άρνηση των βουλευτών του Κοινοβουλευτικού Τομέα Ελέγχου Οικονομίας του ΠΑΣΟΚ να ψηφίσουν το νομοσχέδιο για τα «φρουτάκια» ύστερα από την έγκριση του από το υπουργικό συμβούλιο, φανέρωσε ανοιχτά την πολιτική κρίση και την αποσάθρωση της κυβέρνησης, που από καιρό θα είχε καταρρεύσει σαν πύργος από τραπουλόχαρτα, αν δεν κρατιόταν στην εξουσία με νύχια και με δόντια από μια χούφτα τοκογλύφους, το ΔΝΤ, την ΕΕ και μια κλίκα δοσίλογων υπουργών.

Οι βουλευτές του Τομέα καταψήφισαν ομόφωνα το νομοσχέδιο που τους παρουσίασε ο υπουργός οικονομικών Παπακωνσταντίνου σαν «απαράδεκτο», αδειάζοντας το υπουργικό συμβούλιο και τον πρωθυπουργό και προκαλώντας ανοιχτή κρίση. Στην κυριολεξία αυτό που έσωσε τον υπουργικό θώκο του Παπακωνσταντίνου και την ίδια την κυβέρνηση από σοβαρότερες εξελίξεις ήταν η απεργία των δημοσιογράφων, αφού το γεγονός δεν πήρε τις διαστάσεις που του αναλογούσαν και στη συνέχεια αποσιωπήθηκε.

Εκ πρώτης όψεως είναι απορίας άξιο πως βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, που στο παρελθόν έχουν ψηφίσει κάθε είδους μνημόνια και αντιλαϊκά μέτρα, καταφεύγουν σε τέτοια πράξη «αντίστασης» σ' ένα νομοσχέδιο δευτερεύουσας σημασίας, συγκρινόμενο με τα υπόλοιπα τερατουργήματα που φέρουν και τη δική τους συναίνεση και ψήφο.

Η απάντηση βρίσκεται στην απόλυτη αποσάθρωση του πολιτικού σκηνικού και την πλήρη απονομιμοποίηση της κυβέρνησης Παπανδρέου στα μάτια των πλατιών μαζών. Είναι πλέον ξεκάθαρο σε όλους πως ο ελληνικός καπιταλισμός έχει χρεοκοπήσει και όλα τα μέτρα που παίρνονται επιδεινώνουν την κατάσταση και επισπεύδουν τη βέβαιη χρεοκοπία. Το μόνο πραγματικό κίνητρο των

Τα “φρουτάκια” της πολιτικής σήψης

βουλευτών του ΠΑΣΟΚ είναι έτσι η πολιτική τους επιβίωση - και τέτοιες πράξεις «αντίστασης» είναι η μοναδική ευκαιρία να περισώσουν οποιαδήποτε επιρροή διαθέτουν, για να εξασφαλίσουν τουλάχιστον την πολιτική τους ύπαρξη στις επερχόμενες πολιτικές και κοινωνικές θύελλες.

Το νομοσχέδιο αυτό καθαυτό αποτελεί άλλο ένα τερατούργημα ενάντια στην εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, με ανυπολόγιστες κοινωνικές συνέπειες αν τεθεί σε εφαρμογή.

Το κυριότερο επιχείρημα της κυβέρνησης υπέρ του νομοσχεδίου είναι η συμμόρφωση με την απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με την ισχύουσα στην Ελλάδα απαγόρευση των πάσης φύσεως παιγνίων, για την οποία το ελληνικό κράτος πληρώνει πρόστιμο 31.536 ευρώ την ημέρα. Η συμμόρφωση αυτή φυσικά αφορά μόνο τη ρύθμιση της αγοράς τεχνικών-ψυχαγωγικών παιχνιδιών και όχι τα «φρουτάκια» και τον ηλεκτρονικό τζόγο, που έτσι κι αλλιώς στην Ελλάδα ανθίζει παράνομα. Το νομοσχέδιο είχε τεθεί στη λεγόμενη «δημόσια διαβούλευση» από τον Σεπτέμβριο και είχε περάσει από τις νομοπαρασκευαστικές επιτροπές της βουλής, πριν εγκριθεί τελικά από το υπουργικό συμβούλιο.

Η αγορά των τυχερών παιχνιδιών και του τζόγου στην Ελλάδα ποτέ δεν έπαψε να υπάρχει, παρά την κάποια νομοθετική ρύθμιση που έβαζε φρένο στα λεγόμενα «φρουτάκια» και τον ηλεκτρονι-

κό τζόγο. Μόνο σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του Υπουργείου Οικονομικών λειτουργούν περισσότεροι από 250 διαδικτυακοί τόποι στοιχήματος, 20.000 ηλεκτρονικές μηχανές ψυχαγωγικών παιχνιδιών περιορισμένου κέρδους και 150.000 μηχανές για «φρουτάκια» με ετήσιο τζίρο 10 δις ευρώ.

Το νομοσχέδιο προβλέπει άμεση προκήρυξη πλειοδοτικού διαγωνισμού από το Υπουργείο Οικονομικών για 4-10 άδειες, που θα αφορούν συνολικά 30.000 παιγνιομηχανές (ίσος αριθμός μηχανημάτων ανά άδεια), τα οποία «θα διατίθενται ελεύθερα και θα διεξάγονται μόνο σε αδειοδοτημένους χώρους». Επιπλέον, 5.000 παιγνιομηχανές μπορούν να λειτουργήσουν με άδειες περιορισμένης κλίμακας (από 1 έως 5 μηχανήματα). Επίσης, προβλέπεται η προκήρυξη 15-50 αδειών για το διαδικτυακό στοιχήμα. Οι άδειες θα είναι για πέντε χρόνια και το Δημόσιο θα συμμετέχει σε ποσοστό 30% επί των μικτών κερδών. Οι κάτοχοι ευρείας κλίμακας μπορούν να είναι ΑΕ με τουλάχιστον 500.000 ευρώ κατατεθειμένο κεφάλαιο, με έδρα ή μόνιμη εγκατάσταση στην Ελλάδα.

Επί της ουσίας το νομοσχέδιο της κυβέρνησης, αν ψηφιστεί, **θα υπερδιπλασιάσει την ήδη μεγάλη αγορά τυχερών παιχνιδιών και θα συγκεντρώσει ακόμα πιο στενά τον έλεγχο τους σε πολύ λίγα χέρια αεριτζήδων καπιταλιστών.** Δίνει μια ακόμη ευκαιρία και ώθηση σε μερίδα του μεγάλου κεφαλαίου να εγκατα-

λείψει οποιαδήποτε παραγωγική ή μεταπρατική δραστηριότητα και να συνεχίζει να επιζεί μέσω της παρασιτικής κερδοφορίας, μεγαλώνοντας την ανεργία και την υποαπασχόληση και σφίγγοντας την σχέση του κεφαλαίου με τον «υπόκοσμο» και τις κάθε είδους παράνομες δραστηριότητες.

Η επιστράτευση του τζόγου σαν πολιορκητικού κριού ενάντια στην εργατική τάξη και τη νεολαία, που δείχνουν μια αυξανόμενη μαχητική στάση ενάντια στις καταστροφικές πολιτικές της χούντας ΠΑΣΟΚ-ΔΝΤ είναι μια συνειδητή πολιτική της παρακμασμένης και επικίνδυνης αστικής τάξης. Το μόνο που έχουν πια να προσφέρουν είναι ακόμα μεγαλύτερη περιθωριοποίηση και γκετοποίηση για τη νεολαία και τους εργαζόμενους, μετατροπή των πόλεων και ειδικά των εργατικών-λαϊκών περιοχών σε απέραντη «άγρια δύση», όπου θα βασιλεύει η αμάθεια, δεν θα έχουν καμιά θέση οι πολιτιστικές αξίες και η αλληλεγγύη, ενώ η μπουρζουαζία και το αστικό κράτος θα στρατολογούν από 'κει τυφλούς μισθοφόρους. Τις ελπιδοφόρες αγωνιστικές διαθέσεις, την αναζήτηση για κάτι το ριζικά διαφορετικό από τη σήψη και παρακμή του καπιταλισμού, θέλουν να τα βουλιάζουν στο τέλμα, να τα αφήσουν να σαπίσουν στην αποχαύνωση και την ανημποριά.

Το εργατικό κίνημα και η νεολαία πρέπει με την αυτοοργάνωση και τους αγώνες τους, με την ανασυγκρότηση και ριζοσπαστικοποίησή τους, να υψώσουν **ένα τείχος έμπρακτης αντίστασης σ' αυτή την παρηκμασμένη ηθική της αστικής τάξης και των υπηρετών της.** Να παλέψουμε ενάντια στην πλήρη καταστροφή της κοινωνίας από μια χούφτα καπιταλιστές. Το έκτρωμα για τα «φρουτάκια» πρέπει να το στείλουμε στο καλάθι των αχρήστων μαζί με τους εμπνευστές του, να απαλλαγούμε από την στυγνή χούντα του κεφαλαίου και ν' ανοίξουμε τον δρόμο για μια δημοκρατική, σοσιαλιστική κοινωνία.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Στα 714.675 άτομα ανήλθε το σύνολο των εγγεγραμμένων **ανέργων** στον ΟΑΕΔ το Μάρτιο, αριθμός αυξημένος κατά 3,2% σε σχέση με τον Φεβρουάριο. Από αυτούς, επίδομα ανεργίας λαμβάνουν λιγότεροι από τους μισούς (305.952 άτομα), ενώ το 35% περίπου των εγγεγραμμένων ανέργων, είναι χωρίς δουλειά για περισσότερο από ένα χρόνο. Ένας στους τρεις καταγεγραμμένους από τον ΟΑΕΔ άνεργους, κατοικεί στην περιφέρεια της Αττικής.

Οι προσλήψεις το Μάρτιο του 2011 μειώθηκαν κατά ένα πέμπτο περίπου, σε σχέση με τον ίδιο μήνα του 2010. Αντιθέτως οι απολύσεις άγγιξαν τις 23.313, με άλλα λόγια κάθε εργάσιμη μέρα του Μαρτίου, σχεδόν 1.014 μισθωτοί με συμβάσεις αορίστου χρόνου έχαναν τη δουλειά τους. Αν σε αυτούς προστεθούν και οι λήξεις συμβάσεων ορισμένου χρόνου, τότε προκύπτει ότι τον περασμένο Μάρτιο χωρίς δουλειά έμειναν 40.672 εργαζόμενοι.

Το φετινό Πάσχα γιορτάστηκε «με φίλους» ή «στο χωριό», περισσότερο παρά ποτέ. Λιγότερες οι κρατήσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό, μικρότερη η πληρότητα σε ξενοδοχεία. Όσοι εγκατέλειψαν την Αθήνα πλήρωσαν ακριβά την μετακίνησή τους: Η βενζίνη ακριβότερη πάνω από 50% σε σχέση με πέρυσι, στο σιδηρόδρομο άνοδος 52% στις τιμές του Ιντερσίτι Αθήνα-Θεσσαλονίκη, τα αεροπορικά εισιτήρια ακριβότερα έως και 25%. Μόνο για τα διόδια, στη διαδρομή Αθήνα-Θεσσαλονίκη με επιστροφή απαιτούνται περίπου 50 ευρώ, όσο ένα ακτοπλοϊκό εισιτήριο για Σάμο. Μια τετραμελής οικογένεια για να ταξιδέψει σε ένα νησί, πχ. στην Πάρο, θα πρέπει να δώσει 193 ευρώ, συν το αυτοκίνητο φτάνουμε στα 300 ευρώ.

Αλλά και όλα τα πασχαλινά είδη όπως οι πατάτες, τα αβγά, οι ντομάτες, τα λεμόνια κλπ είναι ακριβότερα, ενώ η τιμή του αρνιού έφτασε τα 9-10 ευρώ το κιλό από 7-8 ευρώ που ήταν πέρυσι.

Κάτοικοι της περιοχής στη ζώνη των 20 χιλιομέτρων γύρω από το πυρηνικό εργοστάσιο της **Φουκουσίμα** παραβιάζουν την ζώνη απαγόρευσης για να πάρουν από τα σπίτια τους όσα υπάρχοντα μπορούν για να ζήσουν, θέτοντας σε κίνδυνο την υγεία τους.

Αν και οι περισσότεροι από τους 80.000 κατοίκους της περιοχής απομακρύνθηκαν αμέσως μόλις ξέσπασε η πυρηνική κρίση, δεκάδες οικογένειες εξακολουθούν να ζουν εκεί παρά τις επανειλημμένες προειδοποιήσεις για το μεγάλο κίνδυνο από τη ραδιενέργεια, γιατί δεν έχουν που αλλού να πάνε. Επίσης, κάποιοι από τους απομακρυνθέντες επέστρεψαν σταδιακά στα σπίτια τους για να πάρουν κάποια προσωπικά τους είδη, αψηφώντας τους κινδύνους.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δήλωσε στους δημοσιογράφους πως κάθε παραβίαση αποκλεισμού της ζώνης θα επισύει πρόστιμα έως 100 χιλιάδες γιεν (περίπου 835 ευρώ) και φυλάκιση έως 30 μέρες.

Με αφορμή το βιβλίο που κυκλοφόρησε η Ελευθεροτυπία για τις Δίκες της Μόσχας

▲ Ένα ακόμη έργο της σταλινικής παραχάραξης της ιστορίας

Η «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» (Κ.Ε.) δημοσίευσε κείμενα ιστορικών για τις διαβόητες «Δίκες της Μόσχας», δηλαδή τις δίκες με τις οποίες το σταλινικό καθεστώς εξόντωσε την παλιά φρουρά των μπολσεβίκων ηγετών. Θα περίμενε κανείς πως θα υπήρχε παράθεση αρκετών διαφορετικών απόψεων. Ωστόσο, η διεύθυνση της Κ.Ε. προτίμησε να περιοριστεί σε ιστορικούς προερχόμενους από το σταλινικό χώρο: οι καθηγητές Γιώργος Λεοντιάδης και Γιώργος Μαργαρίτης ήταν υποψήφιοι με το ΚΚΕ στις εκλογές του 2009, ο καθηγητής Αλέξανδρος Δάγκας συμμετείχε στον προσυνεδριακό διάλογο για το 18ο συνέδριο του ΚΚΕ, ενώ ο καθηγητής Πάννης Σκαλιδάκης πρόκειται στην ΚΟΕ, οργάνωση του μαοσταλινικού χώρου. Στα κείμενά τους αναπαράγονται τα τερατώδη ψέματα με τα οποία το σταλινικό καθεστώς προσπαθούσε να δικαιολογήσει τα εγκλήματά του.

Στις δίκες της Μόσχας (1936-1938), οι παλιοί μπολσεβίκοι (Ζηνόβιεφ, Κάμενεφ, Ράντεκ, Πιατάκοφ, Μπουχάριν και πολλοί άλλοι) κατηγορήθηκαν ότι σχεδίαζαν τρομοκρατικές ενέργειες κατά του Στάλιν και των στενότερων συνεργατών του, ότι οργάνωναν σαμποτάζ στην παραγωγή της Σοβιετικής Ένωσης, ακόμα και ότι συνωμοτούσαν με τις μυστικές υπηρεσίες της χιτλερικής Γερμανίας και της Ιαπωνίας για την παλινόρθωση του καπιταλισμού! Ο βασικός όμως κατηγορούμενος σε όλες τις δίκες ήταν ο εξόριστος Τρότσκι, ως ηθικός αυτουργός και «ενορχηστρωτής» όλων αυτών των «εγκλημάτων». Στην εύλογη απορία οποιουδήποτε λογικού ανθρώπου για το πώς άνθρωποι που είχαν αφιερώσει τη ζωή τους στην επανάσταση έφτασαν μέσα σε λίγα χρόνια σε αυτό το σημείο, η σταλινική «εξήγηση» είναι ότι όλοι, με πρώτο βέβαια τον Τρότσκι, «διψούσαν για εξουσία», ενώ η υποτιθέμενη συνεργασία τους με το φασισμό ήταν αποτέλεσμα της «τεράστιας όξυνσης της ταξικής πάλης». Ωστόσο, ο Στάλιν και η γραφειοκρατική κλίκα ισχυρίζονταν από το 1935 ότι ο «σοσιαλισμός» ήταν ήδη πραγματικότητα στη Σοβιετική

Ένωση. Τώρα βέβαια το πώς συνδυάζεται η ύπαρξη σοσιαλισμού, δηλαδή αταξικής κοινωνίας σύμφωνα με τη μαρξιστική ανάλυση, με «όξυνση της ταξικής πάλης» αυτό βέβαια μόνο οι σταλινικοί πλαστογράφοι μπορούν να το δικαιολογήσουν. Θα χρειαστεί βέβαια να εξηγήσουν και σε ποιες ταξικές δυνάμεις μέσα στη Σοβιετική Ένωση θα βασιζόνταν ο Τρότσκι και το «συνωμοτικό δίκτυό» του για να καταλάβουν την εξουσία με τη βοήθεια των φασιστών.

Οι μοναδικές ουσιαστικές «αποδείξεις» που παρουσιάστηκαν στις δίκες της Μόσχας ήταν οι ομολογίες των κατηγορουμένων, που παραδέχονταν τα πάντα, με μόνιμη επωδό ότι οργανωτής της «συνωμοσίας» ήταν ο Τρότσκι. Έτσι, οι σταλινικοί ιστοριογράφοι διαρρηγγύνουν τα ιμάτιά τους, καθώς βέβαια μοιάζει εντελώς αδύνατο αγωνιστές τέτοιας εμβέλειας να ομολογούν εγκλήματα που δεν είχαν κάνει. Ωστόσο, καμία λογική εξήγηση δεν μπορεί να δοθεί αν δεν εξεταστεί αντικειμενικά και προσεκτικά η ψυχολογική κατάσταση των κατηγορούμενων παλιών μπολσεβίκων. Η ίδια τους η υπόσταση ήταν τσακισμένη από τον ψυχολογικό πόλεμο που είχε επί χρόνια εξαπολύσει ο σταλινικός μηχανισμός. Το εφιαλτικό πέπλο σιωπής και τρομοκρατίας που είχε απλωθεί στην κοινωνία της Σοβιετικής Ένωσης απέκλειε οποιαδήποτε πιθανότητα να βρουν το δίκιο τους, ενώ η κατρακύλα τους σε διαδοχικές συνθηκολογήσεις έκανε όλο και δυσκολότερο να ακολουθήσουν ένα δρόμο αντίστασης και αξιοπρέπειας. Επιπλέον, οι σταλινικοί κατηγοροί φρόντιζαν πάντοτε να τους αφήνουν μια μικρή ελπίδα σωτηρίας από την εκτέλεση, πάντα φυσικά υπό την προϋπόθεση ότι θα ομολογούσαν τα πάντα και θα κατήγγειλαν την «προδοσία» του Τρότσκι. Κανένας όμως από τους κατηγορούμενους δεν γλίτωσε από το σταλινικό μαχαίρι.

Οι σταλινικοί ιστορικοί της Κ.Ε. αναπαράγουν και το πιο τερατώδες από τα σταλινικά ψέματα, ότι η Τέταρτη Διεθνής του Τρότσκι «χειραγωγούνταν από τις μυστικές υπηρεσίες του ιμπεριαλισμού». Για τις χυδαίες αυτές συκοφαντίες μιλάει από μό-

νος του ο ατελείωτος κατάλογος των αγωνιστών της Τέταρτης Διεθνούς που εκτελέστηκαν κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, τόσο από τους φασίστες όσο και από τους «δημοκράτες» ιμπεριαλιστές συμμάχους του Στάλιν. Σε μας απομένει μόνο να πούμε ντροπή στους εμετικούς σταλινικούς πλαστογράφους και σε εκείνους που φιλοξενούν αυτά τα τερατουργήματα στα έντυπά τους.

Η πραγματική αιτία για τις δίκες της Μόσχας αλλά και όλα τα σταλινικά εγκλήματα ήταν ότι οι σταλινικοί γραφειοκράτες, παρά την επικράτησή τους και την εκκαθάριση κάθε αντιπολίτευσης, κάθε άλλο παρά ήταν σύγχοροι για τη μονιμότητα της εξουσίας και των προνομίων τους. Όσο οι κατακτήσεις του Οκτώβρη έμεναν όρθιες, βρίσκονταν κάτω από τη διαρκή απειλή μιας πολιτικής επανέστασης των μαζών που θα αποκαθιστούσε την κυριαρχία των σοβιέτ. Η βασική αντίφαση μεταξύ συλλογικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και διεύθυνσης της οικονομίας από μια γραφειοκρατική κάστα οδηγούσε σε απίστευτες παλινωδίες και μεγάλες οικονομικές αποτυχίες, για τις οποίες η γραφειοκρατία αναζητούσε αποδιοπομπαίους τράγους. Για να στερεώσει την εύθραυστη εξουσία της έπρεπε να πετύχει τη συντριβή κάθε αντιπολίτευσης, κάθε ελεύθερης έκφρασης και, σε τελική ανάλυση, της ανθρώπινης προσωπικότητας. Οι παλιοί μπολσεβίκοι, ακόμα κι αν είχαν συνθηκολογήσει, είχαν ακόμα ένα σχετικό κύρος στις μάζες και θα μπορούσαν να είναι επικίνδυνοι στην περίπτωση μελλοντικών εξεγέρσεων. Γι' αυτό έπρεπε να συκοφαντηθούν και να εξοντωθούν. Οι σταλινικοί φοβούνταν και μισούσαν θανάσιμα τον Τρότσκι και την Τέταρτη Διεθνή, γιατί ξεσκεπαζαν τα εγκλήματά τους και τη φύση της εξουσίας τους στους εργάτες όλου του κόσμου. Στις μέρες μας, όλα αυτά παραμένουν μια πολύ σημαντική ιστορική υπόμνηση για το εργατικό κίνημα, παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες των σταλινικών «ιστορικών».

■ Πάννης Χαλάς

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

Τρομοκρατία εκτός ελέγχου

Η εργοδοτική τρομοκρατία έχει πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις και πλέον οι φυσικές επιθέσεις ενάντια σε εργαζόμενους που διεκδικούν τα αυτονόητα αποτελούν μια καθημερινότητα, αν και τα περιστατικά που βγαίνουν στη δημοσιότητα είναι ελάχιστα, καθώς λίγοι έχουν το θάρρος να τα καταγγείλουν. Στην περιοχή Κουφαλίων Θεσσαλονίκης, εργοδότης ξυλοκόπησε και τραυμάτισε εργαζόμενη καθαρίστρια γιατί τόλμησε να ζητήσει το δώρο του Πάσχα. Η 45χρονη καθαρίστρια μεταφέρθηκε στο Κέντρο Υγείας, όπου της παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες, ενώ στη συνέχεια μετέβη στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής, όπου κατέθεσε μήνυση για εξύβριση, απειλές και πρόκληση σωματικών βλαβών. Η κατεδάφιση κάθε εργατικού δικαίου και οι πολιτικές της φτώχειας ενθαρρύνουν και οπλίζουν τα αφεντικά όχι μόνο να επιβάλλουν ένα στυγνό εργασιακό καθεστώς αλλά και να χειροδικούν ενάντια στα πιο αδύναμα στρώματα των εργαζομένων. Με την οργάνωση και την αλληλεγγύη μας, δεν πρέπει ν' αφήσουμε κανένα τέτοιο περιστατικό αναπάντητο. Να καταδικαστεί παραδειγματικά ο συγκεκριμένος εργοδότης! Κάτω ο εργασιακός μεσαίωνας της χούντας ΠΑΣΟΚ-ΔΝΤ!

Κάτω τα χέρια από τα ΒΑΕ

Ακόμα ένα νομοσχέδιο-έκτρωμα ετοιμάζει η κυβέρνηση ενάντια στις εργατικές κατακτήσεις. Μέσα στον Μάιο αναμένεται να ενεργοποιηθεί η 11μελής επιτροπή που έχει συσταθεί από το υπουργείο Εργασίας, για να σχεδιάσει νομοσχέδιο για την έξοδο πάνω από 250.000 εργαζομένων από το καθεστώς ασφάλισης των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελματιών (ΒΑΕ). Ήδη είναι επιταγή του Επικαιροποιημένου Μνημονίου πως η λίστα των ΒΑΕ δεν θα μπορεί να περιλαμβάνει πάνω από το 10% του εργατικού δυναμικού της χώρας, έναντι του 30% σήμερα. Η μείωση μισθών στα επαγγέλματα που θα αποχαρακτηριστούν θα είναι της τάξης των 50 έως 250 ευρώ το μήνα, ενώ ταυτόχρονα οι εργαζόμενοι θα επιβαρυνθούν με πάνω από 5 επιπλέον έτη εργασίας πριν τη συνταξιοδότηση. Η μείωση στις συντάξεις θα φτάνει το 20%, μιας και θα κοπεί και το ειδικό επίδομα.

«Δεν πληρώνουν» οι... εργοδότες!

Από τις καταγγελίες στην Επιθεώρηση Εργασίας, προκύπτει πως περίπου 17.000 επιχειρήσεις, αριθμός που αντιστοιχεί στο 57% των καταγγελιών, δεν έχουν καταβάλει μισθούς τριών ή και τεσσάρων μηνών. Σύμφωνα με τον επικεφαλής του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας, η ελαστική απασχόληση εφαρμόζεται πλέον στο 40% του συνόλου των επιχειρήσεων, από 30% το 2010 (η πραγματικότητα είναι πολύ χειρότερη από τα επίσημα στοιχεία).

Πάρκο και όχι Mall στο Γαλάτσι

Ξαναξεσταίνονται το τελευταίο διάστημα οι διαδικασίες για τη δημιουργία ενός ακόμη Mall, στο Ολυμπιακό Κέντρο Γαλατσίου. Οι πολίτες, που επιμένουν στο δημόσιο χαρακτήρα της έκτασης και προτείνουν τη δημιουργία ενός πάρκου με ήπιες χρήσεις αθλητισμού, πολιτισμού και αναψυχής, θα προβούν σε κινητοποιήσεις. Η επένδυση βγήκε από τον πάγο στα τέλη Μαρτίου με πρωτοβουλία της ομάδας εργασίας για την απεμπλοκή επενδύσεων, την οποία συντονίζει ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Θ. Πάγκαλος.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2011

Καμιά θυσία για το καπιταλιστικό σύστημα - Αγώνες να σωθούμε από αυτό

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΑΝΤΟΥ

- Να ρίξουμε την κατοχική κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ
- Να διώξουμε Δ.Ν.Τ. & Ε.Ε.

Η φετινή Πρωτομαγιά βρίσκει την εργατική τάξη παγκοσμίως και στη χώρα μας μέσα στη βαθιά οικονομική κρίση-κατάρρευση του καπιταλιστικού συστήματος. Οι ιμπεριαλιστικές και καπιταλιστικές κυβερνήσεις διεθνώς εξαπέλυσαν ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς μια βάρβαρη επίθεση στα πιο στοιχειώδη δικαιώματά τους για να σωθούν από την κρίση του συστήματός τους. Παρά τις θυσίες στις οποίες εξαναγκάστηκαν η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, καμιά διέξοδος δεν φαίνεται για το καπιταλιστικό σύστημα.

Αντίθετα η κρίση βαθαίνει, με μεγάλο ασθενή τις ΗΠΑ, που μόνο εξαιτίας της στρατιωτικής τους υπεροπλίας διατηρούν τη θέση τους στην παγκόσμια σκακιέρα. Την ίδια στιγμή, η Ιαπωνία καταποντίζεται, μετά και την πρόσφατη οικολογική καταστροφή, και η ΕΕ βρίσκεται μπροστά σε ανεξέλεγκτες εξελίξεις της οικονομικής κρίσης, μιας και μετά την Ιρλανδία και την Ελλάδα ακολούθησε και η Πορτογαλία την προσφυγή στο ΔΝΤ και θα ακολουθήσει με μαθηματική ακρίβεια και η Ισπανία. Από την άλλη οξύνονται οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστών μεταξύ τους και κυρίως μεταξύ αυτών και των αναδυόμενων χωρών (Κίνα, Ινδία κ.τ.λ.), θέτοντας σε κίνδυνο ολόκληρη την ανθρωπότητα με εξάπλωση των πολέμων και των επεμβάσεων.

Η επέμβαση των ιμπεριαλιστών στη Λιβύη ενάντια στην αραβική επανάσταση και η συμμετοχή της δωσίλογης κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ σε αυτήν αποτελεί ένα θανάσιμο κίνδυνο για το προλεταριάτο και τις φτωχές λαϊκές μάζες στην περιοχή και απειλεί να μετατραπεί σε μια μόνιμη εστία έντασης.

Η Ελλάδα ολοταχώς προς την αναδιάρθρωση του χρέους

Η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας, παρά τα απανωτά μνημόνια, χειροτερεύει διαρκώς. Η αποτυχία των μνημονίων είναι πλέον ολοφάνερη και ομολογείται από όλες τις πλευρές. Αν και η οικονομική κρίση ευθύνεται για την κατάσταση της ελληνικής οικονομίας, το μνημόνιο και τα σκληρά μέτρα που πάρθηκαν οδήγησαν σε μεγαλύτερη συρρίκνωση της παραγωγής και χειροτέρευση της κρίσης.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ επιχειρεί να πάρει νέα σκληρότερα μέτρα, που και αυτά δεν πρόκειται να οδηγήσουν σε κανενός είδους «ανάπτυξη». Αντίθετα θα διαλύσουν κυριολεκτικά την ελληνική οικονομία. Και με τα νέα μέτρα το μόνο που επιδιώκουν είναι η κατάργηση των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων της εργατικής τάξης και η κατα-

βαράθρωση των στάνταρ ζωής της, η αρπαγή και το ξεπούλημα αντί «πινακίου φακής» της δημόσιας περιουσίας, για να ικανοποιηθεί η δίψα για πλούτο των τραπεζιτών, Ελλήνων και ευρωπαίων, που δάνεισαν το ελληνικό κράτος.

Έρχονται τρία νέα πακέτα μέτρων: 1) Έκτακτα μέτρα 2011, 5-8 δις ευρώ λόγω του ελλείμματος του 2010 (από 9,1% του ΑΕΠ πήγε στο 10,6%) και της υστέρησης εσόδων (θα φτάσει τα 4,5 δις το 2011). 2) Μεσοπρόθεσμο δημοσιονομικό πρόγραμμα 2012-2015, 23 δις (9 δις φόροι και 14 δις μείωση δαπανών, τα μισά από το Υπ. Εργασίας). 3) 50 δις μέχρι το 2015, από το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας.

Οι επιπτώσεις από τα νέα αυτά μέτρα θα είναι δραματικές για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι μισθοί και οι συντάξεις θα περικοπούν δραματικά, οι συλλογικές συμβάσεις θα αντικατασταθούν από ατομικές, οι ιδιωτικοποιήσεις των ΔΕΚΟ θα κάνουν απλησίαστα τα κοινωνικά αγαθά (ρεύμα, νερό, τηλεφωνο κτλ.) για όλο και περισσότερους εργαζόμενους, η νέα μείωση της καταναλώσης, που θα επιφέρουν αυτά τα μέτρα, θα οδηγήσει σε νέα κλεισίματα επιχειρήσεων και κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας, που ήδη τα επίσημα στοιχεία την ανεβάζουν στο 15,1% και η ΓΣΕΕ εκτιμά ότι οι άνεργοι θα ξεπερνούν το 1,5 εκατομμύριο στο τέλος του 2011. Από την άλλη, τα μέτρα θα σημάνουν μια δραματική περικοπή των δαπανών για υγεία, παιδεία, πρόνοια και καταστροφή ολόκληρων κομματιών της δημόσιας παιδείας και υγείας, μέσω των συγχωνεύσεων-καταργήσεων σχολείων, σχολών και νοσοκομείων, αποκλεισμό ανέργων, υποαπασχολούμενων, μεγάλων τμημάτων των εργαζομένων και των φτωχών από την υγεία και την παιδεία, καθώς και πλήρως ιδιωτικοποιημένη λειτουργία τους (δίδακτρα σε σχολεία και σχολές, πληρωμή εισιτηρίου, εξετάσεων κτλ. στα νοσοκομεία).

Οι αποφάσεις της ΕΕ στις 25 Μαρτίου βάζουν την Ελλάδα σε μια κατάσταση ελεγχόμενης χρεοκοπίας και

φέρνουν πολύ κοντά την αναδιάρθρωση του χρέους της χώρας, πιθανότατα και μέσα στο καλοκαίρι του 2011. Είναι πια φανερό ότι δεν πρόκειται η Ε.Ε. και κυρίως η Γερμανία να κρατά τον ελληνικό καπιταλισμό στην «εντατική» και ότι θα προχωρήσουν στην αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους, που σημαίνει και τυπικά χρεοκοπία της Ελλάδας, καθώς ουσιαστικά η ελληνική οικονομία και το κράτος είναι χρεοκοπημένα. Η αναδιάρθρωση θα σημαίνει, εκτός από τα παραπάνω μέτρα και μια νέα υποτίμηση μισθών και συντάξεων, κατάρρευση των ελληνικών τραπεζών, καθώς κατέχουν ομόλογα του ελληνικού δημοσίου ύψους 60 δις, και παρακράτηση από μεριάς τους των αποταμιεύσεων των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, ενώ τα ασφαλιστικά ταμεία που κατέχουν ομόλογα του ελληνικού δημοσίου ύψους 40-45 δις θα αδυνατούν να καταβάλουν συντάξεις.

Εργαζόμενες, εργαζόμενοι,

Πρώτα απ' όλα απαιτείται η οργή, η αγανάκτηση και η αηδία των εργαζομένων απέναντι στους πολιτικούς υπηρέτες (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ) της τρόικας και των επιχειρηματιών να μετατραπεί σε αγωνιστικότητα και μαχητικότητα. Απαιτείται να απορριφθεί από τους εργαζόμενους η πολιτική των ρεφορμιστών (ΚΚΕ, ΣΥΝ), που όχι μόνο δεν προετοίμασαν τους εργαζόμενους για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης, αντίθετα καλλιεργούσαν όλα τα προηγούμενα χρόνια τις αυταπάτες για διαρκή ανάπτυξη του καπιταλιστικού συστήματος, αλλά ακόμη και σήμερα καλλιεργούν την προοπτική για λύσεις εντός του καπιταλισμού, (διαπραγμάτευση για το χρέος, Λαϊκή συμμαχία για διακυβέρνηση κτλ.), καθαρά ουτοπικές και καταστροφικές για τους εργαζόμενους. Κυρίως όμως δεν οργανώνουν την αντίσταση των εργαζομένων και τους αγώνες τους, αντίθετα τους διασπούν (ΚΚΕ), περιοριζόμενοι στις απλές διαμαρτυρίες εδώ κι εκεί και πάντα με στόχο την εκλογική τους ενίσχυση.

Η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος δεν είναι αναστρέψιμη. Απειλεί να ρίξει τους εργαζόμενους και τις νέες γενιές στη βαρβαρότητα. Είναι περισσότερο από ποτέ άλλοτε επίκαιρο το δίλημμα Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα και αναγκαίο να ανασυγκροτηθούν οι δυνάμεις του εργατικού κινήματος, του μοναδικού που μπορεί να σώσει την κοινωνία με τους αγώνες του. Με ενότητα, με τις αποφάσεις στα χέρια των εργαζομένων μέσα από τις Γενικές Συνελεύσεις, με αυτοοργάνωση, επιτροπές αγώνα, απεργιακές επιτροπές σε κάθε χώρο δουλειάς, στους ανέργους, στις γειτονιές να οργανώσουμε την απεπιθέση των εργαζομένων στις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, πάνω σε ένα πρόγραμμα αιτημάτων σωτηρίας της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Η αραβική επανάσταση, οι αυτοοργανωμένοι αγώνες των νέων σωματείων, καθώς και ολόκληρων περιοχών όπως στην Κερατέα δείχνουν το δρόμο.

Το καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορεί να εξασφαλίσει την επιβίωση και την αναπαραγωγή της εργατικής τάξης και των εργαζομένων, δηλαδή της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Γι' αυτό καθήκον του εργατικού κινήματος είναι η πλήρης αμφισβήτηση της λογικής της λειτουργίας της οικονομίας με βάση το κέρδος δηλ. του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Η πάλη για μια οικονομία και κοινωνία, που θα λειτουργεί με βάση τις ανάγκες των ανθρώπων δηλ. μια σοσιαλιστική κοινωνία, είναι περισσότερο από ποτέ επίκαιρη.

-> **Κάτω η δοσίλογη κυβέρνηση της Τρόικας**

-> **Όχι στο μνημόνιο και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας**

-> **Διαγραφή του Χρέους - Δεν χρωστάμε, δεν πληρώνουμε!**

-> **Εθνικοποίηση των τραπεζών, των μεγάλων επιχειρήσεων και των ΔΕΚΟ χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο**

-> **Απαγόρευση των Απολύσεων. Κατάργηση κάθε ελαστικής εργασίας.**

-> **Λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους, με 35ωρο-5ήμερο-7ωρο.**

-> **Κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη λαϊκής κατανάλωσης. Εργατικός έλεγχος και μείωση στις τιμές. Αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις. 1.400 ευρώ κατώτερος βασικός μισθός για όλους. Αύξηση των κοινωνικών δαπανών, δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία.**

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Καμία συγχώνευση-κατάργηση σχολείου να μην περάσει Για την δράση των επιτροπών αγώνα

Οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις και υποβιβασμοί σχολείων, που έχει ξεκινήσει το Υπουργείο Παιδείας, αποτελούν ένα σκληρότατο μέτρο ενάντια στη δημόσια εκπαίδευση. Μαζί με την δραματική περικοπή των λειτουργικών δαπανών, αποτελούν εφαρμογή του Μνημονίου στην εκπαίδευση, με επιπτώσεις τη μείωση των διορισμών μόνιμων εκπαιδευτικών, την κατακόρυφη αύξηση του αριθμού των μαθητών ανά τμήμα και σχολική μονάδα, τη χειροτέρευση των συνθηκών διδασκαλίας αλλά και κοινωνικοποίησης των μαθητών. Σε πολλές περιοχές υπήρξαν κινητοποιήσεις ενάντια στις συγχωνεύσεις και τα κλεισίματα σχολείων, από απλές διαμαρτυρίες έως την είσοδο στο Υπουργείο Παιδείας από μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικούς του Περιστερίου.

Οι κινητοποιήσεις αυτές, παρά τις αδυναμίες τους -κυρίως ότι παρέμειναν διάσπαρτες και δεν ενοποιήθηκαν- είχαν εδώ ή εκεί κάποια θετικά αποτελέσματα με την ακύρωση κάποιων συγχωνεύσεων και αποτελούν σημαντική παρακαταθήκη για το άμεσο μέλλον. Το Υπουργείο Παιδείας θα συνεχίσει τις συγχωνεύσεις, καθώς τα νέα μέτρα που ετοιμάζουν κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και τρόικα προβλέπουν δραματικές μειώσεις στις δαπάνες και του υπουργείου Παιδείας. Άλλωστε, τις συγχωνεύσεις ακολουθούν τα κλεισίματα ειδικών σχολείων, Επαγγελματικών λυκείων και σχολών, τμημάτων ΤΕΙ και ΑΕΙ.

Επιτροπές σε Αμπελόκηπους-Μενεμένη, Κορυδαλλό, Γαλάτσι

Στον δήμο Αμπελοκήπων-Μενεμένης Θεσσαλονίκης, η αρχική πρόταση του διευθυντή πρωτοβάθμιας θα είχε σαν αποτέλεσμα να χαθούν 14 τμήματα στα δημοτι-

κά. Κατάπτυστη ήταν και η πρόταση του διευθυντή β'βάθμιας για κλείσιμο του Γενικού Λυκείου Δεντροποτάμου (περιοχή με πολλές κοινωνικές ιδιαιτερότητες και ανάγκες) και συγχώνευση γυμνασίων της περιοχής.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών κάλεσε σε δημιουργία Επιτροπής Αγώνα, όπου συμμετείχαν γονείς, εκπαιδευτικοί, μαθητές και που συνέβαλε στην οργάνωση κινητοποιήσεων (αποχές, συγκεντρώσεις, πορείες, στάσεις εργασίας). Προκάλεσε Γενικές Συνελεύσεις γονιών και μαθητών, πίεσε το ΔΣ των δασκάλων και την τοπική ΕΛΜΕ να κηρύξουν στάσεις. Τα ΔΣ του διδασκαλικού συλλόγου και της ΕΛΜΕ, καθώς και ο Δήμαρχος Αμπελοκήπων, περιορίζονταν στην φραστική καταδίκη των συγχωνεύσεων διακρίνοντας τις σε «δικαιολογημένες» και μη. Υπό την πίεση εκπαιδευτικών, γονιών, μαθητών αναγκάστηκαν να ακολουθήσουν τις κινητοποιήσεις, ενώ απέφυγαν να τις οργανώσουν και να τις συνεχίσουν μέχρι τέλους.

Ιδιαίτερα μαζική ήταν η συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία των Αμπελοκήπων στις 21/2, όπου περίπου 250 εκπαιδευτικοί, γονείς και μικροί μαθητές συγκεντρώθηκαν και φωνάζοντας συνθήματα έκαναν πορεία στο κτήριο των Διευθύνσεων Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Δ. Θεσσαλονίκης. Εκεί συναντήθηκαν με τους μαθητές δύο Γυμνασίων της Μενεμένης που συγχωνεύονται και με γονείς και εκπαιδευτικούς από την περιοχή Λαγκαδά. Αυτή η κινητοποίηση πίεσε αρκετά, ώστε ν' αλλάξει το αρχικό σχέδιο και απ' ό,τι φαίνεται μόνο το 2ο δημοτικό των Αμπελοκήπων υποβαθμίζεται, χάνοντας δύο τμήματα. Επίσης, πάφθηκε πίσω η κατάργηση του Γενικού Λυκείου Δεντροποτάμου. Στην Επιτροπή Αγώνα συμμε-

τείχαν και μαθητές του Γυμνασίου Μενεμένης που συγχωνεύεται. Έκαναν αρκετές μέρες αποχή, μια τοπική πορεία στις 21/2 και συμμετείχαν με δικό τους μπλοκ στην απεργία στις 30/3.

Στον Κορυδαλλό καταργούνται δύο δημοτικά, το 19^ο που συγχωνεύεται με το 3^ο και το 22^ο που συγχωνεύεται με το 11^ο. Στα δυο τελευταία συστεγαζόμενα σχολεία, γονείς και εκπαιδευτικοί πραγματοποίησαν κοινές συνελεύσεις με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες. Οι αποφάσεις ήταν ομόφωνες και όλοι μαζί συνέβαλλαν στην υλοποίησή τους.

Πρώτα βγήκε ένα κείμενο ενάντια στη συγχώνευση και μαζεύτηκαν υπογραφές ακόμα και τη μέρα της παρέλασης, όπου δεκάδες γονείς και εκπαιδευτικοί μοίρασαν προκηρύξεις και διαμαρτυρήθηκαν με πανό και πλακάτ. Την επόμενη εβδομάδα συμμετείχαν με τους γονείς και εκπαιδευτικούς της Νίκαιας σε διαδήλωση και συναυλία που οργάνωσαν στον δήμο τους. Στις 8/4 πραγματοποιήθηκε μια πετυχημένη συγκέντρωση και πορεία περίπου 200 ατόμων στον Κορυδαλλό, με τους μικρούς μαθητές να δίνουν τον τόνο με τα τύμπανά τους, ενώ ο κόσμος υποδεχόταν την πορεία με χαμόγελα και χειροκροτήματα. Εκεί βρέθηκαν η Ένωση Γονέων Νίκαιας και γονείς από το 28ο δημοτικό Νίκαιας, εργαζόμενοι του Δήμου Κορυδαλλού με ψήφισμα συμπαράστασης και η Κίνηση Πολιτών Κορυδαλλού ενάντια στο Μνημόνιο και το ΔΝΤ».

Δυστυχώς, οι κινητοποιήσεις αυτές δεν είχαν ουσιαστική στήριξη ούτε από τον σύλλογο δασκάλων Κορυδαλλού-Αγ. Βαρβάρας, ούτε από την Ένωση Γονέων και το Δήμο Κορυδαλλού. Ο δήμαρχος, ενώ ισχυρίζεται ότι είναι κατά των συγχωνεύσεων γενι-

κά, συμφωνεί με τις συγχωνεύσεις που δρομολογούνται στον δήμο του, προτείνοντας λύσεις σε συνεργασία με την πλειοψηφία του ΔΣ του συλλόγου δασκάλων Κορυδαλλού-Αγ. Βαρβάρας, στο πλαίσιο της «μνημονιακής» πολιτικής του υπουργείου.

Στο Γαλάτσι, όπου οι συγχωνεύσεις αφορούν 10 από τα 16 δημοτικά σχολεία, δημιουργήθηκε ήδη από τα μέσα Μάρτη Ανοιχτή Συντονιστική Επιτροπή «για τη μη κατάργηση-συγχώνευση σχολείων και την υπεράσπιση της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας». Συμμετέχουν ο σύλλογος δασκάλων «ΑΘΗΝΑ», σύλλογοι γονέων και καθηγητές από τη Γ' ΕΛΜΕ. Η Επιτροπή συμμετείχε στην κεντρική συγκέντρωση στην Ομόνοια στις 17/3 και στη συγκέντρωση και κατάληψη της Περιφέρειας στις 18/3. Τέσσερις μέρες μετά διοργάνωσε ενημέρωση και πορεία με τη συμμετοχή δεκάδων γονιών και εκπαιδευτικών. Έκανε παρέμβαση στο Δημοτικό Συμβούλιο και πορεία την ημέρα της παρέλασης με περίπου 100 άτομα, η οποία έγινε δεκτή από τον κόσμο με χειροκροτήματα. Στις 20/4 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση και συναυλία διαμαρτυρίας, με μεγάλη συμμετοχή μαθητών (έφταναν τους 200).

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών συμμετέχει ενεργά σ' αυτές τις επιτροπές και τις δράσεις τους. Η ενότητα εκπαιδευτικών, γονιών και μαθητών, η οποία έχει αναπτυχθεί, όχι μόνο δεν πρέπει να εξατμιστεί αλλά θα πρέπει ενισχυθεί με τη συνέχιση της λειτουργίας των Επιτροπών και να συγκεντρωθεί σ' έναν κεντρικό συντονισμό των διαφόρων τοπικών κινήσεων, για δυναμικούς αγώνες με προοπτική νίκης.

Το Νέο Λύκειο στα μέτρα του Δ.Ν.Τ.

Το κύριο βάρος των περικοπών του νέου Μνημονίου 2012-2015 θα το σηκώσουν τα υπουργεία Εργασίας, Υγείας και Παιδείας. Το νέο «σχολείο» του ΔΝΤ θα λειτουργεί με το μικρότερο δυνατό κόστος για το κράτος. Ο προϋπολογισμός για την παιδεία βρίσκεται στο χαμηλότερο επίπεδο από τη μεταπολίτευση και η ήδη πενιχρή χρηματοδότηση των σχολείων πρόκειται να μειωθεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε η λειτουργία τους να είναι αδύνατη χωρίς την επιβολή ενός είδους διδάκτρων στους μαθητές. Ακόμη, η αλλαγή των αναλυτικών προγραμμάτων δεν θα συνοδεύεται, όπως θα ήταν εύλογο, και από νέα βιβλία. Θα λειτουργήσει είτε με τα παλιά είτε και με καθόλου βιβλία (μιας και ο Οργανισμός Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων έχει καταργηθεί πρόσφατα). Το υπουργείο διαβεβαιώνει ότι δεν χρειάζονται νέα, αφού υπάρχουν τα ψηφιακά βοηθήματα και οι διαδικτυακές πηγές!

Νέο «Λύκειο»

Από τους στόχους του νέου «Λυκείου» απουσιάζουν τόσο η μεταβίβαση γενικής συγκροτημένης γνώσης όσο και η εξασφάλιση ίσων ευκαιριών στη μόρφωση. Ένας μικρός πυρήνας μαθημάτων στην Α' Λυκείου θα έχει στόχο την ανάπτυξη βασικών δεξιοτήτων. Η γενική γνώση που θα παρέχεται θα είναι τέτοια και τόση ώστε σε αυτή να μπορεί να πατήσει η «δια βίου μάθηση». Η Β' και Γ' τάξη θα είναι τάξεις εξειδίκευσης, που θα επικεντρώνουν στα μαθήματα βαρύτητας για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Εξατομικευμένη πορεία του μαθητή Σπάσιμο Ενιαίων Προγραμμάτων

Στη Β' Λυκείου ο κοινός κορμός μαθημάτων των δύο κατευθύνσεων δεν θα ξεπερνά το 50% των διδακτικών ωρών, ενώ στη Γ' Λυκείου, όπου θα υπάρχουν τρεις κατευθύνσεις, το 33% αντίστοιχα. Η διαφοροποίηση θα υπάρχει ακόμα και στα βασικά μαθήματα της ίδιας κατεύθυνσης. Κάθε μαθητής θα διαμορφώνει μια όλο και περισσότερο ατομική διαδρομή μάθησης, που μπορεί και να μην περιλαμβάνει βασικές επιστήμες γενικής παιδείας. Μαθητές με χαμηλό κοινωνικό και μορφωτικό επίπεδο ή όσοι δεν θα «θέλουν» να εισαχθούν σε ΑΕΙ-ΤΕΙ, αντί να βοηθηθούν για να πάρουν τις απαραίτητες γνώσεις, θα οδηγηθούν (επειδή δεν θα επιλέγουν τα μαθήματα εμβάθυνσης στις βασικές επιστήμες) σε μια ομάδα «εύκολων» μαθημάτων (π.χ. ξένη γλώσσα, λογική, θρησκευτικά).

Ερευνητική εργασία (project)

Γίνεται δίωρο μάθημα και στις τρεις τάξεις ώστε οι μαθητές, όπως υποστηρίζει το υπουργείο, να αποκτήσουν «εγκάρσιες ικανότητες», «ψηφιακή ικανότητα», «να μάθουν πώς να μαθαίνουν», «να αναπτύξουν πρωτοβουλίες», «επιχειρηματικό πνεύμα» και «πολιτιστική συνείδηση». Με λίγα λόγια διατυμπανίζεται η εργαλειοκού τύπου μάθηση στον αντίποδα δήθεν της αποστήθισης. Ωστόσο, τίθεται μια σειρά ζητημάτων όπως: α) πώς θα υλοποιηθεί αυτό το «μάθημα» σε τμήματα 30 ατόμων και σε σχολεία 300-500 μαθητών με ένα εργαστήριο πληροφορικής 12-14 θέσεων

εργασίας; β) σε ποιες ειδικότητες εκπαιδευτικών θα ανατεθεί; γ) πώς θα βρίσκουν πρόσβαση σε ηλεκτρονικές πηγές πληροφοριών τα παιδιά των εργατικών-φτωχών στρωμάτων και των μεταναστών; δ) πώς θα μπορούν να διαχειρίζονται την πληθώρα πληροφοριών χωρίς να έχουν αποκτήσει βάσεις στις επιστήμες και κριτική σκέψη;

Εντείνεται το εξεταστικό πλέγμα

Για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση θα μετρά η επίδοση στις τρεις τάξεις του Λυκείου, πιθανά ο βαθμός των «project» και οι βαθμοί σε τέσσερα μαθήματα πανελλαδικώς εξεταζόμενα μετά το τέλος της Γ' Λυκείου. Τα τέσσερα αυτά μαθήματα καθώς και οι συντελεστές βαρύτητάς τους δεν θα είναι κοινά, αφού θα ορίζονται από την κάθε πανεπιστημιακή σχολή. Ο μαθητής θα εισάγεται σε σχολή και όχι σε τμήμα (π.χ. στη Σχολή Θετικών Επιστημών και όχι στο τμήμα Μαθηματικών ή Φυσικής). Αφού φοιτήσει για ένα έτος θα δίνει νέες εξετάσεις για να εισαχθεί σε συγκεκριμένο τμήμα. Για να μπορέσει ο μαθητής να αντεπεξέλθει θα χρειάζεται πολύ περισσότερα χρήματα. Με δεδομένη την αυξανόμενη ανεργία και την πτώση των μισθών, αντιλαμβάνεται κανείς ότι ένα τεράστιο κομμάτι νεολαίας θα οδηγηθεί βίαια προς την τεχνική εκπαίδευση ή ακόμα χειρότερα προς την εγκατάλειψη του σχολείου. Τέλος, για τους λίγους που θα παραμείνουν στο νέο «Λύκειο» μπαίνει ένας ακόμα ισχυρότε-

ρος ταξικός φραγμός: η «όχι αυστηρά καθορισμένη ύλη των πανελλαδικών», που σε συνδυασμό με τις εξετάσεις στο τέλος του πρώτου έτους των σχολών θα καταστήσουν την πανεπιστημιακή μόρφωση όνειρο απατηλό για τα παιδιά των φτωχών στρωμάτων.

«Ελεύθερη επιλογή» των μαθητών

Οι αλλαγές παρουσιάζονται από το υπουργείο σαν δικαίωμα των μαθητών στην «ελεύθερη επιλογή». Όμως όταν μιλά για «ελεύθερη επιλογή» εννοεί αφενός την απαλλαγή του κράτους από την υποχρέωση να χρηματοδοτεί την παιδεία και να εξασφαλίζει έστω και τυπικά ένα κοινό περιεχόμενο σπουδών στα παιδιά όλων των κοινωνικών τάξεων, αφετέρου τη δυνατότητα κάθε μαθητή να αγοράζει «εκπαιδευτικές υπηρεσίες». Δηλαδή, ο μαθητής θα μορφώνεται όσο θα αντέχει η τσέπη της οικογένειάς του και μάλιστα θα είναι ατομικά υπεύθυνος για τις επιλογές του, και συνεπώς για την πιθανή αποτυχία του στο μέλλον (ανεργία κ.α.).

Επιπτώσεις στους Εκπαιδευτικούς

Για τους εκπαιδευτικούς το νέο «Λύκειο» σημαίνει χάσιμο χιλιάδων οργανικών θέσεων για ορισμένες ειδικότητες, δημιουργία οργανικών θέσεων με βάση τη ζήτηση, ανταγωνισμό μεταξύ εκπαιδευτικών διαφορετικών ειδικοτήτων, ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας και ανοίγει διάπλατα το δρόμο για απολύσεις.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Επιτροπή Λογιστικού Ελέγχου Ένα ρεφορμιστικό σχέδιο διαχείρισης της κρίσης

■ Σταύρος Σκεύος

Η συγκρότηση της Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου (ΕΛΕ) έφερε ξανά στο προσκήνιο το ζήτημα του χρέους αλλά και της στάσης του μεγαλύ-
τερου πλέον κομματιού της άκρας αριστεράς απέναντι στο ρεφορμισμό.

Σύντομη παρουσίαση της ΕΛΕ

- Στις διακηρύξεις της ΕΛΕ διαβάζουμε:
1. «Η τρέχουσα πολιτική της ΕΕ και του ΔΝΤ για την αντιμετώπιση του δημόσιου χρέους έχει επιφέρει μεγάλο κοινωνικό κόστος... ο ελλ. λαός έχει δημοκρατικό δικαίωμα να απαιτήσει πλήρη πληροφόρηση...».
  2. «Σκοπός... είναι η εξακρίβωση των αιτιών του δημόσιου χρέους, των όρων με τους οποίους έχει συναφθεί, καθώς και της χρήσης των δανείων... (Η ΕΛΕ) θα διαμορφώσει κατάλληλες προτάσεις για την αντιμετώπιση του χρέους που θα αποδειχθεί παράνομο, μη νομιμοποιημένο ή απεχθές... θα επιχειρήσει επίσης να διαπιστώσει ευθύνες για τις προβληματικές συμβάσεις χρέους».
  3. «Η Επιτροπή... αποτελείται από ορκωτούς λογιστές... νομικούς, οικονομολόγους, αντιπροσώπους των εργατικών οργανώσεων και μέλη των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών. Θα είναι ανεξάρτητη από τα πολιτικά κόμματα, αλλά δεν θα αποκλείει τη συμμετοχή πολιτικών, αρκεί να συμφωνούν με τους σκοπούς της».
  4. «...θα πρέπει να έχει πλήρη διαχρονική πρόσβαση στις συμβάσεις και εκδόσεις δημόσιου χρέους... τις απαραίτητες αρμοδιότητες ώστε να θέτει στη διάθεσή της όλα τα έγγραφα που κρίνει απαραίτητα... επίσης να θεσμοθετηθούν πρόσφοροι τρόποι ώστε να μπορεί να καλεί προς εξέταση δημόσιους λειτουργούς, όπως και να ανοίγει, μετά από αιτιολογημένο αίτημά της και δικαστική συνδρομή, τραπεζικούς λογαριασμούς...».
  5. «Η ελληνική ΕΛΕ θα μπορούσε να λειτουργήσει ως πρότυπο και για άλλες χώρες της Ευρωζώνης».

Γενικά, δεν μπορεί να υπάρχει αντίρρηση για έναν έλεγχο του χρέους, όσο το δυνατόν πιο βαθύ και διαφανή. Όχι μόνο γιατί είναι πράγματι δημοκρατικό δικαίωμα του ελληνικού λαού, αλλά και γιατί θα αποκάλυπτε τα ληστρικά επιτόκια, μίζες «μεσολαβητών», υπερτιμολογήσεις έργων κλπ. καθώς και το μεγάλο μέρος του χρέους που βρίσκεται στα χέρια ελλήνων καπιταλιστών, παρά τα παραμύθια για δήθεν «πατριωτική υπόθεση». Θα ήταν μια ανοιχτή καταγγελία της διαφθοράς που ιδιαίτερα σήμερα κυριαρχεί ανάμεσα και στους πιο «ευπόληπτους» καπιταλιστές - και ένα πολύτιμο μάθημα για την εργατική τάξη και τις λαϊκές μάζες πάνω στους σύγχρονους μηχανισμούς καταλήστευσης τους. Όμως η πολιτική της ΕΛΕ δεν υπηρετεί πραγματικά αυτούς τους στόχους, παρά οδηγεί σε επικίνδυνες αυταπάτες και αδιέξοδα.

«Κρίση χρέους» ή κρίση του καπιταλισμού;

Σύμφωνα με την ΕΛΕ: «Το δημόσιο και το ιδιωτικό χρέος βρίσκονται στην καρδιά της κρίσης της Ευρωζώνης. Η παγκόσμια κρίση... πήρε τη μορφή κρίσης χρέους της περιφέρειας της Ευρωζώνης...». **Το χρέος παρουσιάζεται ως αιτία της κρίσης, ενώ δεν είναι παρά αποτέλεσμα της κρίσης του καπιταλισμού** (την οποία η ΕΛΕ δεν αναφέρει). Η έκρηξη του χρέους είναι το τίμημα που έπρεπε να πληρώσει ο παγκόσμιος καπιταλισμός για την άμβλυνση ή αναβολή των σφοδρών επιπτώσεων της κρίσης. Πιο απλά: αν

το χρέος δεν είχε εκτιναχθεί με τα τρις των «πακέτων σωτηρίας» από το καλοκαίρι του 2007, ένα μεγάλο μέρος του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος θα είχε καταρρεύσει, συμπαράσύροντας την παγκόσμια οικονομία. Αυτό είναι αποτέλεσμα της δομικής κρίσης του καπιταλισμού (υπερσυσσώρευση κεφαλαίων, υπερπαραγωγή εμπορευμάτων), όχι κάποιων «προβληματικών» δανειακών συμβάσεων. Η κρίση έχει γιγαντώσει τα κερδοσκοπικά και πλασματικά κεφάλαια, που αναζητούν κέρδος σε βάρος της παραγωγής, δημιουργώντας κάθε είδους φούσκες (παράγωγα, ακίνητα κλπ.). Μαζί τους και οι διεθνείς ραντιέρηδες, οι μεγάλοι χρηματοπιστωτικοί όμιλοι που κερδίζουν παίζοντας πάνω στο δημόσιο χρέος.

Μπορεί για την ΕΛΕ (και γενικά τις ρεφορμιστικές απόψεις) αυτό να είναι «παράλογος», «κοντόφθαλμος» ή «επαχθές». Όμως η τοκογλυφία και κερδοσκοπία είναι σύμφωνες με τη λογική του καπιταλισμού, ιδιαίτερα στην εποχή της κρίσης και παρακμής του. **Είναι το μοναδικό μέσο για να δοθεί μια διέξοδος (έστω προσωρινή) στα υπερσυσσώρευμένα κεφάλαια, να μετατεθεί στο μέλλον η ραγδαία εκδήλωση της κρίσης, που θα σήμαινε άμεση καταστροφή ασύλληπτων μαζών κεφαλαίου.** Πράγματι, τι θα συμβούλευε κανείς τους μεγαλοκαπιταλιστές να κάνουν τα λιμνάζοντα κεφάλαιά τους; Να τα βλέπουν να απαξιώνονται ή να τα κατευθύνουν όπου εμφανίζονται μεγαλύτερες προσδοκίες κέρδους, άρα και στον δανεισμό κρατών;

Τα πράγματα είναι ακόμα πιο ξεκάθαρα για τον ελλ. καπιταλισμό, που η χρεοκοπία του συνίσταται κυρίως στην εξάρθρωση της παραγωγικής βάσης. Χωρίς το διαρκές φούσκωμα του δημόσιου χρέους (πέρα από τις αντεργατικές πολιτικές), η σταδιακή υποβάθμισή του στην παγκόσμια αγορά από τα μέσα της δεκαετίας του '70 απλά θα είχε οδηγήσει πιο γρήγορα κι απότομα στο σημερινό «σημείο μηδέν». Αυτό είναι αποτέλεσμα της λειτουργίας της παγκόσμιας αγοράς, των πολιτικών της αστικής τάξης και βέβαια της ίδιας της ταξικής πάλης - με δυο λόγια, του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Το ελλ. χρέος δεν ήταν λοιπόν μια «λοβιτούρα» (έχει και τέτοια στοιχεία για κομμάτια της μπουρζουαζίας), αλλά μονόδρομος επιβίωσης, έστω προσωρινής. Ακόμα κι αν όλοι οι πιστωτές τρελαίνονταν και εν μια νυκτί το διέγραφαν χωρίς ανταλλάγματα, σύντομα θα ξαναδημιουργούνταν, λόγω της διαιτητικής κρίσης του ελλ. καπιταλισμού. Επίσης, το ελλ. χρέος (όπως κι άλλων αδύναμων ευρωπαϊκών οικονομιών) χρησιμοποιήθηκε και για την άμβλυνση της κρίσης του ευρωπαϊκού μεγάλου κεφαλαίου πχ. μέσω του διαρκούς εμπορικού ελλείμματος προς χώρες όπως η Γερμανία. Σ' αυτή την καπιταλιστική/ιμπεριαλιστική ΕΕ, μ' αυτή την ιεραρχία και τους μηχανισμούς, η ΕΛΕ φιλοδοξεί να αποτελέσει υπόδειγμα...

Αυτή την πραγματικότητα συγκαλύπτει η ΕΛΕ, παραδεχόμενη σιωπηρά ότι το χρέος οφείλεται κυρίως στην κακοδιαχείριση, σπατάλη και διαφθορά (όχι ότι αυτές δεν υπάρχουν). **Η αποσύνδεση του προβλήματος του χρέους από την καπιταλιστική κρίση είναι η βάση των ρεφορμιστικών απόψεων και πρακτικών.** Γι' αυτό ως πρωταρχική αιτία των δεινών του ελληνικού λαού δεν κατονομάζει την καπιταλιστική κρίση (και ειδικότερα την χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού) αλλά την «τρέχουσα πολιτική της ΕΕ και του ΔΝΤ για την αντιμετώπιση του χρέους». Όμως η ΕΕ και το ΔΝΤ, όλοι οι μηχανισμοί του κεφαλαίου, **δεν ενδιαφέρονται για την «αντιμετώπιση του χρέους» αλλά για να σώσουν το καπιταλιστικό σύστημα**, φορτώνοντας όλο και πιο άγρια την κρίση στην εργατική τάξη και τις λαϊκές μάζες. Χωρίς να παραδέχεται αυτό, η ΕΛΕ έμμεσα αναπαράγει το ιδεολόγημα των «αναγκάων θυσιών»: αφού το πρόβλημα δεν είναι η κρίση του συστήματος, με κάποιες θυσίες, αργά ή γρήγορα -φροντίζοντας ν' απαλλαγούμε από το επαχθές χρέος, θα συμπλήρωνε η ΕΛΕ- θα επιστρέψουμε σ' έναν «κανονικό» καπιταλισμό, χωρίς ανεργία, μειώσεις μισθών, φτώχεια, κλείσιμο σχολείων και νοσοκομείων... Μια πραγματικά θανάσιμη αυταπάτη και παγίδα για την εργατική τάξη και τις λαϊκές μάζες.

Δεν υπάρχει «νόμιμο» χρέος!

Ποιες είναι «οι κατάλληλες προτάσεις» της ΕΛΕ; Θα μπορούσαν πχ. να ασκηθούν διώξεις για παράτυπες συμβάσεις - αυτό όμως δεν θα έφερνε πίσω ούτε δεκάρα από τα λεφτά που στραγγίστηκαν από τον ελληνικό λαό. Για ριζικά μέτρα όπως πχ. η δήμευση καπιταλιστικών περιουσιών, δεν φαίνεται ούτε λόγος να γίνεται. Μόνη «ρεαλιστική» πρόταση απομένει η άρνηση πληρωμής ή επαναδιαπραγμάτευση του «απεχθούς» χρέους. Εδώ όμως προβάλλουν αμείλικτα ερωτήματα. Με βάση τις νομικές κλπ. διαδικασίες, πόσο χρόνο θα έπαιρνε για να χαρακτηριστεί «εμπεριστατωμένα» το «επαχθές» χρέος; Και έπειτα για να το επαναδιαπραγματευτούν οι πιστωτές (αν υποθέσουμε ότι έμπαιναν σε μια τέτοια διαδικασία κάτω από την πίεση της ΕΛΕ); Στο μεταξύ, η καταστροφική για τον ελληνικό λαό αποπληρωμή του χρέους θα συνεχίζεται κανονικά; Και τι θα γίνει με το χρέος που τελικά θα κριθεί «νομιμοποιημένο»; Σύμφωνα με τη λογική της ΕΛΕ θα πρέπει ασφαλώς να το πληρώσουμε...

Τα πράγματα είναι αρκετά απλά και ξεκάθαρα. Η επίκληση της αστικής νομιμότητας και δικαιοσύνης (ακόμα κι αν δημιουργήσουν νέους «θεσμούς») όχι μόνο δεν πρόκειται να λύσει το πρόβλημα, αλλά θα το σκοτίσει, **θα «νομιμοποιήσει» την ύπαρξη του χρέους** (ένα «κούρεμα» άλλωστε το αποδέχονται και οι ίδιοι οι δανειστές) **και έμμεσα θα ενοχοποιήσει τον ελληνικό λαό γι' αυτό**, θα δέσει ακόμα περισσότερο τη θη-

λιά του στο λαιμό μας. Γιατί είναι κομμένες και ραμμένες ακριβώς στα μέτρα των καπιταλιστικών πρακτικών, όπως αυτών που δημιουργήσαν το χρέος. Ιδιαίτερα μετά και την ψήφιση του Μνημονίου, που ήταν μια κραυγαλέα παραβίαση του ίδιου του Συντάγματος - εκτός αν η ΕΛΕ προσπαθεί να μας πείσει ότι υπάρχει κάποιος μαγικός τρόπος να βγάλει «παράνομο» τον ίδιο τον καπιταλισμό! Πρόκειται πραγματικά για έναν άσχημο **χλευασμό κινημάτων όπως το «Δεν πληρώνω!»** ή και παρόμοιων ατομικών πρακτικών (μη πληρωμή λογαριασμών κλπ.), που αυξάνονται καθημερινά δείχνοντας μια έμπρακτη διάθεση αμφισβήτησης της άθλιας «νομιμότητας», παλεύοντας για την ανάγκη και το δικίο επιβίωσης της κοινωνίας.

Ποιος και πως μπορεί να «ελέγξει» το χρέος;

Ο χαρακτήρας της ΕΛΕ αποδεικνύεται επίσης από τον τρόπο που συγκροτείται. Οι υπογραφές από εκατοντάδες «προσωπικότητες» (πολιτικοί, επιστήμονες, καλλιτέχνες κλπ.) δείχνουν ότι μάλλον θα παραμείνει μια κίνηση «από τα πάνω». Όσο για την «ανεξαρτησία από τα πολιτικά κόμματα», προσοχή! Μέσα στην αποσύνθεση του πολιτικού σκηνοικού, πολλοί αστοί πολιτικοί (ή φερέφωνα τους μεταμφιεσμένα σε ΜΚΟ και «κοινωνία των πολιτών») θα διατυμπανίσουν την «ανεξαρτησία» τους, για να επιβιώσουν πολιτικά παρασέρνοντας το κίνημα σε ανώδυνα και αδιέξοδα κανάλια. Αυτός είναι αντικειμενικά ο ρόλος και της ΕΛΕ. Είναι άλλωστε αστέιο και να λέγεται, όταν συμμετέχουν πρώην βουλευτές του ΠΑΣΟΚ και πρωτοκλασάτοι της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Έτσι, είναι λάθος η **απόφαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να συμμετάσχει στην ΕΛΕ**, μ' έναν αστερίσκο για επιτροπή «κινηματική, όχι κοινοβουλευτική». Ακόμα χειρότερα, οι «πλατιές συμμαχίες» πάσει θυσία (πιο πριν ήταν οι Αριστεροί Οικονομολόγοι και το Βήμα Διαλόγου), η αναζήτηση «γρήγορων δρόμων» κλπ. στο όνομα της τακτικής, οδηγούν στην έμπρακτη υπαναχώρηση από προγραμματικές θέσεις (διαγραφή του χρέους) και κυρίως στην απορρόφηση από τον ρεφορμισμό. Τα παραδείγματα, ιστορικά και σύγχρονα, αφθονούν για να ισχυριστεί κανείς ότι δεν τα γνώριζε...

Το χρέος μπορεί να «ελεγχθεί» **με την πολιτική του εργατικού ελέγχου**. Δηλαδή όχι μόνο ανοίγοντας λογιστικά βιβλία, τραπεζικούς λογαριασμούς κλπ. αλλά και με μια τεράστια κινητοποίηση των εργαζομένων και του λαού, με τη δημιουργία δομών αυτοοργάνωσης (συνελεύσεις, επιτροπές κλπ.). Έτσι μόνο θα επιβληθούν στην πράξη και οι «αρμοδιότητες ελέγχου», που η ΕΛΕ δεν μπορεί παρά να τις ζητιανεύει από την κυβέρνηση, δηλ. τους πράκτορες της ΕΕ, του ΔΝΤ και των δανειστών-τοκογλύφων! Μόνο έτσι αποκτά αξία και ο ρόλος των διαφόρων ειδικών, που όντως είναι απαραίτητοι αλλά σαν βοηθοί της πάλης των εργαζομένων, όχι σαν «προσωπικότητες». Άμεσα θα μπορούσε να ξεκινήσει μια επιτροπή-καμπάνια με επίκεντρο την **διαγραφή του χρέους**, προσπαθώντας να εξαπλωθεί στους χώρους δουλειάς, τις γειτονιές, τη νεολαία. Φαίνεται ότι οι περισσότεροι στην άκρα αριστερά βρίσκονται σε άλλα μονοπάτια. Είμαστε όμως βέβαιοι ότι σύντομα οι εξεγέρσεις των εργαζομένων και της νεολαίας θα απαντήσουν στα ονειροπολήματα τύπου ΕΛΕ για μια «υπεύθυνη» διαχείριση του χρέους και της καπιταλιστικής κρίσης.

Και τυπικά χρεοκοπημένος

Όλα δείχνουν ότι πολύ σύντομα, μέσα στο 2011 και ίσως μέσα στον Ιούνιο, ο ελληνικός καπιταλισμός και τυπικά οδηγείται σε χρεοκοπία, όπως και αν την ονομάσουν, αναδιάρθρωση, επιμήκυνση, «ελεγχόμενη» κλπ. Την έχει ήδη εξαγγείλει ο γερμανός υπουργός οικονομικών και όλα τα μεγάλα ΜΜΕ του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου, τη σιγοψιθυρίζουν ή και την «διαπραγματεύονται» και οι δοσίλογοι της κυβέρνησης.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Σε κάθε περίπτωση, στις αρχές του 2012 τα «ψέματα» τελειώνουν: η τελευταία δόση από τα 110 δις ευρώ αρκεί για να καλύψει μόνο το α' τρίμηνο και χρειάζονται τουλάχιστον άλλα 30 δις ευρώ για να βγει το έτος, που φυσικά είναι αδύνατο να αντληθούν από την αγορά με τα spreads σήμερα πάνω από τις 1000 μονάδες. Σχεδόν όλοι (οικονομολόγοι, κόμματα κλπ.), εκτός ίσως από μια μικρή ομάδα γύρω από τον Γ. Παπανδρέου, παραδέχονται ότι το «Μνημόνιο» απέτυχε, οι αριθμοί δεν βγαίνουν, είναι αδύνατο να βγούμε από την κρίση κλπ.

Ένα χρόνο αφότου «μπήκαμε» στο ζουρλομανδύα του «Μνημονίου», χρειάζεται να επισημανθούν δύο πράγματα. **Πρώτον**, οι αριθμοί και τα ποσοστά (έλλειμμα, χρέος, ύφεση κλπ.) έχουν μόνο μια ενδεικτική σημασία, γιατί απλούστατα αποδεικνύονται εκ των πραγμάτων «λανθασμένα» και αναθεωρούνται διαρκώς. **Δεύτερον**, εκεί που έχουν φτάσει τα πράγματα και πολύ περισσότερο όσο συνεχίζεται η πολιτική της χούντας Κυβέρνησης-Τρόικας, μπορεί ακόμη και μέσα στο 2011 να έχουμε την πλήρη κατάρρευση της οικονομίας και της κυβέρνησης Παπανδρέου, την εξέγερση ή εξεγέρσεις των μαζών. Σε κάθε περίπτωση, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αυτά τα ενδεχόμενα έρχονται κάθε μέρα και πιο κοντά.

Η κρίση δεν είναι αναστρέψιμη, η τυπική χρεοκοπία έρχεται

1. Κυβέρνηση και Τρόικα, παρά την πλήρη αποτυχία της πολιτικής τους, οδηγούνται σε ακόμη πιο καταστροφική πολιτική, έστω και αν οι δυνατότητες πρακτικής εφαρμογής της είναι περιορισμένες. Έτσι, το αποτυχημένο ακραίο νεοφιλελεύθερο συνταγολόγιο (για όλα φταίει το Δημόσιο και οι Δημόσιοι Υπάλληλοι, συρρίκνωση του Δημόσιου Τομέα και του Κράτους, μείωση Μισθών και Συντάξεων, κατεδάφιση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης, διάλυση των εργασιακών σχέσεων... «Μεταρρυθμίσεις») επαναφέρεται στην επικαιρότητα. Πρακτικά σημαίνει τρία νέα πακέτα μέτρων, το καθένα πολύ χειρότερο από το «Μνημόνιο»:

α) Για το 2011 έκτακτα μέτρα 5-8 δις ευρώ λόγω αποτυχίας του «Μνημονίου» (έλλειμμα του 2010 επίσημα 10,6% -στην πραγματικότητα είναι πάνω από 13%- αντί 9,2% που υπολόγιζαν, υστέρηση εσόδων 1,3 δις ευρώ το α' τρίμηνο του 2011). Αυτά τα ποσά είναι αδύνατο να εξοικονομηθούν, ό,τι και να κάνουν.

β) Το λεγόμενο Μεσοπρόθεσμο Δημοσιονομικό Πρόγραμμα 2012-15 ύψους τουλάχιστον 23 δις ευρώ (9 δις ευρώ νέοι φόροι και 14 δις ευρώ περικοπή δαπανών, από τα οποία τα περισσότερα (7,5 δις) περικόπτονται από το

Υπουργείο Εργασίας και ακολουθούν το Υγείας και Παιδείας). Και αυτά τα ποσά είναι έξω από κάθε πραγματικότητα.

γ) Το πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων και αποκρατικοποιήσεων 2011-15 ύψους 50 δις ευρώ (από τα οποία 15 δις τα πρώτα δυο χρόνια). Και πάλι είναι αδύνατο να «μαζέψουν» αυτά τα ποσά, ό,τι και να κάνουν.

2. Η τεράστια «εσωτερική υποτίμηση» κυρίως της αξίας της εργατικής δύναμης το 2010 (μείωση εισοδήματος 20%-40%, λόγω μείωσης μισθών και συντάξεων, φορολογίας και ακρίβειας, περικοπής κοινωνικών δαπανών ή «κοινωνικού μισθού» κλπ.) χειροτέρευσε ακόμη περισσότερο την κατάσταση. Το παραδέχονται ακόμη και οι παπαγάλοι της κυβέρνησης, το δείχνουν όλα τα στοιχεία, τα νέα πακέτα μέτρων, η απόφαση της συνόδου κορυφής της ΕΕ στις 11 και 25 Μάρτη (επιμήκυνση της αποπληρωμής του χρέους, μείωση του επιτοκίου) - και κυρίως η παραδοχή ότι το 2013 θα «μπούμε» στο μόνιμο Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης, επειδή θα έχουμε πτωχεύσει ή όπως το λένε κομψά, **το χρέος είναι μη βιώσιμο**. Όμως το 2013 είναι πάρα πολύ μακριά. Ο χρεοκοπημένος ελλ. καπιταλισμός δεν μπορεί να φτάσει μέχρι εκεί. Όλα δείχνουν ότι πολύ σύντομα, μέσα στο 2011 και ίσως μέσα στον Ιούνιο, ο ελλ. καπιταλισμός **και τυπικά οδηγείται σε χρεοκοπία** (την έχει ήδη εξαγγείλει ο γερμανός υπουργός οικονομικών και όλα τα μεγάλα ΜΜΕ του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου, τη σιγοψιθυρίζουν ή και την «διαπραγματεύονται» και οι δοσίλογοι της κυβέρνησης), όπως και αν την ονομάσουν, αναδιάρθρωση, επιμήκυνση, «ελεγχόμενη» κλπ. Σε κάθε περίπτωση, στις αρχές του 2012 τα «ψέματα» τελειώνουν: η τελευταία δόση από τα 110 δις ευρώ αρκεί για να καλύψει μόνο το α' τρίμηνο και χρειάζονται τουλάχιστον άλλα 30 δις ευρώ για να βγει το έτος, που φυσικά είναι αδύνατο να αντληθούν από την αγορά με τα spreads σήμερα πάνω από τις 1000 μονάδες.

Πέραν της στάσης πληρωμών του δημοσίου (μισθοί συμβασιούχων, μη επιστροφή ΦΠΑ κλπ.), υπάρχει και μια δεύτερη ουσία «εσωτερική υποτίμηση» που έχει πάρει διαστάσεις: η χρήση κρατικών ομολόγων για την εξόφληση τρεχουσών υποχρεώσεων του Δημοσίου (νοσοκομεία, προμηθευτές, εργολάβοι κλπ. - τώρα θέλουν να «δώσουν» και στα ασφαλιστικά ταμεία). Η αξία τους για το 2010 εκτιμάται σε 4,01 δις ευρώ έναντι 420 εκ. ευρώ που αρχικά υπολογίζοταν. Όλα δείχνουν ότι βρισκόμαστε ένα βήμα πριν τη γενικευμένη χρήση αυτού του μέσου, που ισοδυναμεί με τη δημιουργία ενός **παράλληλου εσωτερικού υποτιμημένου μέσου πληρωμής**.

Όσο και αν αποκρύπτεται συστηματικά από τα ΜΜΕξαπάτησης, **άτυπη στάση πληρωμών έχει κάνει και ο ιδιωτικός τομέας** και μάλιστα σε αρκετά μεγάλη έκταση. Σύμφωνα με την Επι-

θεώρηση Εργασίας, πάνω από το 1/3 των επιχειρήσεων, (περισσότερες από 275.000 επιχειρήσεις), οφείλουν στους εργαζόμενους **3 με 4 μηνιάτικα** - και αυτή η κατάσταση **επιδεινώνεται ραγδαία μήνα με το μήνα!** Ακόμη καθυστερούν ή δεν πληρώνουν προμηθευτές, τράπεζες, συναλλαγματικές κλπ.

3. Οι επιπτώσεις είναι δραματικές στο βιοτικό επίπεδο, τα στάνταρτ ζωής, στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων. Επίσης, είναι δυνατόν να κλυδωνιστούν σοβαρότατα οι εγχώριες τράπεζες και κυρίως τα ασφαλιστικά ταμεία, που είναι και οι μεγαλύτεροι κάτοχοι ομολόγων από τα 120 δις ευρώ (60-65 δις ευρώ και 40-45 δις αντίστοιχα) που βρίσκονται σε ελληνικά χέρια, σε σύνολο 350 δις ευρώ δημόσιου χρέους. Όσο η κρίση μεγαλώνει και η ελληνική οικονομία βυθίζεται σε βαθύτε-

Να... της σι...

1 Μέσα στην κρίση και κυρίως μετά το «Μνημόνιο», η εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία αλλάζουν βίαια **τα βασικά τους χαρακτηριστικά**. Σε γενικές γραμμές, η εργατική τάξη και η κοινωνία γενικότερα με άλλα χαρακτηριστικά μπήκαν στην κρίση και άλλα διαμορφώνουν μέσα σ' αυτή. Βασική αιτία -όχι και η μοναδική- είναι οι νέες συνθήκες που βιώνουν, πολύ χειρότερες από πριν.

Η κρίση και η πολιτική της χούντας Κυβέρνησης-Τρόικας έχουν φτωχοποιήσει μεγάλα κομμάτια: εργαζόμενους, άνεργους και υποαπασχολούμενους, μικροαστικά στρώματα της πόλης και της υπαίθρου κλπ. Τα προηγούμενα 2-3 χρόνια και ειδικά τον τελευταίο χρόνο, υπάρχουν **σημαντικές κοινωνικές μετατοπίσεις**, μια ραγδαία **αντικειμενική προλεταριοποίηση** λαϊκών μαζών.

Μαζί με τη σταδιακή συνειδητοποίηση ότι αυτή η κατάσταση όχι μόνο δεν είναι προσωρινή, αλλά ότι θα χειροτερεύει διαρκώς για τις εργαζόμενες μάζες και ειδικά για τις νεότερες γενιές, δημιουργούνται έτσι νέες πολιτικές συνειδητοποιήσεις, αντιλήψεις και πρακτικές, μετατοπίσεις και αλλαγές. Η πολιτική αντίδραση σ' αυτή τη ζοφερή κατάσταση αργά ή γρήγορα φέρνει την πρακτική αντιμετώπιση, τον αγώνα, την εξέγερση κλπ. **όχι βέβαια μ' έναν ευθύγραμμο και προδιagramμένο τρόπο, αλλά μέσα από παλινδρομικές κινήσεις, απότομα και ξαφνικά**. Γιατί η πολιτική συνείδηση δεν πηγάει αυτόματα από την κοινωνική κατάσταση των μαζών: σε μεγάλο βαθμό είναι

Ο ελληνικός καπιταλισμός

ρη ύφεση, **δεν αποκλείονται** ούτε η δέσμευση καταθέσεων, μερική ή συνολική, ούτε η κατάρρευση των ασφαλιστικών ταμείων.

«Μνημόνια»-Μεσαίωνας καθ' οδόν

4. Τα νέα μέτρα οδηγούν τους μέσους πραγματικούς μισθούς («παλαιών» εργαζομένων και με σταθερές σχέσεις εργασίας) αρκετά κάτω από τα 1000 ευρώ, τους μέσους πραγματικούς μισθούς των νέων όπως και τις μέσες πραγματικές συντάξεις κάτω από τα 500 ευρώ. Όλα αυτά χωρίς να υπολογίζονται η ραγδαία αύξηση της ανεργίας και της υποαπασχόλησης, της φορολογίας και της ακρίβειας, της εισφοροδιαφυγής κλπ. Εκπαίδευση, υγεία, κοινωνική ασφάλιση, υποδομές, τεχνικό και μορφωτικό επίπεδο, όλα σιγά σιγά θα καταρρέουν. Όλα αυτά χωρίς να υπολογίζονται η επερχόμενη

χρεοκοπία, η ραγδαία αύξηση της ανεργίας και της υποαπασχόλησης.

5. Η απασχόληση, ο πιο σημαντικός από τους ζωντανούς δείκτες της οικονομίας είναι ταυτόχρονα και ο πιο ασφαλής για να δούμε την εξέλιξη της κατάστασης. Η ανεργία επίσημα είναι στο 15,1% (37% στις ηλικίες 15-24, 21,3% στις ηλικίες 24-34, στις γυναίκες 18,8%), σύμφωνα με τη ΓΣΕΕ οι άνεργοι είναι 1,2 εκ. και μέχρι το τέλος του 2011 θα φτάσουν το 1,5 εκ., αριθμοί που αντανακλούν και την πραγματικότητα. Άλλοι περίπου 1,5 εκ είναι οι υποαπασχολούμενοι (όλων των κατηγοριών). Έτσι άνεργοι και υποαπασχολούμενοι είναι αρκετά πάνω από το 50% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού (περίπου 4,3 εκ.).

Το συμπέρασμα βγαίνει αβίαστα: α) Δεν μπορεί να επιζήσει το εκπαιδευτικό σύστημα που υπήρχε σε υποδομή,

ποσότητα και ποιότητα, θα συρρικνωθεί άμεσα τουλάχιστον κατά 50%. β) Το ίδιο ισχύει για την υγεία και την κοινωνική ασφάλιση και συνολικά για όλες τις υποδομές (συγκοινωνίες, επικοινωνίες, ενέργεια, ύδρευση κλπ.) που δημιούργησαν οι εργαζόμενοι με την εργασία τους από το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά. γ) Εκατοντάδες χιλιάδες μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις θα βάλουν οριστικά λουκέτο.

Αυτά με τη σειρά τους δημιουργούν έναν φαύλο κύκλο ανεργίας, υποαπασχόλησης, μείωσης μισθών και συντάξεων, φτωχοποίησης όλων και μεγαλύτερων κομματιών της κοινωνίας, που επιταχύνουν και βαθαίνουν το **πτωτικό σπινάλι** της κατάρρευσης του ελλ. καπιταλισμού.

6. Ταυτόχρονα όμως γίνεται και **μια τεράστια αναδιανομή** του συσσωρευ-

μένου και του παραγόμενου πλούτου προς όφελος μιας χούφτας καπιταλιστών, τραπεζιτών, κερδοσκόπων κλπ. Αδιάψευστος μάρτυρας η τρομακτική αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων. Αυτός είναι ο παραλογισμός του καπιταλιστικού συστήματος, ειδικά στις περιόδους κρίσης και παρακμής του. Οι καταθέσεις ελλήνων σε τράπεζες του εξωτερικού λέγεται ότι είναι πάνω από 600 δις ευρώ, ενώ πάνω από 40 δις ευρώ έφυγαν μόνο το 2010 για τράπεζες του εξωτερικού.

Η κατάσταση δεν διορθώνεται με τίποτα. Ο ελλ. καπιταλισμός έχει χρεοκοπήσει και κάθε μέρα που «ζει» καταστρέφει τα πάντα. Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να παλέψουμε για την ανατροπή του και την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Ανατρέψουμε την Κυβέρνηση συμφοράς και της καταστροφής

και αποτέλεσμα των πολιτικών δυνάμεων που επεμβαίνουν και ειδικά των επαναστατικών δυνάμεων, ιδιαίτερα στο πιο καθοριστικό και αποφασιστικό κομμάτι, στην πολιτική ομογενοποίηση.

2 Σήμερα υπάρχει μια κατάρρευση της επιρροής των αστικών πολιτικών δυνάμεων, κυρίως του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, που δεν είναι μονάχα εκλογική. Προέρχεται ουσιαστικά από την παταγώδη αποτυχία της συνολικής πολιτικής τους, που οδήγησε στην χρεοκοπία, αλλά και από τη διαρκή μείωση των βιοτικού επιπέδου, τη καταστροφή των κοινωνικών, πολιτικών δικαιωμάτων και αξιών τους - και από το ότι δεν φαίνεται καμιά ελπίδα διεξόδου.

α) Η εμφάνιση τριών «νέων» κομμάτων/κινήσεων (Δημ.Συμμ./Μπακογιάννη, ΠΑΠ/Δημαράς, Δημ.Αρ./Κουβέλης) είναι το πρώτο σημάδι των αλλαγών στο πολιτικό σκηνικό και της βαθύτατης κρίσης των κομμάτων, ιδιαίτερα εκείνων που διαχειρίστηκαν την εξουσία. Και άλλα κόμματα θα εμφανιστούν, κυρίως προερχόμενα από το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ, σαν έκφραση της αποσύνθεσής τους.

β) Το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται σε πραγματική αποσύνθεση σαν αποτέλεσμα της πρωτοφανούς αγριότητας επίθεσης ενάντια στους εργαζόμενους και συνολικά της χωρίς προηγούμενο καταστροφικής και φιλοϊμπεριαλιστικής πολιτικής του. Η αρχική υποστήριξη ή ανοχή από ένα μέρος των λαϊκών μαζών και μικροαστικών στρωμάτων έχουν μετα-

τραπεί σε θυμό και οργή. Ακόμη, ο Παπανδρέου και η παρέα του καταγγέλλεται από το πιο σοβαρό κομμάτι της διάνοξης με βαρύτατους πολιτικούς χαρακτηρισμούς, πρωτοφανείς για την μεταπολιτευτική περίοδο και όχι μόνο. Τέλος, κομμάτια της αστικής τάξης, τα πιο σοβαρά, φαίνεται να εγκαταλείπουν ή τουλάχιστον να παίρνουν αποστάσεις από το ΠΑΣΟΚ και την κυβέρνηση.

Το ΠΑΣΟΚ είναι διαιρεμένο σε τουλάχιστον τρεις αμάδες. Τα νέα απίστευτης σκληρότητας μέτρα που ετοιμάζεται να πάρει τους επόμενους δυο μήνες, σίγουρα προκαλούν τεράστια προβλήματα στον Παπανδρέου και την κυβέρνησή του. Τίποτα δεν αποκλείεται, ακόμη και η κατάρρευσή της.

γ) Η ΝΔ πληρώνει την ολέθρια πολιτική της. Οι φραστικές ρητορείες ενάντια στο «Μνημόνιο» είναι αρκετά νωρίς για να ξεγελάσουν τις μάζες, ιδιαίτερα καθώς δέχεται να ψηφίσει τα πιο σκληρά αντεργατικά μέτρα που απορρέουν απ' αυτό.

Το εργατικό κίνημα

Η αντίσταση των εργαζομένων στην πολιτική της Χούντας ΠΑΣΟΚ-Τρόικας είναι ασφαλώς πολύ μεγάλη και συνεχόμενη για ενάμιση χρόνο τώρα. Ουσιαστικά δεν υπάρχει κομμάτι που να μην κινητοποιήθηκε ενάντια σ' αυτή την πολιτική και τις επιπτώσεις της. Δεν είναι μόνο οι κινητοποιήσεις και αγώνες από τα επίσημα συνδικάτα και τους συνδικαλισμένους εργαζομένους. Είναι και εκατοντάδες άλλες καθημερινές κινητοποιήσεις, που διεξάγονται από τα νέα σωματεία, από επιτροπές αγώνα και όλων των ειδών μορφές αυτοοργάνωσης.

Οι μανιασμένες επιθέσεις της κυβέρνησης ενάντια στο συνδικαλισμό με πρόσχημα τα προνόμια και τις λοβιτούρες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, εκφράζουν πάνω απ' όλα το φόβο της για τον συνδικαλισμό, την οργάνωση και την πάλη των εργαζομένων και καθόλου για τη διαφθορά των γραφειοκρατών. Αποτελεί κοροϊδία να μιλούν για διαπλοκή και διαφθορά οι αρχιερείς τους.

Όλοι γνωρίζουν ότι κυρίως το ΠΑΣΟΚ αλλά και η ΝΔ εξαγόρασαν τις ανώτερες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Οι εργαζόμενοι ξέρουν αρκετά καλά τι ακριβώς είναι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία και ποια τα συμφέροντα εξυπηρετεί.

Η κρίση του ελλ. καπιταλισμού όχι μόνο **δεν είναι αναστρέψιμη αλλά δεν είναι και διαχειρίσιμη**. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να πάρουμε τις τύχες στα χέρια μας, για να αντιμετωπίσουμε την κρίση, να σωθούμε από όσους μας οδήγησαν στην χρεοκοπία και την καταστροφή.

Χρειάζεται να ενωθούμε σαν μια γροθιά, όλοι μαζί, οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία. Για να τσακίσουμε την κατοχική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και όσους με τον ένα ή άλλο τρόπο την υποστηρίζουν.

Χρειάζεται να επιταχύνουμε και να γενικεύσουμε τις μορφές αυτοοργάνωσης σε όλους τους χώρους, να ενοποιήσουμε και να συντονίσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο τους διάσπαρτους αγώνες μας. Να προχωρήσουμε σε μαχητικές μορφές πάλης: καταλήψεις, κλεισίματα δρόμων, απεργίες, διαδηλώσεις. Να προετοιμάσουμε **μια πολιτική απεργία διαρκείας, μια εξέγερση**, για να βάλουμε ένα φρένο στην ολέθρια πολιτική τους.

Το καπιταλιστικό σύστημα όχι μόνο έχει σαπίσει, όχι μόνο δεν μας πλέον προσφέρει καμία διεξοδο, αλλά έχει αρχίσει ήδη να μας καταβροχθίζει. Ή αυτοί ή εμείς!

> Οργανώνουμε ένα μαχητικό φοιτητικό κίνημα

> Ενισχύουμε την Σ.Σ.Π.

Ενα χρόνο μετά την προσφυγή της χώρας στο μηχανισμό «στήριξης» τίποτα δεν είναι ίδιο για τους φοιτητές, τη νεολαία και όλη την κοινωνία. Ότι ξέραμε - ή νομίζαμε ότι ξέραμε - και σχεδιάζαμε για το μέλλον έχει πια ξεχαστεί και όλοι προσπαθούμε να προσαρμοστούμε στη νέα κατάσταση. Πόσο εύκολο είναι όμως για τον οποιοδήποτε να προσαρμοστεί σε μια κατάσταση τόσο ρευστή, όπου πραγματικά κανείς δεν ξέρει τι του ζημερώνει; Μνημόνιο, μέτρα, περικοπές, τώρα και άλλο μνημόνιο και στο βάθος του τούνελ αντί για φως περιμένει η περίφημη ελεγχόμενη χρεοκοπία ή πιο κομψά «αναδιάρθρωση του χρέους», που με τη σειρά της θα φέρει κι αυτή μέτρα, περικοπές κ.ο.κ. Όλα αυτά βέβαια, μαζί με την πλήρη απαξίωση του πολιτικού συστήματος, εκτός από σύγχυση έχουν προκαλέσει και οργή, που ένα μέρος της φάνηκε στις μεγάλες γενικές απεργίες και τους μικρούς ή μεγάλους αγώνες που ξεσπασαν τον τελευταίο χρόνο (Κερατέα, Δεν πληρώνω, 300 απεργοί πείνας κ.α.).

Η συσσωρευμένη οργή, η βίαιη προλεταριοποίηση που έχουν υποστεί τα μεσαία στρώματα, η αυξανόμενη ανεργία, φτώχεια και εξαθλίωση έχουν επιφέρει σημαντικές αλλαγές και στη συνείδηση των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας και πραγματικά αποτελούν μια βόμβα έτοιμη να εκραγεί. Αυτά ισχύουν και για τους φοιτητές, οι οποίοι, αν και ήταν και είναι από τα πιο αγωνιστικά κομμάτια της κοινωνίας, δεν έχουν καταφέρει να μπουν στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στη χούντα κυβέρνησης-τρόικας, αν και είναι οι περισσότεροι θιγόμενοι, αφού είναι υποχρεωμένοι να χτίζουν τις ζωές τους πάνω σε ερείπια.

Μέσα στο Μάιο η κυβέρνηση σχεδιάζει να ψηφίσει ένα νέο μνημόνιο, το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα 2012-2015, που θα πλαισιωθεί από ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας ύψους 50 δις ευρώ! Για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, ο νέος νόμος-πλαίσιο της Διαμαντοπούλου θα προβλέπει:

1. Κατάργηση της δωρεάν εκπαίδευσης. Μετατροπή των ΑΕΙ-ΤΕΙ σε Ανώνυμες Εταιρείες και επιβολή διδάκτρων.

α) Η κάθετη μείωση της χρηματοδότησης θα οδηγήσει γρήγορα σε κλείσιμο πανεπιστημίων, σχολών και τμημάτων ώστε να μείνουν τα μισά.

β) Τα ΑΕΙ και ΤΕΙ θα μετατραπούν σε εταιρείες που δεν θα ανήκουν στο δημόσιο και συνεπώς δεν θα χρηματοδοτούνται αλλά θα επιχορηγούνται ισχνά.

γ) Βασική πηγή εσόδων θα είναι τα δίδακτρα. Γι' αυτό και οι υποσχέσεις της Διαμαντοπούλου για φοιτητικά δάνεια κ.α.

δ) Θα απολυθεί πάνω από το μισό διδακτικό και διοικητικό-βοηθητικό προσωπικό.

2. Κατάργηση του δικαιώματος στη μόρφωση. Ραγδαία υποβάθμιση του μορφωτικού επιπέδου και των αποφοίτων.

Μέχρι τώρα κάθε εισακτέος εισαγόταν σε ένα τμήμα, όπου έπρεπε να παρακολουθήσει τέσσερα ή πέντε χρόνια. Τώρα θα ει-

σάζεται σε σχολή, θα παρακολουθεί ένα προκαταρκτικό έτος και αφού ξαναπεράσει εξετάσεις θα ακολουθεί μια μοναχική πορεία, ανάλογα με τα χρήματα που έχει, για να αγοράσει μαθήματα, ολοκληρώνοντας τις «σπουδές» του σε ένα, δύο ή τρία κλπ. χρόνια. Η κάθετη μείωση των μορφωμένων ανθρώπων αλλά και η αντικατάσταση της επιστήμης με δεξιότητες και κατάρτιση θα επιφέρει μια μακροπρόθεσμη και καταστροφική υποβάθμιση της κοινωνίας.

3. Κατάργηση των πτυχίων και των εργασιακών δικαιωμάτων τους.

α) Τα πτυχία θα αντικατασταθούν από έναν αριθμό πιστωτικών μονάδων. Έτσι, τα νέα «πτυχία» θα είναι μονοετή, διετή, τριετή κλπ. και δεν θα έχουν μόνιμη ισχύ, αφού θα πρέπει να επαναξιολογούνται.

β) Δεν θα υπάρχουν πτυχία συγκεκριμένων επιστημών, άρα ούτε και επαγγελματικά δικαιώματα.

Αυτό θα σημαίνει έναν υποβιβασμό των ειδικευμένων εργαζόμενων στο επίπεδο των ανειδίκευτων, που ήδη θα έχει φτάσει στο επίπεδο των εξαθλιωμένων.

4. Κατάργηση ασύλου και δημοκρατικών δικαιωμάτων

Η μετατροπή των ΑΕΙ-ΤΕΙ σε ανώνυμες εταιρείες θα σημαίνει την κατάργηση όχι μόνο του πανεπιστημιακού ασύλου αλλά και όλων των φοιτητικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, την αποδυνάμωση/απαγόρευση του φοιτητικού συνδικαλισμού, των συνελεύσεων κ.α. Θα οδηγήσει στην ποινικοποίηση κάθε φοιτητικής διαμαρτυρίας, στην επιβολή ενός χουντικού εσωτερικού κανονισμού, στις δικαστικές διώξεις και μηνύσεις για ψύλλου πήδημα, στις συνεχείς επεμβάσεις των ΜΑΤ και της ασφάλειας ή στη δημιουργία μιας πανεπιστημιακής αστυνομίας.

Οργανώνουμε την απάντησή μας Προετοιμάζουμε τις νέες εξεγέρσεις

Δεν θα πρέπει να είμαστε αφελείς, να νομίζουμε ότι κινδυνεύουμε μόνο από το νομοσχέδιο της Διαμαντοπούλου. Η ιατροφαρμακευτική περιθάλψη ξηλώνεται κάθε μέρα, τα φάρμακα υποχρεωνόμαστε να τα πληρώνουμε σε αρκετά ταμεία, ενώ τα νοσοκομεία θα μείνουν τα μισά μετά το «πρόγραμμα συγχωνεύσεων» του Λοβέρδου. Με τις επιχειρησιακές και τελικά τις ατομικές συμβάσεις, ο υψηλότερος μισθός που θα μπορούμε να πάρουμε δεν θα ξεπερνά τα 500-600 ευρώ, χωρίς συγκεκριμένο ωράριο, δώρα και επιδόματα, αν θα είμαστε από τους τυχερούς που θα έχουν δουλειά, αφού η ανεργία θα ξεπεράσει το 25% (50% για τους νέους).

Αυτή η κυβέρνηση μπορεί να είναι αδύναμη, μπορεί να είναι μισητή από την πλειοψηφία της κοινωνίας, αλλά ταυτόχρονα είναι και γαντζωμένη στην εξουσία, γιατί απλά εφαρμόζει αυτό που απαιτεί η

κρίση του καπιταλισμού, αυτό που απαιτούν τα κέρδη των ελλήνων επιχειρηματιών και οι ξένοι και εγχώριοι δανειστές, διαμέσου των υπαλλήλων τους, της τρόικας. Έτσι, δεν έχουμε να αντιμετωπίσουμε ένα μεμονωμένο νομοσχέδιο, αλλά την εφαρμογή του μνημονίου στην εκπαίδευση. Η απόσυρση του νομοσχεδίου, ή αν ψηφιστεί, η απόρριψή του, θα σημαίνει και το τέλος του μνημονίου και της κυβέρνησης. Συνεπώς η μάχη που έχουμε μπροστά μας ενάντια στο νομοσχέδιο της Διαμαντοπούλου δεν θα είναι απλή.

Από την άλλη, το φοιτητικό κίνημα που πρέπει να ορθώσουμε απέναντι στην κυβέρνηση θα πραγματοποιηθεί μέσα στην πιο ευνοϊκή συγκυρία. Εδώ και έναμις χρόνο έχουμε το μεγαλύτερο απεργιακό κύμα των τελευταίων 40 χρόνων στην Ελλάδα και ήδη ακολουθεί ένα δεύτερο πολύ πιο μαχητικό. Έχουμε επίσης την εκρηκτική άνοδο των εργα-

τικών και φοιτητικών αγώνων σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, καθώς και την έκρηξη της αραβικής επανάστασης.

Το φοιτητικό μας κίνημα μπορεί εύκολα να πυροδοτήσει μια συνολική εξέγερση ενάντια στην κατοχική κυβέρνηση, την τρόικα και σε όλα τα σχέδιά τους.

Γι' αυτό πρέπει:

α) Μαζί με την πάλη ενάντια στο νομοσχέδιο της Διαμαντοπούλου και τη συνολική επίθεση στην παιδεία, να αναδείξουμε την πάλη μας ενάντια στο μνημόνιο και στη χούντα κυβέρνησης-εργοδοτών-τρόικας.

β) Εξαπλώνοντας τις καταλήψεις μας, από την πρώτη στιγμή να απευθυνθούμε σε μαθητές, εργαζόμενους, σωματεία, κινήσεις αντίστασης.

γ) Η βελτίωση της αυτοοργάνωσης είναι απαραίτητος όρος για να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τα αυξημένα καθήκοντα αυτού του φοιτητικού κινήματος. Οι επιτροπές κατάληψης θα πρέπει να εκλέγονται και να λογοδοτούν σε κάθε γενική συνέλευση. Ακόμη πιο σημαντικό είναι να βελτιώσουμε τον συντονισμό: τα συντονιστικά πόλης και το πανελλαδικό συντονιστικό θα πρέπει να αποτελούνται από εκλεγμένους και άμεσα ανακλητούς αντιπροσώπους.

Δίπλα στην ανάπτυξη των δικών μας συντονιστικών θα πρέπει να δημιουργήσουμε και ένα συντονιστικό εργαζομένων-μαθητών-φοιτητών, όπου ο καθένας που θέλει να παλέψει ενάντια στην κυβέρνηση θα μπορεί να συμμετάσχει.

δ) Πέρα από τις κλασικές μορφές πάλης, δηλαδή την κατάληψη και τη διαδήλωση (ανά πόλη ή πανελλαδική), θα πρέπει να προχωρήσουμε σε νέες εξωστρεφείς μορφές πάλης: συνοικιακές διαδηλώσεις, αποκλεισμούς δρόμων, δημόσιων οργανισμών και κτηρίων, στα γραφεία των δύο κομμάτων κλπ. Επίσης, θα πρέπει να ορ-

γανωθούμε για να αντιμετωπίσουμε την καταστολή της αστυνομίας και των ΜΑΤ, το μόνο όπλο που έχει αυτή η κυβέρνηση για να μας σταματήσει.

Στους σημαντικούς αγώνες που έχουμε μπροστά μας έχουμε και ένα ακόμα πιο σημαντικό καθήκον. Πρέπει να μετατρέψουμε την αμφισβήτηση προς τους καπιταλιστές, τα κόμματα και τις πολιτικές τους σε αμφισβήτηση του ίδιου του συστήματός τους. Ο καπιταλισμός και τα κέρδη λίγων επιχειρηματιών δημιουργούν τις κρίσεις, τη φτώχεια, τους πολέμους. Η μόνη ρεαλιστική διέξοδος από την κρίση είναι η πάλη για μια άλλη οργάνωση της κοινωνίας χωρίς όλα αυτά, χωρίς εκμετάλλευση και πολέμους. **Μια κοινωνία σοσιαλιστική**, που θα έχει στο κέντρο της τις ανθρώπινες ανάγκες, τις ηθικές και πνευματικές αξίες, τον πολιτισμό και το περιβάλλον.

Να ενισχύσουμε αυτήν την πολιτική Να ενισχύσουμε την ΣΣΠ

Χρειάζεται μια πολεμική ενάντια σε όλους όσους τόσα χρόνια είτε υποστηρίζαν και υποστηρίζουν τις κυρίαρχες πολιτικές, είτε καλλιεργούσαν αυταπάτες στους φοιτητές ότι ψηφίζοντάς τους θα τους λύσουν τα προβλήματα. Πρώτα απ' όλα πρέπει να τελειώνουμε με τις παρατάξεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ (ΠΑΣΠ, ΔΑΠ), που είναι το μακρύ χέρι της κυβέρνησης στις σχολές. Πρέπει να τελειώνουμε και με τις πολιτικές της ΠΚΣ (ΚΚΕ), που στο πλευρό της κυβέρνησης καταγγέλλει ανοιχτά όσους αγώνες δεν ελέγχει (καταλήψεις 2006, Δεκέμβρης 2008), διασπά το φοιτητικό κίνημα και νοσταλγεί τα αποκρουστικά σταλινικά καθεστώτα, και της ΑΡΕΝ (ΣΥΡΙΖΑ), που σε κρίσιμες περιόδους παράτησε τους αγώνες για εκλογικές συγκολλήσεις και συνεχώς καλλιεργεί αυταπάτες ότι η ενότητα της αριστεράς και μια άλλη κυβέρνηση «αριστερή» θα μπορούσε να δώσει λύση εντός του συστήματος.

Ακόμα σοβαρή κριτική πρέπει να γίνει και σε δυνάμεις (κυρίως των ΕΑΑΚ), που είχαν μεν σημαντική συμμετοχή στους περισσότερους αγώνες των προηγούμενων χρόνων (που όμως έχει ατονήσει σημαντικά), αλλά με την ανάλυσή τους δεν προετοίμαζαν το φοιτητικό κίνημα για την πραγματικότητα που σήμερα αντιμετωπίζουμε. Επί χρόνια αρνούσανται πεισματικά να δεχτούν ότι υπάρχει οικονομική κρίση που θα οδηγήσει την παιδεία σε διάλυση και μιλούσαν γενικά και αόριστα για αναδιρθρώσεις. Ζητάμε απ' όλους τους φοιτητές και τη νεολαία να στηρίζουν τις πρωτοβουλίες που θα πάρουμε το επόμενο διάστημα, να συμμετέχουν μαζικά και δυναμικά στις απεργιακές πορείες την 1η και στις 11 Μάη και να στηρίξουν όλους τους μικρούς ή μεγάλους αγώνες που θα ξεσπάσουν το επόμενο διάστημα. Ακόμα ζητάμε να στηρίξουν τη Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και στην δευτερεύουσα μεν αλλά σημαντική μάχη των φοιτητικών εκλογών (Τετάρτη 18 Μάη), ενισχύοντας τα σχήματα και τα ψηφοδέλτιά της στους συλλόγους όπου παρεμβαίνουμε.

Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη

Κινητοποιήσεις διαρκείας στην WIND ενάντια στις απολύσεις

Η διοίκηση της WIND, παρά τις ανακοινώσεις για «νέα πορεία» της εταιρείας με εκμηδενισμό του χρέους της και σχέδια για επενδύσεις εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ, επιχειρεί προκλητικά να μειώσει το κόστος εργασίας, ευθυγραμμισμένη με τις επιθέσεις που γίνονται σε όλους τους εργαζόμενους με την πολιτική της κυβέρνησης και των απαντώντων Μνημονίων.

Αντιμέτωποι με τις συνεχιζόμενες απολύσεις με το πρόσχημα της «κακής αξιολόγησης», την καταστρατήγηση της ΕΣΣΕ που με αγώνα έχουν υπογράψει από το 2006 (μη εφαρμογή της σύμβασης του ΣΤΕΒ για τους μηχανικούς, μη καταβολή του επιδόματος αγγλικών σε τμήματα της Εξυπηρέτησης Πελατών κλπ.), τη μη ανανέωση των συμβάσεων ορισμένου χρόνου, την εντατικοποίηση της εργασίας κλπ., οι εργαζόμενοι, οργανωμένοι στο επιχειρησιακό Σωματείο τους, βρίσκονται εδώ και μήνες σε συνεχόμενες κινητοποιήσεις. Από τον περασμένο Δεκέμβριο έχουν πραγματοποιήσει πολλές επιτυχημένες αποχές και στάσεις εργασίας, έξι 24ωρες πανελλαδικές απεργίες και αρκετές ακόμα πολύμορφες κινητοποιήσεις, ανοίγοντας τον δρόμο για έναν αποφασιστικό αγώνα διαρκείας. Ειδικά η μεγάλη επιτυχία της απεργίας της 12ης Απριλίου, με την καθολική συμμετοχή και την περιφρούρηση των κυριοτέρων κτιριακών εγκαταστάσεων της επιχείρησης, έδειξε ότι οι εργαζόμενοι συσπειρώνονται γύρω από το Σωματείο τους, αποκτούν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους, στο ότι με τον ανυποχώρητο αγώνα τους μπορούν να σταματήσουν τις απολύσεις.

Θορυβημένη η Διοίκηση της εταιρίας, επιχείρησε ένα «κρας τεστ» για το Σωματείο. Δύο μέρες μετά, στις 14/4, απέλυσε 5 εργαζόμενους (3 αορίστου και 2 ορισμένου χρόνου), μεταξύ τους και η Ελ. Δεμέναγα, 10 χρόνια εργαζόμενη στην Εξυπηρέτηση Πελατών και δραστήριο μέλος του Σωματείου. Οι απολύσεις έφτασαν έτσι σχεδόν τις 40 τις τελευταίες 20 μέρες! Η συνάδελφος αρνήθηκε να συναινέσει στην απόλυσή της και άμεσα οι συνάδελφοί της και το Σωματείο κινητοποιήθηκαν άμεσα, σταματώντας τη δουλειά και προχωρώντας σε γενική συνέλευση. Την επομένη, στις 15/4, πραγματοποιήθηκε αποκλεισμός του κτιρίου της Λ. Αθηνών και νέα Γενική Συνέλευση, όπου επικυρώθηκε η απόφαση για δυο 8ωρες στάσεις εργασίας τη Μεγάλη Δευτέρα 18/4 και τη Μεγάλη Τρίτη 19/4 και νέα 24ωρη απεργία την Μεγάλη Τετάρτη 20/4, δίνοντας το εναρκτήριο λάκτισμα για κινητοποιήσεις διαρκείας μέχρι την ανάκληση των απολύσεων.

Η επιτυχία αυτής της πρώτης «μίν» απεργίας διαρκείας ήταν πρωτοφανής, κάνοντάς την πραγματικά έναν σταθμό για τον κλάδο, ίσως και γενικότερα. Όλοι οι εργαζόμενοι στήριξαν τις συνεχιζόμενες απεργιακές κινητοποιήσεις, με αποτέλεσμα όλες οι κτιριακές εγκαταστάσεις της εταιρίας πανελλαδικά να αδειάσουν! Η πλειοψηφία των εργαζομένων δεν προσήλθε για δουλειά όλες αυτές τις μέρες, παρά την τρομοκρατία που ασκήθηκε από μεριάς της εργοδο-

σίας. Ακόμη δεκάδες εργαζόμενοι συμμετείχαν ενεργά στις απεργιακές συγκεντρώσεις και την οργάνωση των κινητοποιήσεων μαζί με το ΔΣ του Σωματείου, διευρύνοντας έτσι τον πρωτοπόρο πυρήνα αγωνιστών-μελών του Σωματείου, σημαντική παρακαταθήκη για τους επόμενους αγώνες.

Η Διοίκηση της εταιρίας προσπάθησε να επενδύσει στους απεργοσπαστικούς μηχανισμούς (έφτασε στο σημείο να μεταφέρει τηλεφωνητές σε κτίριο της Teleperformance!) και στο ξεφούσκωμα της απεργίας λόγω κόπωσης. Έπεσε όμως πάνω στο τείχος της αντίστασης και της αλληλεγγύης των εργαζομένων, με αποτέλεσμα να καταφύγει στην γνωστή και δοκιμασμένη συνταγή των εργοδοτών: την Τρίτη 19/4 προσέφυγε στα δικαστήρια για να βγάλει «παράνομη και καταχρηστική» την κινητοποίηση και τα αιτήματά της.

Η δίκη έγινε νωρίς το πρωί της Τετάρτης 20/4, όμως η απόφαση του δικαστηρίου δεν βγήκε παρά μόνο αργά το βράδυ της ίδιας μέρας, όταν πια οι απεργιακές κινητοποιήσεις είχαν ουσιαστικά ολοκληρωθεί! Η απόφαση έκρινε «παράνομη» την απεργία (όχι «και καταχρηστική»), επειδή δεν τηρήθηκαν οι προϋποθέσεις που προβλέπει ο νόμος για την πραγματοποίηση απεργίας σε επιχείρηση «κοινής ωφέλειας» (4μερη προθεσμία από την εξαγγελία μέχρι την πραγματοποίηση της απεργίας, πρόσκληση της Διοίκησης σε Δημόσιο Διάλογο στον ΟΜΕΔ). Πρόκειται για μια ακόμη υποκριτική απόφαση της ταξικής/αστικής «δικαιοσύνης», που όχι μόνο χαρακτηρίζει «κοινής ωφέλειας» μια ιδιωτική κερδοσκοπική επιχείρηση, αλλά και δίνει προτεραιότητα στις τυπικές διαδικασίες μπροστά στον επείγοντα χαρακτήρα των απολύσεων. Ας σημειωθεί ότι δεν πέρασε το «μνημονιακής» έμπνευσης αίτημα της εργοδοσίας να απαγορευτούν στο μέλλον όλες οι κινητοποιήσεις του Σωματείου με τα ίδια αιτήματα (ενάντια στις μειώσεις μισθών, τις απολύσεις, την καταστρατήγηση της ΕΣΣΕ κλπ.).

Τα εμπόδια που έθετε η δικαστική απόφαση στην άμεση συνέχιση της απεργίας μέχρι την ανάκληση των απολύσεων θα μπορούσαν να ξεπεραστούν στην πράξη και να κηρυχτεί νέα απεργία αρκετά σύντομα, πράγμα που θα στρίμωχνε τη διοίκηση και θα έφερνε την ανάκληση της απόλυσης της Ελ. Δεμέναγα αρκετά κοντά. Αυτό όμως δεν στάθηκε εφικτό, με ευθύνη κυρίως των μελών του ΔΣ που πρόσκεινται στην ΠΑΣΚΕ και στο ΠΑΜΕ. Σε έκτακτη Γενική Συνέλευση το πρωί της Πέ-

μπτης 21/4 και ενώ πολλοί εργαζόμενοι έδειχναν έτοιμοι για νέες απεργίες μέχρι τη νίκη και δίχως να πτοούνται από την απόφαση του δικαστηρίου, απέναντι στην πρόταση του αγωνιστικού μπλοκ του Σωματείου για νέα 3μερη απεργία μετά το Πάσχα, το ΠΑΜΕ κατέβασε διασπαστική πρόταση για «στάση εργασίας, 24ωρη απεργία και συμμετοχή στην πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση με το ΠΑΜΕ». Αυτό το «σαμποτάζ» ήταν το αποκορύφωμα της στάσης του ΠΑΜΕ, που σε όλη την διάρκεια της απεργίας δεν σταμάτησε να υποβαθμίζει τη σημασία του αγώνα («το σημαντικό δεν είναι μία ή περισσότερες απολύσεις»), να γκρινιάζει για την ανάγκη «πολιτικής εμβάθυνσης και συνολικής αντιπαράθεσης με την πολιτική του κεφαλαίου μαζί με το ΠΑΜΕ», υπονομεύοντας εμμέσως την αυτοπεποίθηση και τις μαχητικές διαθέσεις των εργαζομένων. Από την άλλη μεριά, το προσκείμενο στην ΠΑΣΚΕ μέλος του ΔΣ επέκρινε το ότι ο αυτόν τον -κατά τα άλλα σημαντικό!- αγώνα δεν τηρήθηκαν οι «διαδικασίες», για να προτείνει ουσιαστικά το κλείσιμο των κινητοποιήσεων με προσχήματα του τύπου «δεν πρέπει να συνεχιστεί άλλο το κλίμα έντασης μεταξύ των εργαζομένων», επενδύοντας στα πιο φοβικά και συντηρητικά αντανακλαστικά. Υπό αυτές τις συνθήκες, ένα σημαντικό μέρος των εργαζομένων ψήφισε «λευκό», κι έτσι καμία από τις δύο προτάσεις δεν πλειοψηφήσε και η Γενική Συνέλευση ολοκληρώθηκε δίχως απόφαση!

Αυτή η εξέλιξη ανέστειλε προσωρινά την απεργιακή ορμή, σε μια κρίσιμη φάση, καθώς μια συνέχιση της απεργίας πιθανότατα θα υποχρέωνε την Διοίκηση της εταιρίας σε υποχώρηση και επαναπρόσληψη της απολυμένης. Π' αυτό όλοι όσοι εμπόδισαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αυτή την απόφαση είναι υπόλογοι, πρώτα από όλα στους συνάδελφους τους. Ωστόσο αυτός ο αγώνας προσέφερε πολύτιμες αγωνιστικές εμπειρίες στους εργαζόμενους, όχι μόνο της WIND αλλά και σε όλο τον κλάδο και γενικότερα, δυνάμωσε την πίστη ότι με την αποφασιστικότητα και την μαχητικότητά μας μπορούμε να βάλουμε φρένο στις απολύσεις και τις εργοδοτικές επιθέσεις. Είναι σίγουρο ότι μετά από μια σύντομη ανασυγκρότηση δυνάμεων, οι εργαζόμενοι στην WIND θα ξαναβρεθούν σε κινητοποιήσεις και απεργίες διαρκείας μέχρι να ανακληθούν οι απολύσεις, μέχρι να επαναπροσληφθεί η Ε. Δεμέναγα!

**ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ των
Εργαζομένων στις Τηλεπικοινωνίες**

Από την δράση μας

**ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ
προς τους εργαζόμενους της Food Plus
(Pizza Hut-KFC)**

Συνάδελφοι-ισσες

Μετά την παρέμβαση του Συνδικάτου Επισιτισμού Τουρισμού και της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων στον Επισιτισμό, με ενημερώσεις στα καταστήματα της Αθήνας και της Θεσ/νίκης, και με την παράσταση διαμαρτυρίας που πραγματοποιήθηκε στο κατάστημα της Λεωφ. Νίκης στη Θεσσαλονίκη στις 30/3 αναγκάσαμε την εταιρεία να μας ακούσει. Έτσι, δια μέσου των εκπροσώπων της, κάλεσε αιφνιδίως σε συναντήσεις τους εργαζόμενους των καταστημάτων για... «να τους γνωρίσει και να τους ακούσει». [...] Και από αυτά που μας είπαν είναι ξεκάθαρο ότι:

Καμία απολύτως δέσμευση δεν υπήρξε από την πλευρά της εργοδοσίας για το τι πρόκειται να γίνει από εδώ και πέρα. Ίσα ίσα, επιβεβαιώθηκαν οι απολύσεις, οι περικοπές και το κλείσιμο των καταστημάτων[...].

**Αυτοί μιλάνε για κέρδη και ζημιές,
εμείς μιλάμε για την επιβίωσή μας**

Δεν τα φάγαμε μαζί και πολύ περισσότερο **δεν θα τα πληρώσουμε εμείς**. Οι εργαζόμενοι καθημερινά, εδώ και χρόνια, δουλεύουμε με ελαστικές σχέσεις εργασίας γιατί αναγκαζόμαστε και όχι γιατί το θέλουμε, με την ξεχαρβαλωμένη μέση ή χέρια, με εργατικά ατυχήματα για τους διανομείς, με την εντατικοποίηση και την μείωση του μισθού μας τώρα λόγω περικοπών. Από την άλλη, η εταιρεία, με μία πτώση που είχε στις πωλήσεις προχώρησε αμέσως σε μείωση των ωρών εργασίας και των συμβάσεων και απέλυσε 150 εργαζόμενους.

Τα χειρότερα έρχονται...

Η εταιρεία, όπως όλα δείχνουν, δεν πρόκειται να ασχοληθεί με επενδύσεις για νέα καταστήματα, εξοπλισμό, την καλή εξυπηρέτηση του πελάτη κ.τ.λ.. Αυτό που θα πρέπει να περιμένουμε είναι:

- α) Η συνέχιση των απολύσεων είτε με μείωση προσωπικού είτε με το κλείσιμο καταστημάτων.
- β) Η μείωση των συμβάσεων και των ωρών εργασίας που μετατρέπουν τον μισθό σε φιλοδωρήμα.
- γ) Η μείωση του ωρομισθίου στο ελάχιστο των 4,96 ευρώ μεικτά, που προβλέπει η σύμβαση της ΓΣΕΕ, δηλαδή κατάργηση της κλαδικής σύμβασης και εφαρμογή ειδικών επιχειρησιακών ή ατομικών συμβάσεων, όπως προβλέπει το μνημόνιο και ο νόμος Κατσέλη για τις συμβάσεις. Συνεπώς, οι μάγειρες και οι σερβιτόροι που πληρώνονταν με «υψηλά» ωρομίσθια, με βαρέα και ανθυγιεινά και με ποσοστά, θα παίρνουν πια ότι και οι διανομείς.

**ΕΝΟΤΗΤΑ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΑΥΤΟΟΓΑΝΩΣΗ
ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΙ ΑΓΩΝΕΣ!**

Μέσα στη δίνη της οικονομικής κρίσης οι εργαζόμενοι οργανωνόμαστε και διεκδικούμε τα δικαιώματά μας. Όπως οι συνάδελφοι μας στο restaurant “Banquet” αγωνίστηκαν με αποφασιστικότητα για έξι μήνες και κατάφεραν να κερδίσουν το σύνολο των αιτημάτων τους και ταυτόχρονα να παίξουν τον ρόλο του πυροδότη για μια σειρά κερδοφόρων αγώνων στο κλάδο του επισιτισμού της Θεσσαλονίκης (Applebee's, Goody's, «Καφενάι», «Μπαρθελόνικα», «Πονηρά μεζεδάκια», κ.α.). Έτσι και οι εργαζόμενοι της επιχείρησης FOOD PLUS πρέπει να αγωνιστούμε και να διεκδικήσουμε τώρα όλα τα νόμιμα δικαιώματά μας. Να οργανωθούμε όλοι στο σωματείο μας. Να δημιουργήσουμε μια επιτροπή αγώνα εργαζομένων στην Food Plus για να:

- **Να σταματήσουμε τώρα τις απολύσεις**
- **Να μην περάσουν οι περικοπές**
- **Να μην υπογράψουμε καμιά μειωμένη σύμβαση**

**ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΣΤΟΝ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟ**
τηλ. επικ.: 6982 268 508

ΤΥΝΗΣΙΑ

Συνέντευξη της Ahlem Belhadj* στον Jan Malewski
(16/3/2011)

> Οι κινητοποιήσεις εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων έριξαν, τελικά, την κυβέρνηση Γκανούτσι. Τι αντιπροσωπεύει η νέα, μεταβατική κυβέρνηση που σχηματίστηκε από τον Μπετζί Καϊντ Εσέμτσι;

[Μετά την πτώση και της δεύτερης κυβέρνησης Γκανούτσι, που αποτελούσε συνέχεια του παλιού καθεστώτος], το κίνημα του κασμπάχ, η αριστερά, το Εθνικό Συμβούλιο για την Προστασία της Επανάστασης, οι τοπικές επιτροπές για την υπεράσπιση της επανάστασης –όλοι απαιτούσαν τη δημιουργία μιας κυβέρνησης «τεχνοκρατών» που θα ηγηθεί της χώρας «διοικητικά». Κατά τη γνώμη μου, όμως, αυτό ήταν λάθος της άκρας αριστεράς. Ήταν λάθος του Μετώπου της 14^{ης} Ιανουαρίου να μην προωθήσει το αίτημα της εργατικής και λαϊκής κυβέρνησης.

Πρόκειται για μια κυβέρνηση «τεχνοκρατών» μόνο κατ' όνομα, καθώς στην ηγεσία της βρίσκεται ο Μπετζί Καϊντ Εσέμτσι, πρώην υπουργός του Μπουρκίμπα, πρώην διπλωμάτης και πρώην πρόεδρος του κοινοβουλίου του Μπεν Αλί. Αυτή η κυβέρνηση είναι παραπάνω από απλή συνέχειά της προηγούμενης, σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, καθώς είναι ακόμα περισσότερο προσδεμένη στον αμερικάνικο και γαλλικό ιμπεριαλισμό.

> Η κυβέρνηση ανακοίνωσε τη διάλυση των υπηρεσιών ασφαλείας, της πολιτικής αστυνομίας του Μπεν Αλί.

Είναι γνωστό ότι αυτό το σώμα περιλαμβάνει 120.000 αστυνομικούς. Αρχικά, όμως, ανακοινώθηκε ότι αποτελείται από 200 άτομα και, στη συνέχεια, από 50.000. Η κατάσταση παραμένει θολή. Τι διαλύθηκε και τι εξακολουθεί να υπάρχει;

> Ανακοινώθηκε και η διάλυση του RCD. Τι απέγινε αυτό το κόμμα και τα πολλά παραρτήματά του που διαχειρίζονταν τη χώρα;

Οι λαϊκές επιτροπές, η UGTT, οι επιτροπές αυτοδιαχείρισης και οι επαναστατικές επιτροπές χρησιμοποιούν πολλά από τα γραφεία των παλιών παραρτημάτων του RCD. Από τη διάλυση του RCD προέκυψαν τρία κόμματα γύρω από τρεις «προσωπικότητες» του.

> Αναγνωρίζονται τώρα τα απαγορευμένα πολιτικά κόμματα;

Έχουν αναγνωριστεί 49 κόμματα και ο κατάλογος μεγαλώνει διαρκώς. Το Κομμουνιστικό Εργατικό Κόμμα της Τυνησίας, PCOT, αναγνωρίστηκε, ενώ η Ένωση των Αριστερών Εργαζομένων, LGO, δεν έχει ακόμα ζητήσει την επίσημη αναγνώρισή της.

> Όσον αφορά την εκλογή της Συντακτικής Συνέλευσης, τι συζητή-

σεις γίνονται μέσα στην αριστερά και ιδίως στο Μέτωπο της 14^{ης} Ιανουαρίου; Δίνεται έμφαση στον έλεγχο των αντιπροσώπων από τις λαϊκές επιτροπές, ή παρακολουθούμε μια εκλογικίστικη κινητικότητα με κάθε κόμμα να προσπαθεί να έχει τους «δικούς του» αντιπροσώπους, μια υποχώρηση δηλαδή σε μια μορφή θεσμοποίησης.

Οι δυο τάσεις συνυπάρχουν, αν και προς το παρόν προωθείται η θεσμοποίηση. Ταυτόχρονα, έχουμε την εμφάνιση επαναστατικών συμβουλίων σε διάφορες επαρχίες και περιοχές. Γίνονται πολλά στο επίπεδο της αυτοοργάνωσης καθώς οι δήμοι έχουν διαλυθεί και τα συμβούλια, ανακηρυγμένα από τον κόσμο, μπορούν να διαχειριστούν τα τοπικά ζητήματα. Παράλληλα, σε κεντρικό επίπεδο, δημιουργήθηκε η «Ανώτερη Επιτροπή για την Πραγματοποίηση των Στόχων της Επανάστασης, για την Πολιτική Μεταρρύθμιση και τη Δημοκρατική Μετάβαση» με στόχο να εξουδετερώσει το Εθνικό Συμβούλιο για την Προστασία της Επανάστασης. 71 άτομα αυτής της «Ανώτερης Επιτροπής» έχουν διοριστεί, εκ των οποίων οι 17 εκπροσωπούν ενώσεις, οι 12 πολιτικά κόμματα και οι 42 είναι απλώς άτομα.

> Πρόκειται για μια απόπειρα συντονισμού ή συγκεντροποίησης των τοπικών επαναστατικών επιτροπών;

Όχι, γιατί περιλαμβάνει ελάχιστους (μόνο ένα – δύο) αντιπροσώπους αυτών των τοπικών επιτροπών.

Η αριστερά συμμετέχει κι αυτή στην «Ανώτερη Επιτροπή», πράγμα που κάνει ακόμα πιο δύσκολη την απόφαση για το μοϊκοτάρισμά της, καθώς κάποιοι πιστεύουν ότι η αριστερά μπορεί να αποτρέψει την πλήρη θεσμοποίηση αυτής της επιτροπής, ότι μπορεί να τη βοηθήσει να διατηρήσει δεσμούς με τις τοπικές επαναστατικές επιτροπές.

Το Μέτωπο της 14^{ης} Ιανουαρίου δεν μπόρεσε να πάρει μια σαφή απόφαση για τη συμμετοχή του και δεν πήγε στη συζήτηση αυτής της πρότασης σαν Μέτωπο, αλλά τα κόμματα που το αποτελούν πήγαν ανεξάρτητα σαν ομάδες, φράξιες ή κόμματα –τρία μάλιστα κόμματα εκπροσωπούνται και επίσημα.

> Γίνονται προσπάθειες για ένα εθνικό συντονισμό ή ένα εθνικό συνέδριο των τοπικών επιτροπών αυτοοργάνωσης, ή κάποια συζήτηση για αυτό το θέμα;

Το Εθνικό Συμβούλιο για την Προστασία της Επανάστασης παίζει, σε ένα βαθμό, το ρόλο του συντονισμού των τοπικών επιτροπών. Έχει, όμως, αποδυναμωθεί από τη δημιουργία της «Ανώτερης Επιτροπής» που είχε, ως ένα βαθμό, στόχο την αντικατάστασή του. Τα βα-

σικά συστατικά μέρη του Εθνικού Συμβουλίου, –η UGTT, οι Δικηγόροι, η Ένωση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, που συμμετέχουν και στο Μέτωπο της 14^{ης} Ιανουαρίου– πήγαν στην «Ανώτερη Επιτροπή». Έτσι, δεν υπάρχει, αυτή τη στιγμή, μια νόμιμη εθνική ηγεσία της επανάστασης.

Νομίζω ότι στο μέλλον θα χρειαστεί να παλέψουμε τόσο μέσα στην «Ανώτερη Επιτροπή», όσο και έξω από αυτήν και ότι, πολύ σύντομα, θα γίνει ξεκάθαρο ότι πρόκειται για μια απόπειρα ενσωμάτωσης με στόχο την εξουδετέρωση της δυναμικής της επανάστασης που μέχρι τώρα ξέφυγε από τους θεσμούς.

> Τι πρέπει να γίνει τώρα ώστε οι επαναστατικές επιτροπές να δημιουργήσουν δομές σε περιφερειακό και εθνικό επίπεδο; Τι μπορεί να γίνει ώστε, σε μια δεδομένη στιγμή, να μπορέσει να πραγματοποιηθεί μια εθνική συνάντηση που να ελέγχεται από τα κάτω;

Εδώ βρίσκεται η δυσκολία, καθώς πολλοί από αυτούς που αναλαμβάνουν την ευθύνη της αυτοοργάνωσης του απλού κόσμου, αφήνουν την «υψηλή πολιτική» σε άλλους. Με την ανακοίνωση των εκλογών στις 24 Ιουλίου, η δυναμική της αυτοδιαχείρισης υπονομεύεται. Σε αυτή τη μεταβατική περίοδο μέχρι τον Ιούλιο, ίσως οι επιτροπές αυτοοργάνωσης μπορέσουν να παίξουν ένα συνδετικό ρόλο ανάμεσα σε αυτή τη συζήτηση που ξεκινά «από τα πάνω» και τα ζητήματα που συζητούν οι αυτοοργανωμένες μάζες.

> Αναπτύσσονται μορφές εργατικού ελέγχου στα εργοστάσια;

Προς το παρόν, όχι. Υπάρχει μια εμπειρία στις επιχειρήσεις που ανήκουν σε οικογένειες που συνδέονται με τον Μπεν Αλί, όπου οι εργάτες ανέλαβαν την ευθύνη της διαχείρισης των επιχειρήσεων, όταν το έσκασαν οι διευθυντές. Υπάρχουν, επίσης, αρκετά αγροκτήματα (γύρω στα 80) που τα ανέλαβαν οι εργαζόμενοι αφού έδιωξαν αυτούς στους οποίους η κυβέρνηση του Μπεν Αλί είχε παραχωρήσει αυτές τις κρατικές ιδιοκτησίες. Επιπλέον, στις εκπαιδευτικές δομές σε πολλά μέρη, έχουν εκλεγεί αυτοί που τις διευθύνουν αντί να διοριστούν από τα πάνω. Στις δημόσιες μεταφορές, έγινε μια μεγάλη απεργία για να αλλάξει ο γενικός διευθυντής που ήταν μέλος του RCD. Δεν πρόκειται όμως για ένα ιδιαίτερα γενικευμένο φαινόμενο.

* Η Ahlem Belhadj είναι φεμινίστρια ακτιβίστρια και πρώην πρόεδρος της Ένωσης Δημοκρατικών Γυναικών της Τυνησίας. Είναι μέλος της ηγεσίας της Αριστεράς Ένωσης Εργαζομένων(LGO) .

στον κόσμο...

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ

Οι Αιγύπτιοι εξεγερμένοι συνεχίζουν τις διαδηλώσεις μέχρι τη νίκη. Εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωσαν στην πλατεία Ταχρίρ στις 8/4, απαιτώντας από το στρατό να παραδώσει την εξουσία σε ένα συμβούλιο πολιτών, να δικαστούν οι πρώην αξιωματούχοι του καθεστώτος Μουμπάρακ, να καταργηθεί η νομοθεσία έκτακτης ανωνάγκης και να μη δικάζουν οι στρατοδικές τους πολίτες. Κατήγγειλαν το Στρατιωτικό Συμβούλιο, που κυβερνά τη χώρα από τις 11/2, για τη συνεννόηση με τα υπολείμματα του καθεστώτος Μουμπάρακ και τα εμπόδια που βάζει στη δικαίωση του αιγυπτιακού λαού. Ενώ ο Μουμπάρακ, οι δύο γιοι του και το επιτελείο του βρίσκονται υπό κράτηση, το Στρατιωτικό Συμβούλιο ανακοίνωσε ότι θα επανεξετάσει τις δικαστικές αποφάσεις που αφορούν διαδηλωτές και εκδόθηκαν από στρατοδικεία. Αφού κατάλαβε ότι δεν ξεγέλασε το λαό, προχώρησε στην καταστολή. Ξημερώματα Σαββάτου 9/4, ο στρατός προσπάθησε να καθαρίσει την πλατεία Ταχρίρ από τους διαδηλωτές, σκοτώνοντας τουλάχιστον έναν και τραυματίζοντας 71. Αυτό έβγαλε περισσότερους Αιγύπτιους στο δρόμο, που δηλώνουν πως θα συνεχίσουν.

Στη **Συρία**, οι διαδηλωτές μετράνε κάθε μέρα δεκάδες νεκρούς. Στην πόλη Μπάνιας στις 12/4 οι στρατιώτες αρνήθηκαν να πυροβολήσουν στο ψαχνό και πυροβολήθηκαν στην πλάτη από την αστυνομία, γεγονός που πυροδότησε νέες μαχητικές διαδηλώσεις στην περιοχή αλλά και επιδρομές της αστυνομίας σε σπίτια, δολοφονίες και συλλήψεις. Πάνω από 20.000 διαδήλωσαν στις 18/4 στη Χομς, την τρίτη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, και παρά τους οχτώ νεκρούς από πυρά της ασφάλειας, κατασκήνωσαν στην πλατεία Αλ Σάα, την οποία «βάπτισαν» Ταχρίρ. Μια πρώτη κατάκτησή τους είναι η παροχή συριακής υπηκοότητας σε χιλιάδες Κούρδους. Ο Μπασάρ Αλ Άσαντ υποσχέθηκε μεταρρυθμίσεις, όπως την άρση του καθεστώτος εκτάκτου ανάγκης, που ισχύει εδώ και 48 χρόνια.

Στο **Μπαχρέιν**, τα κατοχικά στρατεύματα της Σαουδικής Αραβίας κάνουν εφόδους στα νοσοκομεία και βασανίζουν τους τραυματίες, κακοποιούν τους γιατρούς, κατεδαφίζουν σιτικά τζαμιά προσπαθώντας να κάνουν την εξέγερση να εξελιχθεί σε διαμάχη σουνιτών-σιιτών. Οι συλληφθέντες και οι εξαφανισμένοι είναι πάνω από 800, συνδικαλιστές και προσωπικότητες του κινήματος, όπως η 20χρονη ποιήτρια Αγιάτ Αλ Γκερμέζι, βασανίζονται μέχρι θανάτου, ενώ χιλιάδες εργαζόμενοι απολύονται για συμμετοχή στις δράσεις των σωματείων τους.

Στην αποκλεισμένη **Γάζα**, οι Ισραηλινοί εκτόξευσαν τρεις βόμβες λευκού φωσφόρου στην Τζουχρ Αντ Ντικ. Οι ταξιαρχίες Αλ Κασσάμ της Χαμάς και το Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (DFLP) εκτοξεύουν βλήματα εναντίον ισραηλινών στρατιωτικών θέσεων στη Ράφα. Η Χαμάς δέχεται σκληρή κριτική από το DFLP για την ανακωχή της με τις κατοχικές δυνάμεις.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Σχεδόν 10.000 άτομα διαδήλωσαν στη Μαδρίτη στις 7/4 ενάντια στο χτύπημα των συμβάσεων, στην αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης, την ανεργία, τις περικοπές και την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και την αύξηση των διδάκτρων. Η διαδήλωση καλέστηκε από τη «Νεολαία Δίχως Μέλλον» με σύνθημα «Χωρίς σπίτι, χωρίς δουλειά, χωρίς σύνταξη, χωρίς φόβο» και στηρίχθηκε από αρκετούς καθηγητές και γνωστούς καλλιτέχνες. Η πορεία χτυπήθηκε από την αστυνομία και έγιναν προσαγωγές. Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν επίσης στη Βαρκελώνη, τη Σεβίλλη, την Αλικάντε, το Σαντιάγο και άλλες πόλεις.

ΙΣΛΑΝΔΙΑ

Οι Ισλανδοί εργαζόμενοι δήλωσαν για δεύτερη φορά ότι δεν πληρώνουν χρέη που δεν δημιούργησαν. Στο περσινό δημοψήφισμα για την αποπληρωμή του χρέους στις βρετανικές και ολλανδικές τράπεζες με επιτόκιο 5% είπαν ένα βροντερό ΟΧΙ με ποσοστό 93%. Οι τραπεζίτες και η ισλανδική κυβέρνηση επανήλθαν με νέο σχέδιο, που προβλέπει επιτόκιο 3% και αποπληρωμή σε βάθος 30 χρόνων. Ο πρόεδρος όμως αρνήθηκε πάλι να προσυπογράψει, με αποτέλεσμα νέο δημοψήφισμα, στο οποίο το 58% των Ισλανδών είπαν ΟΧΙ, δίνοντας τη σκυτάλη στους υπόλοιπους Ευρωπαίους εργαζόμενους ενάντια στους καρχαρίες του ΔΝΤ.

Πορτογαλία: Μια ακόμη χώρα στην κόλαση της ΕΕ και του ΔΝΤ

Στις 6 Απριλίου, ο υπηρεσιακός πρωθυπουργός της Πορτογαλίας Ζοζέ Σόκρατες ανακοίνωσε την προσφυγή της χώρας στον προσωρινό μηχανισμό στήριξης ΕΕ-ΔΝΤ, ανοίγοντας διάπλατα τις πόρτες στους καπιταλιστές να καταργήσουν κάθε εργατική και κοινωνική κατάκτηση και να λεηλατήσουν τον πλούτο μιας χώρας που ήδη είναι μία από τις φτωχότερες στην ΕΕ. ο έγκλημα ήταν προαποφασισμένο και η διαδρομή που ακολουθήθηκε ίδια με της Ιρλανδίας και της Ελλάδας. Σύμφωνα με τις επιταγές της ΕΕ, το δημόσιο έλλειμμα της Πορτογαλίας θα πρέπει από 9,3% να μειωθεί σε 4,6% το 2011, 3% το 2012 και 2% το 2013. Για να επιτευχθεί ο στόχος, η κυβέρνηση του Σοσιαλιστικού Κόμματος, αν και κυβέρνηση μειοψηφίας, κατόρθωσε να περάσει 3 πακέτα σκληρής λιτότητας, για πάγωμα μισθών και συντάξεων, αναστολή κάθε δημόσιου έργου υποδομής, περικοπές σε κοινωνικές δαπάνες, αύξηση της φορολογίας κ.α. Το αποτέλεσμα ήταν η εκτίναξη της ανεργίας στο 11% και η καταβαράθρωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, που είδαν το ετήσιο εισόδημά τους να μειώνεται κατά τρεις μισθούς.

Όταν ο Σόκρατες επιχείρησε να περάσει στο κοινοβούλιο ένα τέταρτο πακέτο λιτότητας, το δεξιό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα το καταψήφισε και η κυβέρνηση οδηγήθηκε σε παραίτηση. Οι εκλογές ορίστηκαν για τις 5 Ιούνη και ως τότε υπηρεσιακός πρωθυπουργός ορίστηκε ο Σόκρατες, με εντολή να συνεχίσει την ίδια πολιτική που οδήγησε στην πτώση της κυβέρνησής του. Ουσιαστικά πρόκειται για πραξικόπημα της αστικής τάξης, που έχει αποφασίσει ότι θα εφαρμοστούν τα μέτρα με κάθε τρόπο. Παράλληλα, οι διάφοροι διεθνείς οίκοι αξιολόγησης, με συνεχείς υποβαθμίσεις της δανειοληπτικής αξιοπιστίας της χώρας, οδήγησαν στην εκτίναξη των επιτοκίων και ουσιαστικά κατέστη αδύνατο για την Πορτογαλία να συνεχίσει να δανειζεται. Ο δρόμος για την προσφυγή στο μηχανισμό στήριξης είχε ανοίξει.

Σχεδόν αμέσως μετά την υποβολή του αιτήματος προσφυγής στο μηχανισμό, επισκέφθηκαν την Πορτογαλία εκπρόσωποι της ΕΕ, της

Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του ΔΝΤ για να συζητήσουν για το δάνειο, που ορίστηκε στα 80 δις ευρώ, κυρίως όμως για να απαιτήσουν τη δέσμευση στους όρους του δανείου. Τόσο το Σοσιαλιστικό όσο και το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα δεσμεύτηκαν ότι, σε περίπτωση ανάληψης της εξουσίας στις εκλογές, θα εφαρμόσουν τα σκληρά δημοσιονομικά μέτρα που απαιτούνται για την παροχή του δανείου. Τα μέτρα περιλαμβάνουν πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, μείωση του ύψους των αποζημιώσεων, απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, εκτεταμένες ιδιωτικοποιήσεις και μεγαλύτερη αύξηση της φορολογίας. Ο υπουργός Οικονομικών της Φινλανδίας ανέφερε πως τα μέτρα θα είναι πολύ πιο σκληρά από αυτά που περιελάμβανε το τέταρτο πακέτο λιτότητας. Ο επίτροπος οικονομικών υποθέσεων της ΕΕ Όλι Ρεν δήλωσε ότι οι εθνικές εκλογές της Πορτογαλίας δεν έχουν καμία σημασία, καθώς το πρόγραμμα θα εφαρμοστεί ούτως ή άλλως. Ουσιαστικά δηλαδή κατέδειξε την πραγματικότητα, ότι οι εθνικές κυβερνήσεις δεν αποτελούν παρά υπαλλήλους της ΕΕ και της αστικής τάξης και ότι τα εθνικά συντάγματα δεν είναι τίποτα άλλο παρά κουρελόχαρτα, που η αστική τάξη τα θυμάται όταν την εξυπηρετούν.

Από την πλευρά του το Μπλοκ της Αριστεράς, το μεγαλύτερο τμήμα της ηγεσίας του οποίου προέρχεται από το πρώην τμήμα της 4ης Διεθνούς, καταγγέλλει τα δύο μεγάλα κόμματα ως υπεύθυνα για την οικονομική κατάσταση και καλεί γενικόλογα στην οργάνωση αγώνων. Δεν ζητάει όμως διαγραφή του χρέους, αλλά επανεξέταση, επαναδιαπραγμάτευση και παύση πληρωμής μόνο εκείνου του μέρους του χρέους που θεωρείται επαχθές. Τελικά, περιορίζεται σε μια εκλογικίστικη συμπεριφορά, καθώς προσπαθεί να έρθει σε συνεννόηση με το ΚΚ για τις εκλογές, θεωρώντας ως απάντηση την ανάδειξη μιας αριστερής κυβέρνησης, που θα εφαρμόσει ένα εναλλακτικό πρόγραμμα, και όχι την ανάδειξη μιας άλλης πολιτικής και ενός άλλου προγράμματος μέσα από την οργάνωση του εργατικού κινήματος και τη διεξαγωγή σκληρών εργατικών και λαϊκών αγώνων.

Τρίζει το πολιτικό σκηνικό στη Γαλλία

Οι γαλλικές περιφερειακές εκλογές στα τέλη του Μάρτη επιβεβαίωσαν την απομάκρυνση των μαζών από τα κόμματα εξουσίας αλλά και από το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων. Ενώ οι συνέπειες της κρίσης χτυπούν ανελέητα τη γαλλική εργατική τάξη (απολύσεις, περικοπές μισθών, εκ περιτροπής εργασία κλπ.), υπό την καθοδήγηση της Δεξιάς του Σαρκοζί, καμία πολιτική δύναμη δεν εμφανίζεται ικανή και αξιόπιστη για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της. Ο μεγάλος νικητής των εκλογών ήταν η **αποχή** που έφτασε το 55% (!), ενώ μαζί με τα λευκά και άκυρα έφτασε το 62,5%. Ο **Σαρκοζί** καταποντίστηκε και στο 2ο γύρο πήρε μόλις 19%. Το σύνολο της Κεντροδεξιάς πήρε 30,6%. Η αμφισβήτηση του Σαρκοζί είναι πλέον ανοιχτή μέσα στο κόμμα του και αρκετοί ζητάνε να μην είναι υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές του 2012. Όλες του οι προσπάθειες να το παίξει σκληρός παλαιοδεξιός, αφυπνίζοντας τα συντηρητικά αντανაკλαστικά των μικροαστικών στρωμάτων, απέτυχαν. Η επαίσχυντη επίθεση στους Ρομά, η συζήτηση για την εθνική ταυτότητα και τους μετανάστες, η απαγόρευση της μπουρκάς και η ισλαμοφοβία και πολύ περισσότερο η επίθεση στη Λιβύη, όπου θέλησε να εμφανιστεί ως ηγέτης των ιμπεριαλιστών, δεν έπεισαν ούτε τους ψηφοφόρους της Δεξιάς. Ένα κομμάτι τους μετατοπίστηκε στο Εθνικό Μέτωπο του Λεπέν, που πήρε 15% (αύξηση 3% σε ποσοστό, αλλά όχι σε ψήφους) και πέρασε σε πολλές περιοχές στο 2ο γύρο. Παρά την προσπάθεια του Σαρκοζί να χαράξει διαχωριστικές γραμμές – για το 2ο γύρο έλεγε «ούτε Εθνικό Μέτωπο ούτε Σοσιαλιστικό Κόμμα» -- το Ε.Μ. πλασάρει τον εαυτό του ως κυβερνητικό δεκανίκι της Δεξιάς, στα χνάρια του Μπερλουσκόνι.

Το **Σοσιαλιστικό Κόμμα** είναι «ευχαριστημένο» που ξεπέρασε την Κεντροδεξιά (πήρε 25%, και στο 2ο γύρο με τη στήριξη των Πρασίνων κ.α. έφτασε το 35,7%), όμως ουσιαστικά έπεσε σε ψήφους και ποσοστό. Σε καμία περίπτωση δεν πείθει πως μπορεί να είναι μια φιλολαϊκή κυβερνητική πρόταση. Η υποχωρητική στάση που κράτησε στη διάρκεια του αγώνα ενάντια στη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση (καλοκαίρι, φθινόπωρο 2010) έδειξε και στους πιο δύσπιστους πως παραμένει μια σταθερή κολώνα του καπιταλιστικού συστήματος. Το ίδιο ισχύει σε μεγάλο βαθμό και για το **Μέτωπο της Αριστεράς**, τη συμμαχία του Κομμουνιστικού Κόμματος Γαλλίας με τον πρώην σοσιαλιστή Μελανσόν. Παρά την κοινωνική αγανάκτηση και οργή και μετά από έναν σημαντικότερο πολύμηνο αγώνα, το Μ.Α. αύξησε μόλις κατά 1,2% τη δύναμή του και πήρε 11%. Η αριστερή, ενωτική του φρασεολογία – χωρίς κανένα πρακτικό αντίκρισμα στην οργάνωση αγώνων – δεν πείθει. Ο Μελανσόν (όπως και το Σ.Κ.) εκλιπαρούσε το Σαρκοζί για διάλογο για το συνταξιοδοτικό και πρότεινε τροποποιήσεις του νόμου! Σήμερα, συμφωνεί με την ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Λιβύη, δείχνοντας την σαθρή βάση αυτής της κατ' όνομα αριστερής συμμαχίας.

Οι **Πράσινοι** από το 16% στις ευρωεκλογές του 2009 έπεσαν στο 8,2%. Αποτελούν μόνιμο δεκανίκι του «αντιδεξιού» προφίλ του Σ.Κ. Το **Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα** έμεινε στάσιμο (από 2% έως 4%). Δεν εμφανίζεται ως στήριγμα των εργαζομένων, παρά τις αντικαπιταλιστικές διακηρύξεις του. Οι αντιφατικές θέσεις των δυνάμεων που το απαρτίζουν αγκυλώνουν τις αγωνιστικές διαθέσεις στο εσωτερικό του και θολώνουν κάθε προσπάθεια ταξικής και αγωνιστικής (πολύ περισσότερο επαναστατικής) πρότασης προς την εργατική τάξη. Το Ν.Α.Κ., όπως και το Μ.Α., έχουν μπει σε μια ατέλειωτη συζήτηση για τις εκλογές του 2012, αντί να ρίχνουν τις δυνάμεις στα μέτωπα της ταξικής πάλης. Η Εργατική Πάλη (Λ.Ο.) αποφάσισε να μη συμμετέχει στις εκλογές, σε αντίθεση με τις προηγούμενες εκλογικές διαδικασίες.

Η Ακτή Ελεφαντοστού βράζει ακόμα

Βίαιες συγκρούσεις μαίνονται (μέχρι την ώρα που η Ε.Π. όδευε στο τυπογραφείο) στην πρώην δυτικοαφρικανική αποικία της Γαλλίας, οι οποίες έχουν πάρει εμφυλιακό πλέον χαρακτήρα. Ο πρώην πρόεδρος της Ακτής Ελεφαντοστού Λοράν Γκμπαγκμπό, προστατευόμενος από τμήμα του στρατού, τις λεγόμενες «Δυνάμεις υπεράσπισης και άμυνας» (FDS), δεν εγκατέλειψε μετά το β' γύρο των προεδρικών εκλογών στις 28 Νοεμβρίου 2010 το προεδρικό μέγαρο, στη συνοικία Παλέ του Αμπιτζάν, αρνούμενος να δεχτεί ότι ηττήθηκε στις εκλογές, στο τέλος της 10ετούς θητείας του στην προεδρία. Ο νικητής των προεδρικών εκλογών και πλέον νεοεκλεγείς πρόεδρος Αλασάν Ουαταρά, με την πλήρη υποστήριξη των «Δημοκρατικών Νέων Δυνάμεων» καθώς επίσης και των ΗΠΑ, της Γαλλίας (δύναμη στρατού Licorne) και του ΟΗΕ (δυνάμεις Onuci), δεν αποδέχτηκε τη στάση του προκατόχου του. Στις 11 Απριλίου τελικά και μετά από αρκετούς μήνες σφαγών χιλιάδων αμάχων και αναγκαστικής μετανάστευσης 1.000.000 περίπου ανθρώπων συνελήφθη ο Γκμπαγκμπό, με την αगाστή συνεργασία των ειδικών δυνάμεων του γαλλικού στρατού.

Παραθέτουμε μέρος της ανακοίνωσης που εξέδωσαν αφρικανικές και ευρωπαϊκές εργατικές οργανώσεις στις 27-12-2010:

“Οι ΗΠΑ, η ΕΕ, το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα, το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο, οι ίδιοι οργανισμοί που κυοφόρησαν και χρηματοδότησαν τη στρατιωτική χούντα που ανέτρεψε το νόμιμο και νομιμοποιημένο από το λαό πρόεδρο της Ονδούρας Σελάγια χρησιμοποιούν δουλοπρεπείς Αφρικανούς ως μαριονέτες για να εξοντώσουν και να επιβάλουν στον ιβोरιανό λαό έναν εγκληματικό πόλεμο. Οι ίδιες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί παγκοσμίως έχουν πει ψέματα σχετικά με τα «όπλα μαζικής καταστροφής και τη συνεργία με την Αλ Κάιντα» με στόχο την επίθεση, την ανατροπή και την κατάληψη του Ιράκ και να εξοντώσουν τον αρχηγό του ιρακινού κράτους. Ως εκ τούτου, ως οργανώσεις που συνυπογράφουμε επαναλαμβάνουμε ότι οι λύσεις για τη μετεκλογική κρίση που πλήττει την ιβोरιανή κοινωνία θα έρθουν πρώτα απ' όλα από τον ιβोरιανό λαό. Επομένως απορρίπτουμε οποιαδήποτε ξένη ένοπλη επέμβαση στην Ακτή Ελεφαντοστού και απαιτούμε την αποχώρηση όλων των ξένων δυνάμεων που βρίσκονται στα ιβोरιανά εδάφη, είτε αυτές είναι επίσημες (UN-CI, Μονόκερος, 41ο Τάγμα Πεζικού και Ναυτικού) είτε άτυπες (μισθοφόροι).

- **ΟΧΙ στην ξένη στρατιωτική επέμβαση: Ούτε από την ECOWAS (ένωση των δυτικοαφρικανικών κρατών), ούτε από τον ΟΗΕ, ούτε από τη Γαλλία! Έξω τα ξένα στρατεύματα από την Ακτή Ελεφαντοστού!**
Για την Εθνική Ενότητα, τη δημοκρατική και ειρηνική επίλυση της κυριαρχίας της Ακτής Ελεφαντοστού και της μετεκλογικής κρίσης!
- **Ζήτω η λαϊκή κυριαρχία της Ακτής Ελεφαντοστού!**
Ζήτω η παναφρικανική και διεθνιστική αλληλεγγύη!”

Ξυπνάει το εργατικό κίνημα στην Βρετανία

Όταν η δεξιά κυβέρνηση του Κάμερον ανακοίνωσε το σχέδιο περικοπής των κοινωνικών δαπανών και των εργασιακών δικαιωμάτων το φθινόπωρο, οι ηγέτες της Γενικής Εργατικής Συνομοσπονδίας (TUC) ανακοίνωσαν διαδήλωση και απεργία στο δημόσιο τομέα για 6 μήνες μετά (!), στις 26 Μάρτη, προφανώς περιμένοντας να ξεθυμάνει η λαϊκή αγανάκτηση. Λίγο πριν τη διαδήλωση δήλωναν πως περιμένουν 100.000 διαδηλωτές. Το μισό εκατομμύριο εργαζομένων και νέων που κατέβηκαν στους δρόμους, με κύριο σύνθημα την απαίτηση για Γενική Απεργία ενάντια στα μέτρα, άλλαξε τα δεδομένα. Πάντα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δικαιολογούσε την απραξία της με τη μη μαζική συμμετοχή της τάξης. Αυτή η δικαιολογία τελείωσε, όπως και οι αυταπάτες που σκορπίζανε στους εργάτες πως η κρίση είναι παροδική, ή πως αυτοί θα διαπραγματευτούν για πιο ήπια μέτρα. Τώρα η κυβέρνηση των Τόρις δηλώνει πως μια διαδήλωση δεν θα αλλάξει την πολιτική της. Οι Εργατικοί δηλώνουν πως τα μέτρα χρειάζονται αλλά κάπως λιγότερα και δεν αποτελούν θέμα αποκλειστικά της εργασιακής τάξης, μη θέλοντας να χάσουν το ακροατήριο του μεσαίου χώρου. Οι εργαζόμενοι πολλών κλάδων συνειδητοποιούν πως δεν υπάρχει κόμμα για να στηριχτούν, πως δεν είναι αδύναμοι αλλά ενωμένοι είναι πολύ δυνατοί, πως πρέπει να ξεκινήσουν άμεσα σκληρούς αγώνες, χωρίς να περιμένουν κανένα γραφειοκράτη να τους σώσει.

Αυτό το κλίμα απηχούν μετά τη διαδήλωση η απαίτηση για Γενική Απεργία, οι διαδηλώσεις που οργανώνονται από εργαζόμενους κυρίως σε υγεία-εκπαίδευση, η κοινή απεργία που προκήρυξαν για τις 30 Ιούνη Λέκτορες των πανεπιστημίων, εργαζόμενοι στην υγεία και τις κοινωνικές υπηρεσίες και δημοσιογράφοι. Αυτοί καλούν όλους τους κλάδους να ενωθούν απεργιακά μαζί τους και πιέζουν τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να πάρει θέση.

Η κρίση της Ε.Ε. και ο ελληνικός καπιταλισμός

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Η κρίση της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Όπως αναφέραμε και στο πρώτο άρθρο του αφιερώματος «για την ΕΕ και το εργατικό κίνημα» (ΕΠ Απρίλιος 2011), η ΕΕ οικοδομείται για να δημιουργηθεί αφενός μια ευρωπαϊκή ενιαία εσωτερική αγορά για την ανάπτυξη των ευρωπαϊκών πολυεθνικών και αφετέρου μια δομή κρατικού τύπου ως το κατάλληλο εργαλείο για την κυριαρχία της ΕΕ και των ευρωπαϊκών πολυεθνικών στην παγκόσμια αγορά και ειδικά απέναντι στους δυο άλλους ιμπεριαλιστικούς πόλους, τις ΗΠΑ και την Ιαπωνία.

Αυτό το σχέδιο των πολυεθνικών της ΕΕ, σε βάρος των ευρωπαίων εργαζομένων, προχώρησε μέχρι τα μέσα/τέλη της δεκαετίας του '90, ακόμη και παρά το μακρύ κύμα κάμψης που γνωρίζει το καπιταλιστικό σύστημα μετά το 1973-74. Η καθιέρωση του κοινού ευρωπαϊκού νομίσματος αποτέλεσε μια πρώτη σημαντική κορύφωση αυτής της διαδικασίας. Από 'κει και πέρα όμως φαίνεται ότι όχι μόνο τα προβλήματα στην οικοδόμηση της ΕΕ αρχίζουν να πολλαπλασιάζονται, αλλά ότι σήμερα ήδη έχει τεθεί ένα ερωτηματικό σ' αυτή την ίδια την οικοδόμηση της ΕΕ.

Η ΕΕ από την αρχή της συγκρότησής της μέχρι και τα τέλη της δεκαετίας του '90 αύξησε τον οικονομικό της όγκο (ΑΕΠ), κατορθώνοντας να ξεπεράσει τον κύριο ανταγωνιστή της, δηλαδή τις ΗΠΑ και ταυτόχρονα να είναι σχεδόν τριπλάσια από την Ιαπωνία. Το ίδιο ισχύει και για το μέγεθος των ευρωπαϊκών πολυεθνικών, που σχεδόν έφτασαν τις αμερικάνικες και που ισοβαθμούν με τις γιαπωνέζικες. Η αχίλλειος πτέρνα της όμως εξακολουθεί να είναι η αδυναμία της να ολοκληρώσει την οικοδόμησή της, δηλαδή να δημιουργήσει ένα ενιαίο ευρωπαϊκό κράτος.

Η εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής από τα τέλη της δεκαετίας του '70, η εφαρμογή της παγκοσμιοποίησης από τα τέλη της δεκαετίας του '80 αλλά και η Νέα Τάξη Πραγμάτων, ευνόησαν την οικοδόμηση της ΕΕ αλλά και την ενίσχυσαν απέναντι στους δύο κύριους ανταγωνιστές της.

Όμως από τα τέλη της δεκαετίας του '90 και ειδικά στην πρώτη δεκαετία του 21^{ου} αιώνα, εμφανίστηκαν δυναμικά οι λεγόμενες νεο-αναδυόμενες οικονομίες (Κίνα, Ινδία, Βραζιλία, Ρωσία κ.α.) και η τράπουλα του ανταγωνισμού στην παγκόσμια αγορά άρχισε να ανακατεύεται ξανά. Δίπλα στο παιχνίδι του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού (μεταξύ των τριών ιμπεριαλιστικών πόλων), υπήρχε πλέον και ο ανταγωνισμός με τις νεο-αναδυόμενες οικονομίες. Σήμερα, έχουμε αλλαγές σε πολλούς τομείς του παγκόσμιου ανταγωνισμού: α) Οι βασικές ανα-

δυόμενες χώρες κατέχουν σήμερα τα 4/5 των παγκόσμιων συναλλαγματικών αποθεμάτων. β) Οι ιμπεριαλιστικές χώρες, κυρίως οι ΗΠΑ και λιγότερο η ΕΕ, από δανειστές έχουν μετατραπεί σε δανειζόμενους και οι αναδυόμενες από δανειζόμενες σε δανειστές. γ) Ορισμένες από τις νεο-αναδυόμενες χώρες έχουν αρχίσει να εξαγουν κεφάλαια, ολοένα και περισσότερο, προς τις ιμπεριαλιστικές χώρες. δ) Η μεταφορά υπεραξίας από τις νεο-αναδυόμενες προς τις ιμπεριαλιστικές χώρες (μέσω των πιστώσεων και του μηχανισμού της άνισης ανταλλαγής στο παγκόσμιο εμπόριο) έχει σταματήσει και ως ένα βαθμό έχει αντιστραφεί.

Στο παιχνίδι λοιπόν του ανταγωνισμού μεταξύ των τριών ιμπεριαλιστικών πόλων, τα πράγματα έχουν αλλάξει και θα αλλάξουν ακόμα περισσότερο. Ο πιο αδύναμος ιμπεριαλιστικός πόλος, η Ιαπωνία, μάλλον βγαίνει πλέον οριστικά εκτός παιχνιδιού, ιδιαίτερα μετά τα πρόσφατα γεγονότα (τσουνάμι, Φουκοσίμα). Οι ΗΠΑ έχουν χρεοκοπήσει, παρόλο που διατηρούν ακόμη την αναμφισβήτητη στρατιωτική ηγεμονία. Αλλά και η ίδια η ΕΕ δεν μένει απρόσβλητη. Η οικονομική κρίση και η υπερχρέωσή της, η μη ολοκλήρωση της οικοδόμησής της και η εμφάνιση των νέων ανταγωνιστών, θέτουν πλέον ένα ερωτηματικό στην ίδια την ύπαρξή της, γιατί οξύνουν τις ανισορροπίες (ελλειμματικές-πλεονασματικές χώρες, ανταγωνιστικές και μη ανταγωνιστικές κ.α.) και ξαναζωντανεύουν τις αντιθέσεις και το διαχωρισμό των διαφόρων ιμπεριαλισμών στο εσωτερικό της.

5-6 χώρες της ΕΕ έχουν ήδη χρεοκοπήσει, ενώ στη σειρά βρίσκονται η Ισπανία, η Ιταλία και η Βρετανία. Ήδη το γερμανικό κεφάλαιο αναρωτιέται αν μπορεί να σώσει την ΕΕ και το ευρώ, ίσως ακόμα και αν έχει νόημα να διατηρεί την ΕΕ ή αντίθετα να την εγκαταλείψει. Η αλήθεια είναι ότι για το ευρωπαϊκό κεφάλαιο (ή για τμήματά του) η εγκατάλειψη της ΕΕ δεν είναι καθόλου ρεαλιστικός στόχος. Παρόλα αυτά και η διατήρηση της ΕΕ με τη σημερινή της μορφή δεν φαντάζει καθόλου εύκολη υπόθεση.

ΕΕ και ελληνικός καπιταλισμός

Η σύνδεση του ελληνικού καπιταλισμού με την ΕΟΚ το 1961 επενδύθηκε με μεγάλες προσδοκίες. Η Ελλάδα θα έπανε

να είναι «ψωροκώσταινα» και θα γινόταν μια ανεπτυγμένη ευρωπαϊκή χώρα. Το 1979, η ένταξη της Ελλάδας ως πλήρες μέλος στην ΕΟΚ (παρά την καθολική άρνηση του ελληνικού λαού και του συνόλου των κομμάτων, εκτός της Νέας Δημοκρατίας) φάνηκε ως η αρχή της υλοποίησης αυτού του παλιού «εθνικού ονείρου». Το 2003, η είσοδος στην Ευρωζώνη και η αντικατάσταση της δραχμής από το ευρώ σηματοδοτούσε -με βάση τη ρητορεία της «εκσυγχρονιστικής» κυβέρνησης του Σημίτη- τον εξευρωπαϊσμό και την πραγματοποίηση του ονείρου. Έτσι φαινόταν να δίνεται μια κατηγορηματική απάντηση στο αν η σύνδεση και αργότερα

η ένταξη στην ΕΟΚ, αλλαγή στον σκληρό πυρήνα της Ευρωζώνης, ήταν μια σωστή στρατηγική για τον ελληνικό καπιταλισμό.

Όμως μερικά χρόνια μετά, τα πράγματα αντιστράφηκαν πλήρως. Σήμερα, η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού και το βύθισμα της ελληνικής κοινωνίας στη βαρβαρότητα αποδεικνύουν με περίτρανο τρόπο ότι η στρατηγική για την ένταξη στην ΕΕ ήταν μια εντελώς καταστροφική επιλογή.

Για περίπου δυο δεκαετίες, μέχρι την κρίση του 1973, ο ελληνικός καπιταλισμός αναπτυσσόταν με ραγδαίους ρυθμούς (από τους μεγαλύτερους παγκοσμίως, μαζί με την Κορέα). Από την κρίση του 1973 και μετά, ο ελληνικός καπιταλισμός συνεχώς θα βυθίζεται στην κρίση και θα περιθωριοποιείται σε παγκόσμιο επίπεδο. Η παραγωγική βάση που είχε δημιουργηθεί στην περίοδο της ανάπτυξης του συνεχώς θα συρρικνώνεται και θα αποψιλώνεται. Και η είσοδος του ελληνικού καπιταλισμού στην τότε ΕΟΚ δεν θα αλλάξει σε τίποτε αυτή την καθοδική του πορεία.

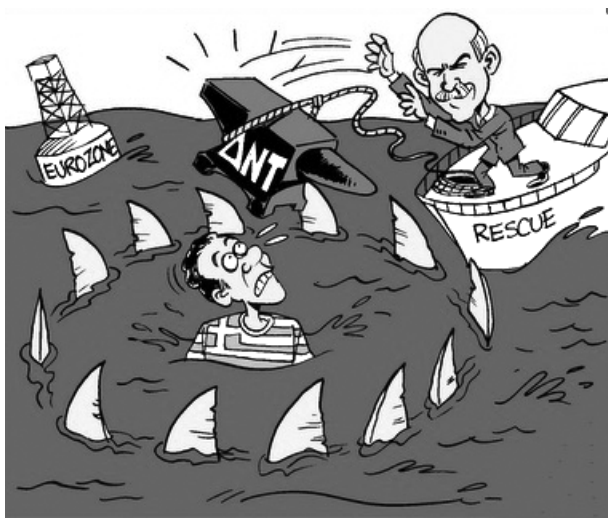
Αν και πάνω από τριάντα χρόνια μέσα στην ΕΟΚ/ΕΕ, το ελληνικό κεφάλαιο δεν θα συμμετάσχει στην τεράστια συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου που θα πραγματοποιηθεί σε ευρωπαϊκό επίπεδο, δεν θα διεισδύσει στις λεγόμενες νέες τεχνολογίες ή στους πιο σύγχρονους βιομηχανικούς κλάδους που θα εμφανιστούν αυτή την περίοδο, δεν θα εκσυγχρονίσει ουσιαστικά την παραγωγική τεχνική του. Παρόλο που θα ξαναδημιουργηθούν δέκα μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι, αυτοί πλέον δεν έχουν

το ίδιο διεθνές βάρος που είχαν οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι της δεκαετίας του '60. Αυτές οι εξελίξεις θα οδηγήσουν σε μια περιθωριοποίηση του ελληνικού καπιταλισμού στο εσωτερικό της ΕΕ και σε μια αυξανόμενη απορρόφηση-διάλυσή του, που πρόκειται να ολοκληρωθεί με το προγραμματισμένο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Αυτή δε η περιθωριοποίηση θα σφραγιστεί με τη μεταφορά όλων των κρατικών πολιτικών (βιομηχανική, νομισματική πολιτική κλπ.) στις Βρυξέλες, ειδικά μετά την εισαγωγή του ευρώ.

Τις δυο τελευταίες δεκαετίες, η αποδιάρθρωση και η συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης του ελληνικού καπιταλισμού δεν θα εκδηλωθεί άμεσα με έντονο τρόπο, λόγω της αλματώδους αύξησης του κάθε είδους χρέους. Το 1980, έναν χρόνο μετά την είσοδο της Ελλάδας στην τότε ΕΟΚ, το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος ήταν περίπου στο 70% του ΑΕΠ. Τριάντα χρόνια μετά εκτινάχτηκε σε μεγέθη περίπου ίσα με 2,7 ή 3 ΑΕΠ. Ταυτόχρονα, στην καθυστέρηση της έντονης εκδήλωσης της κρίσης θα παίξουν ρόλο πέρα από τις συνεχείς πολιτικές λιτότητας και οι ευρωπαϊκές ενισχύσεις. Όμως οι τελευταίες θα αποδειχθούν τελικά ότι ήταν απλώς το μέσο εξαγοράς της ελληνικής μπουρζουαζίας και κάποιων μικροαστικών στρωμάτων από το μεγάλο ευρωπαϊκό κεφάλαιο, αφού δεν θα αντιστρέψουν τη χειροτέρευση της κατάστασης της ελληνικής οικονομίας.

Η αποδιάρθρωση και η συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης θα συνοδεύεται από μια τεράστια ενδυνάμωση του χρηματοπιστωτικού και κερδοσκοπικού κεφαλαίου στην Ελλάδα, από την ενδυνάμωση του κρατικοδιαίου ρόλου της αστικής τάξης και τέλος από τη μετατροπή της ελληνικής μπουρζουαζίας σ' ένα είδος υψηλής υπαλληλίας της ΕΕ. Έτσι, η «εθνική κυριαρχία», η υπεράσπιση των «συνόρων» και των «εθνικών συμφερόντων» κλπ. θα εγκαταλειφθούν σταδιακά στα χέρια της ΕΕ.

Π' αυτό και το ξέσπασμα της σημερινής κρίσης -που οξύνει και την κρίση στο οικοδόμημα της ΕΕ- θα συντρίψει τον ήδη αποδιάρθρωμένο ελληνικό καπιταλισμό, αλλά και κάθε είδους αυταπάτες που είχαν δημιουργηθεί από την είσοδό του στην ΕΕ. Οι «ευρωπαίοι εταίροι», χέρι-χέρι με την παρηκμασμένη ελληνική μπουρζουαζία, δεν έχουν πλέον να μας προσφέρουν τίποτε άλλο από μνημόνια χωρίς τέλος, φτώχεια και εξαθλίωση, έναν πραγματικό κοινωνικό μεσαίωνα. Το «ευρωπαϊκό όνειρο» μετατρέπεται πλέον σ' έναν πραγματικό εφιάλτη για το σύνολο της εργατικής τάξης, της νεολαίας και των λαϊκών στρωμάτων της χώρας μας, που προγράφονται να θυσιαστούν για τη σωτηρία του καπιταλιστικού συστήματος στην Ελλάδα και την Ευρώπη.

1^η Μαΐου

Παγκόσμια Ημέρα των Εργατών

Το Μάιο του 1886 η εργατική τάξη στις ΗΠΑ έδωσε μια από τις πιο σκληρές μάχες για την καθιέρωση του οκταώρου. Η μεγάλη απεργία των εργατών του Σικάγο την Πρωτομαγιά του 1886 γιορτάζεται από τότε ως η Παγκόσμια Ημέρα των Εργατών.

Την 1η Μαΐου του 1886, 400.000 άνθρωποι απέρρηξαν σε 1.200 εργοστάσια των ΗΠΑ με αίτημα την καθιέρωση του οκταώρου και καλύτερες εργασιακές συνθήκες. Από αυτούς πάνω από 90.000 απεργοί είχαν συγκεντρωθεί στο Σικάγο. Αλλά κι αυτός ο αριθμός δεν αντιπροσώπευε ολόκληρο το δυναμικό της πόλης: χωρίς να γίνει απεργία είχε ήδη ικανοποιηθεί το αίτημα για μείωση της εργάσιμης ημέρας σε περισσότερους από 45.000 εργάτες, ενώ η απεργία όλο και εξαπλωνόταν στις γύρω περιοχές. Αντιμετωπίζοντας ένα τέτοιο μαζικό κίνημα ο αρχηγός της αστυνομίας κατάλαβε ότι η κατάσταση είναι δύσκολη και ζήτησε να βρισκεται σ' επιφυλακή ολόκληρη η δύναμη της αστυνομίας. Παρ' όλες όμως τις πολεμικές προετοιμασίες, η 1η Μαΐου κύλησε ειρηνικά. Η πόλη είχε γιορτινή εμφάνιση με τα εκατοντάδες κλειστά εργοστάσια και τους χιλιάδες απεργούς που περιδιάβαιναν τους δρόμους οικογενειακά. Έγιναν πορείες και μαζικές συγκε-

ντρώσεις κι ακούστηκαν λόγοι στα πολωνικά, τα γερμανικά, τα αγγλικά και τη βοημική διάλεκτο.

Αντιμέτωποι με μια απεργία που παρούσιαζε απρόβλεπτη δύναμη και διάθεση αλληλεγγύης, οι μεγάλοι επιχειρηματίες και βιομήχανοι συνασπίστηκαν για να τη συντρίψουν. Στις 27 Απριλίου ιδρύθηκε ο Σύνδεσμος Βιομηχάνων Υποδηματοποιίας, που αποσκοπούσε στο συντονισμό της δράσης τους. Τα μεγαλύτερα χυτήρια σιδήρου, χάλυβος, χαλκού και μπρούτζου διακήρυξαν ότι θ' αντιτάσσονταν στο αίτημα για την καθιέρωση του οκταώρου. Το πρωί της πρωτομαγιάς συνεδρίασαν οι εκπρόσωποι των μεγάλων πλανηστηρίων για να αποφασίσουν με ποιο τρόπο θα αντιδράσουν ενάντια στους απεργούς. Το ίδιο βράδυ πήραν μέρος σ' αυτή τη συγκέντρωση οι ξυλέμποροι και οι εταιρείες συσκευασιών, αποφασισμένοι να μην κάνουν καμιά παραχώρηση στους εργάτες.

Παρόλα αυτά, τη Δευτέρα 3 Μαΐου, η εξέπλωση της απεργίας ήταν τρομακτική. Το ποτάμι κοντά στην ξυλεμπορική αγορά είχε πλημμυρίσει από παρατημένη ξυλεία. Οι οικοδομικές εργασίες, που εκείνη την εποχή βρισκόντουσαν σε άνθηση, παρέλυσαν ξαφνικά. Τα μεγάλα χυτήρια μετάλλων και οι μεταφορικοί σταθμοί μπλοκαρίστηκαν. Για να σπάσει η απεργία ήταν πια αναγκαία

μια καθαρά επιθετική ενέργεια. Το πρώτο αίμα χύθηκε δύο ημέρες αργότερα έξω από το εργοστάσιο ΜακΚόρμικ στο Σικάγο. Απεργοσπάστες προσπάθησαν να σπάσουν τον απεργιακό κλοιό και ακολούθησε συμπλοκή. Η Αστυνομία και οι μπάβοι της επιχείρησης επενέβησαν δυναμικά. Σκότωσαν τέσσερις απεργούς και τραυμάτισαν πολλούς, προκαλώντας οργή στην εργατική τάξη της πόλης. Την επομένη αποφασίστηκε συλλαλητήριο καταδίκης της αστυνομικής βίας στην Πλατεία Χείμάρκετ. Η συγκέντρωση ήταν πολυπληθής και ειρηνική. Ενώ το πλήθος παρακολουθούσε τις ομιλίες, ο επικεφαλής της αστυνομικής δύναμης διέταξε τη διάλυση της συγκέντρωσης. Μια βόμβα έσκασε κοντά στους αστυνομικούς, οι οποίοι άρχισαν να πυροβολούν και να χτυπούν τους συγκεντρωμένους χωρίς καμιά διάκριση. Ο αριθμός των θυμάτων είναι ακόμα άγνωστος.

Σε ανάμνηση αυτής της εξέγερσης, καθιερώθηκε η Πρωτομαγιά ως παγκόσμια μέρα της εργατικής τάξης, ύστερα από απόφαση της ιδρυτικής συνέλευσης της Δεύτερης Διεθνούς στο Παρίσι, που πραγματοποιήθηκε στις 14 Ιουλίου 1889 και στην οποία συμμετείχαν 391 αντιπρόσωποι συνδικάτων από 20 χώρες. Από τη στιγμή που η Πρωτομαγιά καθιερώθηκε ως μέρα διεθνούς διαμαρτυρίας της εργατικής τάξης, συνδέ-

θηκε με τους εργατικούς αγώνες και επιβλήθηκε – μέσα από νίκες και ήττες – ως εκδήλωση της αλληλεγγύης και της ενότητας του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Οι ΗΠΑ και ο Καναδάς είναι οι μοναδικές χώρες στις οποίες ως Ημέρα της Εργασίας δεν γιορτάζεται η Πρωτομαγιά, αλλά η πρώτη Δευτέρα του Σεπτεμβρίου. Στόχος ήταν η αποφυγή της ταύτισης των εργατικών κινήματων με την αριστερά της χώρας όπου είχαν συμβεί τα γεγονότα του Σικάγο. Στην Ευρώπη οι περισσότερες κυβερνήσεις έσπευσαν να υιοθετήσουν την Πρωτομαγιά ως επίσημη αργία του κράτους, προσπαθώντας να την αποσυνδέσουν από τον εργατικό-δικεδικητικό της χαρακτήρα και να τη συνδέσουν με τον παγανιστικό εορτασμό της άνοιξης. Από την άλλη, οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες έχουν κρατήσει την απεργία της Πρωτομαγιάς ως άλλοθι για την απραξία τους, μετατρέποντάς την όμως σε μια εθιμοτυπική πορεία, που σε τίποτα δεν θυμίζει τις αιματοβαμμένες διεκδικήσεις των εργατών του Σικάγο. Κόντρα σε όλους αυτούς το εργατικό κίνημα οφείλει να ξαναβρεί το νήμα που το συνδέει με την Πρωτομαγιά του 1886 και να κινηθεί στην ίδια κατεύθυνση: διεκδικώντας δυναμικά καλύτερες εργασιακές συνθήκες, με καταλήψεις, διαδηλώσεις και απεργίες διαρκείας.

ΜΑΗΣ 1968: Σταθμός για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα

Ο Μάης του 1968 ξετυλίχθηκε σε ένα περισσότερο ευνοϊκό περιβάλλον σε σχέση με τα προηγούμενα μεγάλα κινήματα στη Γαλλία (1936, 1945-47). Το 1968 το κύρος των ρεφορμιστικών και γραφειοκρατικών ηγεσιών ήταν πολύ μικρότερο απ' ό,τι στο παρελθόν, ενώ οι επαναστατικές δυνάμεις, παρότι μειοψηφικές, ήταν σε θέση να παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Η διεθνής κατάσταση χαρακτηριζόταν από την επερχόμενη νίκη της Βιετναμέζικης Επανάστασης, την «Άνοιξη της Πράγας» και την άνοδο των φοιτητικών κινητοποιήσεων στις καπιταλιστικές χώρες.

Αν και η άμεση αιτία του Μάη ήταν η σύγκρουση της οργάνωσης του γαλλικού πανεπιστημίου με τις ανάγκες της νεολαίας, οι βαθύτερες αιτίες του βρίσκονται στις γενικότερες αντιφάσεις του μεταπολεμικού γαλλικού

καπιταλισμού: επανεμφάνιση μαζικής ανεργίας στη νεολαία, διαρθρωτική κρίση σε ορισμένους τομείς της οικονομίας, αλλοτρίωση της εργασίας, ανεκπλήρωτες νέες ανάγκες της εργατικής τάξης, απουσία ελευθερίας στο χώρο εργασίας, παράλυση του παραδοσιακού συνδικαλισμού.

Τα βασικά χαρακτηριστικά του Μάη, πέρα από τους τεράστιους αριθμούς απεργών και διαδηλωτών, ήταν: α) Η δημιουργία και δράση μιας πλατιάς πρωτοπορίας νέων αγωνιστών, με αντικαπιταλιστική και διεθνιστική συνείδηση, που δεν ελέγχονταν από τα παραδοσιακά κόμματα και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, β) η συμμετοχή μεγάλης μάζας μαθητών και πολύ νέων εργατών, με υψηλή πολιτική συνείδηση, γ) η έλξη των μικροαστικών στρωμάτων από την εργατική τάξη, δ) το παραμέρισμα της αστικής νομιμότητας και ε) οι εκδηλώσεις «δυναρχίας» (αυτοδιαχείριση στα πανεπιστήμια, αμφισβήτηση εργοδοτικής εξουσίας στα εργοστάσια, περιπτώσεις εργατικής αυτοδιαχείρισης-ελέγχου, σύντομη «κατάληψη» πόλεων).

Το κίνημα ξεκίνησε στις 3 Μάη, όταν οι φοιτητές της Σορβόνης αντιστάθηκαν με πετροπόλεμο στους αστυνομικούς που είχαν εισβάλλει στο πανεπιστήμιο. Στις 10 Μάη οι μαθητές, οργανωμένοι σε επιτροπές, προχώρησαν σε αποχή και διαδηλώσεις μαζί με τους φοιτητές, που κατέληξαν στην περίφημη «νύχτα των οδοφραγμάτων».

Η δεύτερη φάση του κινήματος ξεκίνησε με την 24ωρη πανεθνική απεργία της 13ης Μάη, την οποία αναγκάστηκαν να προκηρύξουν οι εργατικές οργανώσεις κάτω από την πίεση της εξεγερμένης νεολαίας. Στη συνέχεια, δίχως παρότρυνση από τα συνδικάτα, οι εργάτες ξεκίνησαν να καταλαμβάνουν τα εργοστάσια, πραγματοποιώντας μια ντε φάκτο γενική απεργία διαρκείας. Στα τέλη Μάη βρίσκονταν σε απεργία τουλάχιστον 10.000.000 εργαζόμενοι, ενώ μια νέα μαχητική διαδήλωση πραγματοποιήθηκε στις 24 Μάη. Η αστυνομία είχε κουραστεί, η κοινή γνώμη ήταν υπέρ του κινήματος και η γαλλική αστική τάξη είχε χάσει τον έλεγχο της κατάστασης.

Μόλις άρχισε να τίθεται ζήτημα παραίτησης του Ντε Γκολ, ήρθαν οι επαίσχυντες συμφωνίες της οδού Γκρενέλ μεταξύ της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργασίας και της κυβέρνησης, στις οποίες το ΚΚ Γαλλίας παζάρεψε πίσω από τις πλάτες των εργαζομένων. Οι συμφωνίες απορρίφθηκαν από τους εργάτες των κυριότερων εργοστασίων και οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν.

Όμως η αναποφασιστικότητα και η προδοσία των παραδοσιακών ηγεσιών επέτρεψε στον Ντε Γκολ να αντεπιτεθεί, συσπειρώνοντας αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις γύρω από τις εκλογές που προκήρυξε. Η Γενική Συνομοσπονδία και το ΚΚΓ, που προσανατολιζόνταν προς τις εκλογές, επέφεραν διαχωρισμό ανάμεσα στους εργάτες και τη νεολαία,

διαστρεβλώνοντας τα αιτήματα των φοιτητών, κλείνοντας τις πόρτες των εργοστασίων στους φοιτητές, απομαζικοποιώντας τις καταλήψεις εργοστασίων και προγραμματίζοντας διασπαστικές διαδηλώσεις. Στο κίνημα δεν υπήρχε η δυνατότητα καθορισμού μιας στρατηγικής και τακτικής που θα το έβαζε στο δρόμο για την κατάληψη της εξουσίας. Η πρωτοπορία, με τον τρόπο που ήταν συγκροτημένη, αλλά και οι αδύναμες επαναστατικές οργανώσεις δεν μπορούσαν να εκπληρώσουν αυτό το καθήκον.

Ο Μάης του 1968 αποτέλεσε το έναυσμα μιας νέας περιόδου αγώνων για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία όλου του κόσμου μπήκαν σε κίνηση. Συνολικά η περίοδος του «1968» άλλαξε τους παγκόσμιους συσχετισμούς δύναμης ανάμεσα στην αστική τάξη και το προλεταριάτο (η πτώση των δικτατοριών της Νότιας Ευρώπης, μεταξύ αυτών και της Ελλάδας, ανήκει σ' αυτήν την περίοδο). Προωθήθηκαν τα αιτήματα του εργατικού ελέγχου και αυτοδιαχείρισης. Ο βασικός μισθός στη Γαλλία αυξήθηκε κατά 30%. Για πρώτη φορά μεταπολεμικά τέθηκε το ζήτημα της εργατικής εξουσίας σε μια ιμπεριαλιστική χώρα. Τέλος, ο Μάης του 1968 διέψευσε όλες εκείνες τις ρεφορμιστικές θεωρίες που μιλούσαν για μια εργατική τάξη «ενσωματωμένη» και ανίκανη να κινητοποιηθεί ενάντια στον καπιταλισμό.

ΛΙΒΥΗ

Νέο βάλτωμα των ιμπεριαλιστών

■ Κώστας Δικαίος

Από τις 19 Μαρτίου οι ιμπεριαλιστές επεμβαίνουν στρατιωτικά στη Λιβύη. Πέτυχαν να ανακόψουν την πορεία των στρατευμάτων του Καντάφι προς τη Βεγγάζη, αλλά από εκεί και πέρα στη χώρα επικρατεί το απόλυτο χάος. Τα μέχρι στιγμής κατορθώματα των «υποστηρικτών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» είναι η διαίρεση της χώρας και η καταστροφή των υποδομών της, αφού οι βομβαρδισμοί στρέφονται «αναγκαστικά» και ενάντια σε δρόμους, πόλεις, πετρελαϊκές εγκαταστάσεις, αγωγούς και αποθήκες. Τεράστιες είναι οι απώλειες αμάχων, τόσο γιατί οι έξυπνες βόμβες των ιμπεριαλιστών δεν μπορούν να ξεχωρίσουν τους «εξεγερμένους» από τα στρατεύματα του Καντάφι ή από τα караβάνια των προσφύγων, με αποτέλεσμα να έχουν πλήξει ήδη αρκετές φορές λάθος στόχους, όσο και γιατί οι ίδιες οι δυνάμεις του καθεστώτος χρησιμοποιούν ως καμουφλάζ σχολεία, νοσοκομεία, τζαμιά, ενώ έχουν πετάξει και τις στολές τους! Επισιτιστική κρίση εκδηλώνεται και στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές και ιδιαίτερα στις πολιορκημένες πόλεις με πιο σημαντική την Μισράτα, αφού μπορεί να ξοδεύονται δεκάδες εκατομμύρια δολάρια για τα όπλα των «ανθρωπιστών», αλλά ούτε δεκάρα για τις ανάγκες του λαού της Λιβύης. Στην Ντόχα του Κατάρ στις 13/4, όπου συναντήθηκαν 40 εκπρόσωποι δυτικών, αραβικών και αφρικανικών κυβερνήσεων, έγινε ντε φάκτο αναγνώριση του Μεταβατικού Εθνικού Συμβουλίου της Λιβύης, προσπάθησαν να φτιάξουν ταμείο από τα δεσμευμένα χρήματα της Λιβύης και του Καντάφι στις τράπεζες των δυτικών χωρών, δέχτηκαν την πώληση πετρελαίου από τα λιμάνια που ελέγχουν οι «εξεγερμένοι», ώστε να βρεθούν χρήματα για να αγοραστεί μοντέρνος οπλισμός και ίσως τρόφιμα και φάρμακα για το λαό (;) και τέλος διατράνωσαν τη θέση ότι δεν νοείται λύση χωρίς την αποχώρηση Καντάφι. Στην πράξη όμως αυτά σημαίνουν την παράταση των συγκρούσεων και ενδεχομένως τη δημιουργία μιας μακροχρόνιας εστίας έντασης στην περιοχή. Οι διαφωνίες ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές εξακολουθούν να υπάρχουν και ασφαλώς Γερμανοί, Ιταλοί, Τούρκοι κ.α. δεν είναι διατεθειμένοι να εμπλακούν σε μια στρατιωτική περιπέτεια που θα αποβεί κύρια σε όφελος των πιο ισχυρών στρατιωτικά (Γαλλία, Βρετανία και ΗΠΑ). Επίσης, οι «ανταγωνιστικοί» καπιταλισμοί Κίνα, Ινδία, Ρωσία, Βρα-

ζιλία και ιδιαίτερα η Κίνα και η Ινδία που βλέπουν να μειώνεται η δυνατότητα επέμβασής τους στην περιοχή (Β. Αφρική, Σουδάν, Σομαλία) και να χάνονται συμβόλαια που ήδη είχαν βάλει σε εφαρμογή, σε καμία περίπτωση δεν θα πιάσουν να βάζουν εμπόδια με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στα σχέδια των «ανθρωπιστών» του ΝΑΤΟ. Τέλος, όσον αφορά τα αραβικά καθεστώτα που τρεκλίζουν από τις λαϊκές εξεγέρσεις, είναι πραγματικά εξοργιστικό να βλέπεις τους διάφορους σείχηδες (Συμβούλιο των χωρών του Κόλπου) να προσπαθούν να βρουν μια «λύση» στην Υεμένη που δεν θα υποσκάπτει τους δικούς τους θρόνους, να μη λένε κουβέντα για την εξέγερση στη Συρία, να στέλνουν στρατό να υποστηρίξει το καθεστώς στο Μπαχρέιν και να κατηγορούν το Ιράν ότι υποκινεί τις διαδηλώσεις και την ίδια στιγμή να θέλουν να επιβάλουν το φιλοδυτικό δεσποτισμό τους στη Λιβύη.

Η δολοφονική επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού και η αθλιότητα των καθεστώτων ασφαλώς θα επηρεάσουν τις εξεγερμένες λαϊκές μάζες, δίνοντας μια πιο σαφή κατεύθυνση στα κινήματά τους. Οι ιμπεριαλιστές, παρά τα μεταξύ τους προβλήματα (οι Γάλλοι εγκαλούν τις ΗΠΑ ότι δεν συμμετέχουν αρκετά στην επέμβαση, και πράγματι οι Αμερικανοί, αφού ήδη έβαλαν πόδι στη Λιβύη, προτιμούν να αφήσουν τους Ευρωπαίους να τα βγάλουν πέρα οικονομικά και στρατιωτικά), σχεδιάζουν ακόμα και χερσαία επέμβαση. Η ΕΕ έχει καταρτίσει ήδη σχέδιο για μια «ανθρωπιστική» χερσαία επιχείρηση μερικών εκατοντάδων στρατιωτών, με πρόσχημα τη βοήθεια στον άμαχο πληθυσμό της Μισράτα. Μάλιστα η Ελλάδα προτίθεται να διαθέσει την Κρήτη για τη μεταφορά της ανθρωπιστικής βοήθειας, ενδεχομένως και για μεταφορά αμάχων, αν το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ λάβει τελικά απόφαση.

Ήδη οι Βρετανοί έχουν στείλει εκπαιδευτές για να μάθουν στους εξεγερμένους τη χρήση βαρέων όπλων. Ο εξοπλισμός των εξεγερμένων προσκρούει κύρια στην αδυναμία των ιμπεριαλιστών να ελέγξουν το πού θα πάνε τα όπλα, αφού ασφαλώς υπάρχουν ανάμεσα στους εξεγερμένους και αντιιμπεριαλιστικές τάσεις. Γι' αυτό προτιμούν μια δική τους επέμβαση, που θα επιβάλει την κυριαρχία τους, τόσο πάνω στις δυνάμεις του Καντάφι όσο και πάνω στον εξεγερμένο λαό. Από τη μεριά του ο Καντάφι δεν παύει να προσπαθεί να πείσει τους ιμπεριαλιστές ότι κάνουν λάθος και ότι αυτός μόνο μπορεί να εγγυηθεί τα συμ-

φέροντά τους στη Λιβύη. Έφτασε μάλιστα να συγκρίνει το κατασταλτικό του έργο με ένα άλλο που είχε θύματα 1.400 Παλαιστίνιους: «Ακόμα και οι Ισραηλινοί στη Γάζα χρειάστηκε να χρησιμοποιήσουν άρματα μάχης για να πολεμήσουν τέτοιους εξτρεμιστές». Λίγες βέβαια μέρες αργότερα κατήγγειλε τους ιμπεριαλιστές για «αποικιοκρατική, σταυροφορική εκστρατεία εναντίον των μουσουλμανικών λαών», αφού όμως πρώτα είχε διαβεβαιώσει τις «αποικιοκρατικές» δυνάμεις ότι «συμμετέχουμε όλοι στον ίδιο αγώνα κατά της τρομοκρατίας. Οι υπηρεσίες πληροφοριών μας συνεργάζονται. Έχουμε αλληλοβοηθηθεί πολύ τα τελευταία χρόνια»!

Πράγματι σε μεγάλο βαθμό ο έλεγχος του πετρελαίου της Λιβύης βρισκόταν ήδη στα χέρια δυτικών εταιριών. Πρόσφατα το ΔΝΤ χαιρέτιζε «τις γενναίες μακροοικονομικές επιδόσεις της Λιβύης και την πρόοδό της στην ενίσχυση του ρόλου του ιδιωτικού τομέα». Το παράδοξο είναι ότι αυτοί που έσπευδαν να πουλήσουν όπλα στον Καντάφι τον χτυπούν με τα όπλα που ήθελαν να του πουλήσουν. Με διαφορά μόλις μερικών εβδομάδων η συζήτηση για την αγορά από τη Λιβύη αεροσκαφών Ραφάλ και Ταΐφουν μετατράπηκε σε βομβαρδισμούς από αυτά τα αεροσκάφη! Τα βρετανικά συστήματα επικοινωνιών που εκσυγχρόνισαν τα λιβυκά άρματα T-72 διαλύθηκαν μαζί με τα T-72 από τα βρετανικά μαχητικά! Αυτό θα πει γρήγορη «κατανάλωση» οπλικών συστημάτων για να πουληθούν άλλα!

Από την άλλη μεριά, οι κατηγορίες του Καντάφι ότι το Εθνικό Συμβούλιο είναι πράκτορες των ιμπεριαλιστών μπορεί να μην στερούνται αλήθειας. Το Wikileaks αποκαλύπτει ότι κάποιοι από τους συμμετέχοντες στα κινήματα της Αιγύπτου, της Υεμένης και του Μπαχρέιν εκπαιδεύτηκαν και χρηματοδοτήθηκαν από τις ΗΠΑ, παρακολουθώντας σεμινάρια με χορηγούς μεταξύ άλλων την Google, το Facebook, το MTV και το Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Αλλά, όπως λέει ο Μπασέφ Φάτχι του κινήματος της 6^{ης} Απριλίου στην Αίγυπτο: «Εκτιμήσαμε τη βοήθειά τους..., αλλά ξέραμε ότι ταυτόχρονα εκπαιδεύσαν τις υπηρεσίες κρατικής ασφάλειας που μας τρομοκρατούσαν και μας φυλάκιζαν». Πάντως όσα μέλη οργανώσεων αντιφρονούντων συναινούσαν στην εκπαίδευσή τους από Αμερικανούς, γίνονται τα μαύρα πρόβατα για τους ομοϊδέατες τους! Ο Καντάφι λοιπόν καλά θα κάνει να βρει τους πράκτορες των ιμπεριαλιστών στην ίδια του την οικογένεια!

Καμία λοιπόν υποστήριξη δεν μπορεί να δοθεί στον Καντάφι με τη δικαιολογία ότι αντιστέκεται στους ιμπεριαλιστές. Η διάθεσή του να παίξει στην παγκόσμια σκακιέρα, τότε με τους δυτικούς και τότε με την Κίνα και την Ινδία, ώστε να αυξήσει το κέρδος του καθεστώτος του και όχι του λαού του είναι ένας από τους λόγους που οι ιμπεριαλιστές άδραξαν την ευκαιρία να τον ξεφορτωθούν, εγκαθιστώντας μια δική τους κυβέρνηση σε ένα νέο χαοτικό σημείο του πλανήτη.

Είναι σίγουρο ότι το Εθνικό Συμβούλιο δεν εκπροσωπεί τις πραγματικές δυνάμεις της εξέγερσης. Οι προσωπικότητες που το απαρτίζουν ήταν στυλοβάτες του προηγούμενου καθεστώτος και είναι έτοιμοι να παραχωρήσουν γη και ύδωρ στους ιμπεριαλιστές προκειμένου να έρθουν στην εξουσία. Ίσως οι πραγματικές δυνάμεις της εξέγερσης να εξοντώνονται συστηματικά στη Μισράτα και την Αντζαμπίγια. Οι πολιορκημένοι στη Μισράτα αρνούνταν την επέμβαση ξένων δυνάμεων για την απελευθέρωσή τους, παρά τη σφαγή από τις δυνάμεις του Καντάφι. Ωστόσο, στις 19/4 για πρώτη φορά ζήτησαν επέμβαση, γιατί σύντομα δεν θα έχει μείνει τίποτα στην πόλη. Πιθανά οι ιμπεριαλιστές περιμένουν να τσακιστεί το πιο προωθημένο σε συνείδηση τμήμα των εξεγερμένων, ώστε να επιβάλουν ευκολότερα την κυβέρνηση-ανδρείκελο που θέλουν.

Χρειάζεται να υποστηρίξουμε τους εξεγερμένους λαούς του αραβικού και μουσουλμανικού κόσμου, που δεν θέλουν πλέον ούτε να τοποθετούνται «ενάντια στη Δύση» με τον υποκριτικό τρόπο του Καντάφι και του Άσαντ, αλλά ούτε και να βρίσκονται στην υπηρεσία της, και το αποδεικνύουν βάζοντας στο στόχαστρό τους τόσο ένα σύμμαχο των ΗΠΑ (Αίγυπτο) όσο και «αντιπάλους» τους (Συρία, Λιβύη). Οι εξεγέρσεις που διεκδικούν ατομικά δικαιώματα, ελευθερία συνείδησης, πολιτική δημοκρατία, συνδικαλισμό, φεμινισμό (υποτίθεται «δυτικές» αηδίες) στρέφονται ενάντια στον αυταρχισμό, τις κοινωνικές αδικίες και τα αστυνομικά καθεστώτα, που εμποδίζουν τον αραβικό κόσμο να συμμετέχει στην παγκόσμια ταξική πάλη. Θυμίζουν μεγάλα επαναστατικά κινήματα και κερδίζουν κοινωνικές και δημοκρατικές κατακτήσεις που στη Δύση θεωρούνται δεδομένες, αλλά αμφισβητούνται έντονα από τις δυτικές δημοκρατίες. Αν η ζωντάνια τους περάσει στο προλεταριάτο και τη νεολαία της Δύσης σίγουρα θα μιλάμε για αλλαγές στον παγκόσμιο συσχετισμό δύναμης.